

NYITOTT AJTÓ

NYITOTT AJTÓ

áhítatok az év napjaira

2

JÚLIUS–DECEMBER

LUTHER KIADÓ
BUDAPEST, 2004

Szerkesztette:
JOHANN GYULA

Lektorok:
DR. FABINY TAMÁS
KORÁNYI ANDRÁS
DR. VARGA GYÖNGYI

Köszönjük Bach kantáta-szövegeit és a zsoltárokat.

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Johann Gyula, 2003
© Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója, 2004

JÚLIUS

- Ének: 431
- Mennyei Atyánk! Hatalmaddal őrizz bennünket, és szeretetteddel óvj minket!
- Igék: 2Kir 6,16; Mt 18,15–20; 1Kir 19,1–18
- *Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre. (1Pt 1,5)*
- *Bizonyos, hogy mi mindig Isten közelében, és az ő jelenlétében élhetünk, és ez az élet számunkra teljesen új élet. Bizonyos, hogy semmi sem lehetetlen nekünk, mert Istennek semmi sem lehetetlen. Az is bizonyos, hogy semmilyen földi hatalom nem tehet velünk semmit, ha Isten nem akarja. (Dietrich Bonhoeffer)*

Dietrich Bonhoeffer, a koncentrációs táborban meghalt német evangélikus lelkész szavai nagyon pontosan kifejezik, hogy mit is jelent Isten hatalma alatt lenni. Mindannyian Isten hatalma alatt vagyunk, még akkor is, ha sokszor el is szeretnénk erről feledkezni. Súlyként nehezedik vállunkra, hogy felelősek vagyunk a tetteinkért. Pedig ha megismerjük azt a szeretetet, amellyel naponta körülvesz minket a mi mennyei Atyánk, akkor nem kell többé súlyként cipelni tetteinket. Akkor biztosak lehetünk abban, hogy van, aki gondot visel ránk, és óv minket. Hinnünk kell, hogy így van. Biznunk kell benne. Kérjük hát Szentlelkét, hogy legyen erőnk elfogadni őt mint szerető Atyánkat!

- Drága Úr Jézus! Köszönjük neked kereszthalálad és megváltó munkádat. Tudjuk, hogy magunktól semmire sem lennénk képesek. A mi hatalmunk meg sem közelítheti a te ítélő hatalmadat, még ha azt hisszük is, hogy az ember a világ ura. Kegyelmezz elbizakodottságunkban is, adj erőt, hogy hozzád forduljunk, hozzád imádkozzunk. Ámen.
- Ének: 430

- Ének: 49
- Kegyelmes Úr Jézus! Add, hogy megismerhessük nem múlandó szereteted!
- Igék: Zsolt 91,9; Mt 27,3–10; 1Kir 19,19–21
- *Ha a múlandó dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó. Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk. (2Kor 3,11–12)*

Pál apostol itt egy olyan ellentéppárra hívja fel a figyelmet, amely nagyon jó arra, hogy szembesítsen bennünket a világ, az anyagi javak és a maradandó, az örök Isten dicsőségének ellentétére. Leginkább az tölti be az ember lelkét, ami itt megvan körülötte, amit el akar érni, mert látja, hogy másoknak megvan. Család, lakás, autó, gyermekek. Kihaszználja Pál azt, hogy mennyire érezzük ezeknek a dolgoknak a fontosságát. Mennyire tudunk dicsőíteni egyszerű, földi dolgokat, fogalmakat, embereket, „hősöket”. Mennyivel hatalmasabb az Isten dicsősége ezekénél. A maradandó nem keverhető össze az el nem múlóval. Csak akkor lehet részünk az élet rövid, múlandó örömeiben, ha Isten is úgy akarja.

- *Ha ebben teljesen biztosak vagyunk, akkor – Pál szavai szerint is – tudjuk igazán hirdetni az Úr Jézus Krisztus kegyelmét, az ő szeretetét, azt, hogy mindig megtart bennünket. Gondoljunk erre mindennapjainkban és örömeinkben, bánatainkban is.*
- Köszönjük neked, hogy mindeddig megadtad azt, hogy élhettünk a tőled kapott ajándékokkal, és gondot viseltél rólunk. Adj, Istenem, erőt ahhoz, hogy felismerjük, mekkora a te dicsőséged. Mennyire rád vagyunk szorulva ebben a világban, és nem csak a mi gyenge kezünkben van mindennek a sorsa. Vigyázz ránk ma is és holnap is és azután is, ahogyan eddig is vigyáztál ránk. Ámen.
- Ének: 269

- Ének: 42
- Urunk, kérünk, taníts meg hálásnak lenni.
- Igék: Ef 5,1–2; Róm 8,1–6; 1Kir 21,1–16
- *Az Úr békét szerzett határaidon. (Zsolt 147,14)*

Ki lenne olyan türelmes, hogy a tőle sokszor elpártoltat visszafogadja – és meg is vigasztalja? Ki lenne olyan szerető szívé és bölcs, hogy vész esetén figyelemzetet – s ha engedetlenek vagyunk majd, be is kötöz? Miért érthetetlen az ember számára az, ha olyan valaki cselekszik vele jót, akitől soha el sem várná?

Az Úristen irgalmas, mélyre látó és megbocsátó. Ha nem csuknánk be a szemünket s nem húznánk le a rolót előtte, megláthatnánk mindazt, amit maga az Isten tár elénk. Ha nem akarnánk a magunk útján egyedül járni, megtapasztalhatnánk, hogy az Úr jönni akar velünk – segíteni, vezetni, megtartani. Ha tudnánk a saját okoskodásainknál és tanult eszünknel, tapasztalt éveinknél messzebb, túl, feljebb látni – megláthatnánk Isten felénk ereszkedő, biztos kezét. Mindezt nekünk, értünk, miattunk teszi. Az ő békességét adja.

- *Tudom ugyan és be is vallom, hogy a legkisebb dologért sem vagyok képes méltó módon hálát adni. Kisebb vagyok minden nekem juttatott adománynál, s mikor dicsőségedet nézem, akkor nagy volta előtt szédület fogja el lelkemet. Minden lelki és testi adottságunk, s mindaz, amivel külső, vagy belső képben, természet szerinti vagy természet feletti módon rendelkezünk, a te adományod, s jótevőnek, kegyesnek és jóságosnak magasztalunk téged, akitől minden javainkat vettük. (Kempis Tamás)*
- Urunk! Te vagy az, aki akkor is látsz bennünket, ha legszívesebben saját magunk elől is elbújnánk! Te vagy az, aki jobban ismersz bennünket, bármennyire is szeretnénk kiváló önismerettel és ön-tudattal rendelkezni. Te tudod, hogy miért teremtettél, hol a helyünk a sok millió ember között, és terved van az egész világmindenséggel – benne velem is. Adj szemet meglátni mindazt, amit számomra készítesz és nyújtasz, s adj hálás szívet mindazért, ami velem történik. Add, hogy elhihessem: minden tőled van. Ámen.
- Ének: 280

- Ének: 402
- Istenünk! Segíts nekünk, hogy a te utadat járjuk!

Uram, ne feddj meg haragodban,
ne ostorozz indulatodban!
Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem,
gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim!
Lelkem is csupa reszketés,
és te, Uram, meddig késelel?
Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet,
szabadíts meg engem kegyelmedért!
Távozzatok (tőlem) mind, ti gonosztevők,
mert meghallotta az Úr (hangos) sirásomat!
Meghallgatta könyörgésemet az Úr,
elfogadta (az Úr) az én imádságomat!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Uram, ne feddj meg haragodban,
ne ostorozz indulatodban! (Zsolt 6)

- Igék: Mal 3,6; Lk 6,36–42; Róm 14,10–13
- *Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. (1Kor 3,11)*

Nem vethetünk más alapot. Ezt hallva először arra gondolhatunk, hogy Isten azt szeretné, hogy ne másra, hanem Jézus Krisztusra alapozzuk az életünket, hiszen ő a mi üdvösségünk. Azonban ez nem így van. Arról van szó, hogy bármennyire is igyekszünk, nem tudunk más alapot vetni. Nincs más alap, csak Jézus Krisztus. Amikor azzal áztatjuk magunkat, hogy más alapra építkezünk, akkor tulajdonképpen nincs is alapunk. Olyanok leszünk így, mint aki a homokra építi a házát. Ezt pedig az első komolyabb vihar lerombolja. Talán most is azt érezzük, hogy romba dőlt az életünk. Semmi sem sikerül, és senki sincs

mellettünk. Üresnek és fáradtnak érezzük magunkat, akiknek már nincsen erejük arra, hogy újra elkezdjék az építkezést. Barátom! Jó hogy még nem kezdted el! Ugyanis hogyha ezt megtetted volna, akkor újra csalódás ért volna. Imádkozz! Vidd a terheidet Isten elé, és fogadd el Jézus Krisztus áldozatát, mely az életet jeleni! Ha nem fogadod el, és nem építesz rá, akkor nem juthatsz el az örök életbe.

Nem áltatlak. Hogyha elfogadod Jézust az egyedüli alapnak, akkor is lesznek viharok az életedben. Ám ekkor már nem fog feldönteni a szél. Biztonságban vagy. *De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. (Ézs 40,31)*

- *Légy köszálam, sőt sziklaváram, Mivelhogy az vagy énnekem! Mint védtél fényben, ifjúságban, Úgy őrködjél vénségemen! Te rejtettél számos veszélyben, Ha vihar jött nagy hirtelen, Hogy menedék vagy, ma sem kétlem – Légy oltalmazóm, Istenem! (Scholz László)*
- Mindenható Atyánk! Köszönjük, hogy egyszülött Fiadat adtad értünk, hogy őreá építkezzünk! Köszönjük neked, hogy napról napra megtanítasz bennünket erre. Te sosem fáradsz el, újra és újra kopogtatsz a szívünk ajtaján. Rád építkezzünk, így teljes biztonsággal tesszük le terheinket és napi gondjainkat a te kezébe. Ámen.
- Ének: 331

- Ének: 41
- Istenünk! Te csendesíted le körülöttünk a forrongó, kavargó világot. Adj erőt megállni, és rád figyelni!
- Igék: Zsolt 60,13; Lk 5,17–26; 1Kir 21,17–29
- *Jézus felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: „Hallgass el, némulj meg!” És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. (Mk 4,39)*

Világunkra igazán jellemző, hogy olyan, mint egy vihar a tengeren. Csak hányja-veti az embert apró hajójában, és nem lehet tudni, merre veti, mikor veszélyezteti az életét, mikor vet véget az utazásnak azzal, hogy összetöri az ember hajóját. Ha ilyen a világ, amelyben élünk, vajon mibe lehet kapaszkodni. Mi lehet egy biztonságos pont?

Jézus szava. Az a nyugalom, az a csendes hatalom, amellyel lecsendesítette a tengert, amikor a tanítványok nagy veszélyben érezték magukat. Ezt a hatalmat érezhetjük, amikor kérjük őt, szólunk hozzá. Ebben a hatalomban bízva kell mozognunk a világ forгатagában. Az ő keze őriz bennünket akkor is, amikor veszélybe kerülünk, amikor úgy érezzük, elragad minket ez a forгатag. Akkor is ő vigyáz ránk, és ha kell, szól a világnak: *Csendesülj el, némulj meg!* Krisztus csendesítheti le csak az örökké forrongó világot, amelynek szorongatásából csak ő szabadíthat bennünket. Figyeljünk rá, figyeljünk az ő halk, de magabiztos, nyugtató szavára.

- *Forr a világ bús tengere, ó magyar! (Berzsenyi Dániel)*
- Istenem! Köszönöm hogy a te nagy hatalmad nyugtat engem, amikor egyedül érzem magam ebben a forrongó, kavargó világban. Add nekem a te erődöt, nyugtató szavadat! Adj erőt megállni a viharban! Ámen.
- Ének: 260

- Ének: 459
- Uram! Kérlek, vezess engem. Kérlek, kísérd lépteimet, hogy mindig a te ösvényeden járjak.
- Igék: Neh 9,1–3.29–39; 1Kir 22,1–23; Mk 3,14–15
- *Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. (Zsolt 25,12)*

Uram! Mostanában mindig döntés előtt állok. Melyik utat válasszam? Melyik lenne jó nekem, a családomnak, a szeretteimnek? Nem szeretnék a magam feje után menni. Annyiszor döntöttem rosszul, annyiszor nem kértem ki a véleményedet, nem féltelek. De kérek, adj a szívembe ma őszinte rád figyelmet, új kezdést. Szeretnék téged követni. „Bármilyen útra hív bármilyen út, én kész vagyok. Nem tudom, hogy még mi vár majd rám, de tudom, te ott leszel. Hívlak, Uram, halld meg szavam, hát jöjj, segíts, bátoríts, áldd most meg utam.” (Continental Singers: *Vezesd az életem* – Steve Taylor)

Uram sok minden vesz körül engem ebben a világban. Nem tudok elcsendesni a zajtól, nem tudok bemenni a belső szobámba, nem engedi az óemberem, sokszor felülkerekedik. Kérlek, győzd le bennem Igéd által büszkeségemet, önfejlőségemet, önteltségemet. „Azt az embert, aki féli az Urat...”. Szeretnék ma is olyan ember lenni, szeretnék olyan tanítványod, követőd lenni, aki téged fél, a te akaratodat keresi. Jöjj segítségemre, adj látást a mennyei és a földi dolgok felől. Áldd meg életem, hogy áldás lehessen mások számára. Ma téged szeretnék követni. Nem holnap. Ma. Jó a te utadon járni! Szeretem az utadat. Nagyon szeretlek téged!

- Az „engedelmeskedni” szó csak jelen időben létezik. (C. H. Spurgeon)
- Uram! Köszönöm, hogy te vagy az út, az igazság és az élet. Köszönöm, hogy a te utadon járhatok. Köszönöm, hogy a te utad kitaposott, mert te jársz előttem. Kérlek, fogd a kezem és vezess! Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 273
- Urunk, Istenünk! Világosságod ereje és fénye ragyogjon be minket!
- Igék: Mk 11,(20.21)22–26; 1Kir 22,24–40; Jn 5,7–8
- *Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot. (Zsolt 36,10)*

Nevezhetném bűvös szemüvegnek is. De nem varázslásról van szó, hanem másként látásról. Szemüveg, amelyen keresztül más színben, szemszögben tárul elénk a világ. Gyakorlatilag nem látunk más dolgokat, csak éppen más-hogy közelítünk hozzájuk. Világosabbá válik, hogy mi miért is van körülöt-tünk – vagy éppen távol tőlünk. A világosság fény. Út a sötétben és a bizony-talanságban.

A forrás megtisztít, felfrissít, kijózanít, erőre serkent; új erőbedobással ha-ladhatunk előre. Isten az élet forrása. Ő adhat erőt az erőtlenségben, hitet a hitetlenségben, világosságot a sötétségben. Azért, hogy az erőtlenség ne ta-passzon a földre, a sötétség ne nyeljen el végérvényesen és fájdalmasan, hogy a hitetlenség ne taszítson el az élni akarástól.

Urunk az élő víz, a szent és tiszta, kijózanító, felfrissítő ige. Lemossa sze-münket, kitisztítja szívünket, tisztává teszi kezünket, hogy az ő világossága által lássunk világosságot. Ne a magunk régi, kopott, elnyűtt, sötét szemüve-gét vegyük fel és hordjuk – ad ő olyan új látást, amiben boldogan és bizton-ságosan járhatunk.

- *Bizony nem bolond az, aki odaadja azt, amit nem tud megtartani – azért, hogy elnyerje azt, amit nem tud elveszíteni.*
- Úr Jézus Krisztus! Te hoztál világosságot a földre, te gyújtasz szívünkbe fényt, reményt és biztatást adsz. Add, hogy engedjük magunkat formálni, hogy megszabadulhassunk mindazoktól a dolgoktól, amik közéd és közénk állnak! Uram, rossz a sötétség, oly sokszor meg is sebez. Uram, szeretnék a te világosságodban járni, és hűséges lenni hozzád. Ámen.

- Ének: 266

- Ének: 80
- Istenem, te vagy az egyedül üdvözítő. Hallgass meg engem a mélyből!
- Igék: 1Kor 12,19–26; Mik 1,1–9; 1Kir 8,60
- *Az Úr egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen. (1Tim 6,16)*

Oldjuk el a hajókötelet, és induljunk el. Vár ránk az óceán. Csend és nyugalom. A lemenő nap sugarai vörösre festik a végtelennek tűnő vizet. Végláthatatlan nyugalom. Béke és harmónia. Ez vár ránk Isten országában, ha benne bízunk, s ezt élhetjük át mindennapjainkban is, ha őrá hagyatkozunk. Sokszor próbálkozunk megküzdenni a halhatatlansággal, de tudjuk, hogy lehetetlen. Hálát kell adnunk neki, hogy ő az egyedül Örökkévaló, hiszen ha nem így lenne, soha sem élhetnénk át a végtelen nyugalmat, békét és harmóniát.

Ezekből sajnos nem sok jut a mindennapokra. Türelmetlenek, idegesek vagyunk, rohanunk, és szépen lassan olyanok leszünk, mint a sün. Hogyha hozzánk ér valaki, azonnal szúrunk. Annyira beletemetkezünk a saját problémáinkba, hogy már akkor sem tudunk közel engedni valakit magunkhoz, hogyha vágyunk rá. Tüskéinket már nem tudjuk behúzni, hiába szeretnénk. Megfásultak.

Szépen, lassan azonban tudjuk őket „kezelni”: mosolyogjunk rá az utcán velünk szembe jövőre, a boltosra, akitől minden nap vásároljuk a kenyeret, és mosolyogjunk azokra is, akikkel együtt töltjük napjainkat. Nekik van erre a legnagyobb szükségük. Ha mi nem szúrunk, minket sem szúrnak meg. Olyan része ez életünknek, mely sokat adhat, ám annál többet árthat, ha hagyjuk, hogy elmérgesedjen.

- *Mert ezt olyan kevesen s olyan nehezen hiszik el, hogy sem a düh, sem a gond, csak az öröm tart ki örökké, s hogy majd alkonyidőn jönnek aranynapok is. (Höldrein)*
- Örök Istenünk! Köszönjük, hogy óvsz és vezetsz bennünket. Hálát adunk neked azokért az emberekért, akiket társul adtál nekünk. Köszönjük, hogy erőt adhatunk egymásnak, amikor elcsüggedünk, és megajándékozhatjuk egymást azzal a szeretettel, amelyet te adtál nekünk. Ámen.

- Ének: 474

- Ének: 265
- Istenem! Add, hogy ledőljenek a körülöttünk emelkedő falak!
- Igék: Ézs 58,7; Lk 23,17–26; Mik 2,1–13
- *Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül! (1Pt 4,9)*

Ézsaiás prófétánál is már azokat a gondolatokat találjuk, amiket Jézus Krisztus tanított nekünk. *Oszd meg kenyered az éhezővel. (Ézs 58,7)*

Bizalmatlanokká váltunk. Bizalmatlanok lettünk mindenkivel szemben, aki koszos, rongyos, az utcán él. Valahol minden bizonnyal igazunk van. Aki nem tudja ellátni magát, az nem rendes ember, nem becsületes, lusta, nem veszi komolyan az életet, az ilyen embertől jóra ne számítsunk. Hány példát mutat az élet, amikor a segítő szándékú emberek lesznek áldozattá. Mégis Jézus odafordult ezekhez az emberekhez és segítő kezet nyújtott nekik. Nem az egészségeseknek van szükségük gyógyulásra, hanem a betegeknek. Oda kell fordulni a rászorulókhhoz, igyekezni kell nekik segíteni.

Péter első levelében a vendégszeretetet nem egyszerűen a vendég kiszolgálásáról szól, hanem arról, hogy szerető kezet kell nyújtanunk egymás felé, a hiányt szenvedőknek segítenünk kell, és nem undorodva félrefordulnunk. A keresztény ember egyik legfontosabb jellemvonása a segítőkészség a „*szereztet-szolgálat*”, annak tiszta értelmében. Nem is vesszük észre mennyire elkopott ez a szó, pedig ez nem csak néhány intézménynek és szervezetnek a feladata, hanem mindnyájunknak.

- *Minden lélekben van egy kis szivárvány, / Kis csapóhíd, amelyet lebocsát,
Hogy egy más lélek átjöhessen rajta, – / Ennek a hídnak hídpillére nincsen,
Ezt a hidacska csak az Isten tartja. / Az Isten, aki a szívekbe lát.
(Reményik Sándor)*
- Köszönöm Istenem, hogy erőt adsz segíteni másoknak. Hiszen a te színed előtt mindannyian egyformák vagyunk. Nincs köztünk kisebb vagy nagyobb, mindannyian bűnösök vagyunk, de a mi megváltónk mindnyájunkért meghalt a kereszten. Áldj meg, és köss minket össze a te szeretetteddel. Ámen.
- Ének: 398

- Ének: 481
- Uram! Eljött a mai nap is. Kérlek, szólíts meg Igéddel, szentelj meg jelenléteddel!
- Igék: Ézs 45,22; 2Kor 13,10–13; Mik 3,1–12
- *Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába! (Mt 18,3)*

Isten országa csak a gyermekeket várja! De hogyan térhetek vissza életem hajnalára, amikor a boldog, gondtalan évek már rég a múlt ködébe veszttek? Bemehetek-e édesanyám méhébe, hogy ismét megszületve újra kicsiny gyermek lehessék? – értelmetlenkedem a vén Nikodémussal.

Valóban! Isten kegyelméből újjászületve ismét gyermek lehetek. Gyermek, akinek folyamatosan növekednie kell, és tud is növekedni az Atya formáló és nevelő szeretetében. Gyermekké lehetek, aki a szülőktől tanulja a helyes viszonyulásokat a világhoz, az emberekhez, önmagához; tanulja a kommunikációt a vele való párbeszédből. S gyermekké lehetek, aki ugyan nem tud még dönteni és mérlegelni, hisz nem látja az összefüggéseket és a dolgok mélységeit, de bátran hagyatkozhat az érte és mellette való szülői szeretetre.

Isten gyermekeként már nem kell félnem a sötétben vagy szemben egy vi-csorgó kutyával, nem kell sírnom az egyedülletben, hiszen mennyei Atyám mindig velem van, és feltétlen bizalommal ragadhatom meg óvó karját. Örömmel szaladhatok felé, és cseppet sem kell attól tartanom, hogy engem emelő erős karja elejthesse. Tágra nyílt szemmel hallgathatom őt, és bátran identifikálódhatok ahhoz a példaképhez, akit Atyám Jézusban elém élt.

- *Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. (1Jn 4,19)*
- Uram, szeretnék ma gyermekként indulni a napnak. Gyermekként, aki nekivág a világnak, de nem fejetlenül, hanem gyermeki lelkülettel, hogy meg-lássam a másokban a jót, ne előítélettel, ne gyanakvóan, hanem a te szeretetteddel! Ámen.
- Ének: 253

- Ének: 555
- Urunk, mindannyian a te nagy családba tartozunk.
- Ó, Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön,
az égen is megmutattad felségedet!

Gyermekek és csecsemők szája által is
építéd hatalmadat ellenfeleiddel szemben.

Ha látom az eget, kezéd alkotását,
a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél:

Micsoda a halandó, hogy törődsz vele,

És az emberfia, hogy gondod van rá?

Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél,
dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

Úrrá tetted kezéd alkotásain,
mindent a lába alá vetettél.

A juhokat és minden állatokat,
még a mezei vadakat is.

Az ég madarait, s a tenger halait,
amelyek a tenger ösvényein járnak.

Ó, Urunk!

Mily felséges a te neved az egész földön.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Ó, Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön,
az égen is megmutattad felségedet! (Zsolt 8)

- Igék: Ef 4,24; Lk 5,1–11; 1Kor 18–25
- *Megteremtette az Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfit és nőt teremtette őket. (1Móz 1,27)*

Az isteni teremtés legfőbb bizonyítéka maga az ember: gondolkodással megáldott lény, lelkiismerete van, tud szeretni és gyűlölni, ismeri a jó és rossz közötti különbséget.

Isten komolyan vette az embert. Megteremtette, akarta hogy legyünk: nők és férfiak – örömet lelte a teremtésben. Egyenesen a maga képmására alkotott és formált.

Isten rendet teremtett.

Tudja, hogy ki miért lett, miért akarta, hogy legyen, mi a célja velünk. Akkor és ott, abban a korban, olyan szülőktől, arra a hivatásra, feladatra. Hozzá hasonlóan értelmes, lelki-szellemi képességekkel felruházott és megáldott, erkölcsi érzékkel bíró lénynek teremtett bennünket. Isten megkülönböztetett helyet biztosított számunkra a földön. Akárki akárhol is van világban, az Isten tud róla. látja és figyel rá.

Nekünk is feladatunk egymásra figyelni, vigyázni. Azért teremtett férfit és nőt, mert ki kell egészítenünk egymást, örömlünket kell lelnünk egymás gazdagságában, adottságaiban, különbözőségében. Ha ez sikerül, megtapasztalhatjuk, mekkora boldogság és elégedettség Isten teremtett világában élni!

- *A világban a legtökéletesebb az ember.*

Az emberben legtökéletesebb a lélek.

A lélekben legtökéletesebb a szeretet.

A szeretetben legtökéletesebb az Isten.

(Szalézi Ferenc)

- Teremtő Mennyei Atyánk! Látod, hogy sokszor nem tudjuk értékelni a másikat, nem látjuk benne a te kezed alkotását, nem értékeljük mindazt, amit értéknek és különbözőnek teremtettél benne. Segíts felismerni helyünket és feladatunkat abban a világban, amelyet te alkottál és kormányzol. Ámen.
- Ének: 69

- Ének: 443
- Istenünk! Vezess el bennünket a te országodba, találjuk meg a mi igazi kincsünket!
- Igék: Neh 8,10; Mik 4,1–10; Lk 6,12–19
- *Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, eladja mindenét, amilye van, és megveszi a szántóföldet.” (Mt 13,44)*

Jézus hasonlataiban szeretett az embereknek olyan képeket mutatni, amelyek könnyen érthetőek, és megmutatják, mit is kell az embernek tennie, ha őt akarja követni.

Nekem is mindent meg kell tennem, hogy elérhessem Isten országát, mindent meg kell tennem, hogy megszerezsem ezt az értékes kincset. Látnom kell azonban, hogy a saját erőmből erre képtelen lennék. Az én mennyei Atyám szeretetéből kaphatom csak meg ezt ajándéku. Nem én dolgozom meg azért, hanem az Úr Jézus Krisztus szerzett váltságot értem. Kinyújtotta felém a kezét, nekem csak meg kell fognom ezt az áldó, segítő kezét. Sajnos ez a kis mozdulat is olyan nehéz, sokszor nehezebb, mintsem el tudnám képzelni. Az egész világ azt sugallja, hogy nincs Istenre szükségem, csak magamra hagyatkozhatom, a magam ura vagyok.

A valóság azonban más. Csak az Úr az én igaz és helyes vezérem, csak ő ad nekem megfelelő útbaigazítást.

- *Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. (Zsolt 46,2)*
- Köszönöm, Istenem, hogy te pártfogolsz engem, és te segítesz, hogy ép észszel, ép lélekkel túléljek minden nehézséget. Add, hogy megtaláljam a te országodat, és az legyen az én igazi kincsem! Köszönöm a te segítő kezéd, amellyel óvsz engem és szeretteimet. Ámen.
- Ének: 254

- Ének: 328
- Elhoztad nekünk a világosságot, Urunk. Adj erőt látni benne!
- Igék: Mk 16,14; 1Móz 35,1–5a.9–15; Mik 4,11–5,4a
- *Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat. (Dán 2,22)*

Mindannyiunknak vannak titkai. Vannak érzések, gondolatok, vágyak, félelmek, amelyeket nem lehet másokkal megosztani. Vannak olyan dolgok, amelyeket szégyellünk. Sokszor egyedül maradunk ezekkel a félelmekkel, szorongást érzünk, és esetleg kilátásunk sem lehet arra, hogy valami változhat.

Valaki mégis van, akivel ezeket a terheket megoszthatjuk. Van, aki már akkor tud ezekről, amikor bennünk még nem is körvonalazódtak teljesen. Ő a mi Urunk.

Habár tud minden féltett, szégyellt titkunkról, nem kell tőle félnünk. Tisztában van azzal, hogy egyszerű emberek vagyunk, és elfogadja minden olyan vonásunkat, amit mi szégyellnénk.

Ha úgy érezzük, a titkaink miatt sötétségbe kerültünk, hozzá nyugodtan fordulhatunk, mert csak rajta keresztül vezet az út a világosságba. A mi Urunk a Világosság, akiért megbocsáttattak a mi bűneink. Ebben bizakodva tárjuk ki neki szívünket.

- *A te igazságod a mi őrizőnk, a te életedből élünk mi; a te fényedben ismerhettük fel először a fényt. Uram, a te jóságod az égig ér, a te igazságod a fellegekig. (Gerhard Valentin)*
- Adj erőt, Uram, hogy felismerhessem igazságodat, adj kedvet arra, hogy téged keresselek. Ámen.
- Ének: 42

- Ének: 447
- Uram, olyan jó vagy hozzám. Miért szeretsz te ennyire engem?
- Igék: Ez 36,36; Ez 2,3–8a; Mik 6,1–8
- *Mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagyok. (1Kor 3,9)*

Gondolkoztál már azon, hogy Isten munkatársa vagy, veled dolgozhatsz együtt? Nem a rabszolgája, nem a beosztottja vagy, akit állandóan kioszt, hanem a munkatársa. Vele együtt lehetsz. Azonban olyan apró különbségek vannak – melyek meghatározzák a munkaviszonyt, a munkaterületet –, hogy nem 8-ra kell járnod dolgozni, hanem éjjel-nappal az ő ügyében foglalatostkodhatsz, nincs „szabadság”, hogy kipihend a „fáradalmaidat”, és ami a legfontosabb: a bérédet nem havonta kapod meg és nem holmi moly által megrágcsált „aranyat vagy ezüstöt”, hanem az élet koronáját, üdvösséget ad Isten.

Gondolkoztál már azon, hogy Isten szántóföldje vagy? Ő műveli meg ezt a földet. Nem a traktora, nem az ekéje vagy, akit utántölteni, zsirozni kell, hanem a földje. Azonban olyan apró különbségek vannak, hogy nem évente kétszer veti a magot, hanem Isten mindig szórja, pazarolja a magot; ezt a földet nem kell trágyázni, nem kell talajjobbitó, mert elég az Ige, mely kinőhet bármilyen talajban. Azonban ebben a talajban is kell gyomlálni, művelni kell ezt.

Gondolkoztál már azon, hogy Isten épülete lehetsz? Ez az épület azonban összedőlhet, mert nem stabil. Egyetlen egy módon válhat stabilá, ha a fundamentum Jézus Krisztus. Ha az alapoknál kezded, és bármilyen döntésed lesz ma, az alap Jézus Krisztus! Indulj, és gondoldj arra, hogy Isten munkatársaként dolgozhatsz a mai napon. Indulj, és gondoldj arra, hogy Isten szántóföldjeként vagy jelen a világban. Indulj, és gondoldj arra, hogy Isten épülete vagy, ha ennek az épületnek az alapja Jézus Krisztus! Legyen szép napod!

- *Menjete el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet. (Mt 28,19)*
- Uram! Köszönöm, hogy ilyen küldetés bízol rám, és veled együtt dolgozhatok. Segíts, hogy híven tudjam tenni azt, amit rám bízol. Ámen.
- Ének: 475

- Ének: 472
- Uram, taníts minket alázatra!
- Igék: ApCsel 15,4–12; Mk 2,18–22; Jak 1,3
- *Többet ér a türelmes ember a hősnél és az indulatán uralkodó annál, aki várost hódít. (Péld 16,32)*

Hogy igaz lehet-e az a gondolat, miszerint ha kevesebbet követelünk az élet-től, akkor többet nyújt nekünk – ahol az Isten munkálkodik és van jelen, ott a legkisebb is nagyra válik, a legváratlanabb is bekövetkezik, a lehetetlen is lehetővé lesz? Sokszor tanít bennünket mennyei Atyánk türelemre, figyelésre, várakozásra. Figyelni arra, ami történik körülöttünk, embertársainkra, kapcsolatainkra. Egymásra nem figyelésünk, érdektelenségünk nemhogy városokat rombolhat le, de emberéleteket dönthet romba. Márpedig emberek élete fölött semmi hatalmunk nem lehet – és nincs is.

Nem mindegy, hogy milyen indulat férkőzik belénk. Az emberi pusztít, nyomorba és szomorúságba, ellehetetlenülésbe hajszol. A krisztusi indulat kell, hogy urálja életünket, amely javunkat szolgálja – és a közösségét is. Odaadóan és szeretettel figyelni egymásra, nem a másik kijátszásán munkálkodni, hanem öröme és boldogulásán fáradozni. *Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztusban is megvolt.* (Fil 2,5) Ha oda tudunk erre figyelni, teljesebbé, értékesebbé tehetjük mind saját magunk, mind embertársaink életét.

- *Isten megparancsolta nekünk, hogy őt mindenek felett féljük és szeressük, és csak benne bízunk. Gondolkozzunk el rajta, mikor élünk saját akaratumk szerint és nem hallgatunk Isten parancsolataira; mikor bízunk magunkban vagy emberekben és hatalmasságokban jobban, mint Istenben. Urunk, megvalljuk engedetlenségünket és benned való bizalmunk fogyatékoságát.*
- *Istenem! Bennem sötét van, nálad világosság. Magányos vagyok, te nem hagysz el engem. Kislelkű vagyok, nálad segítséget találok. Nyugtalan vagyok, nálad van számomra békeesség. Keserűség van bennem, benned türelem. Utaidat nem értem, de te tudsz utat mutatni számomra. Ámen.*
- Ének: 354

- Ének: 222
- Uram, köszönöm, hogy minden gondommal hozzád siethetek! Köszönöm, hogy meghallgatsz, megvigasztalsz és bekötözöl.
- Igék: Lk 22,31–34; Mk 2,23–28; Zsolt 16,1
- *Hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőríz a gonosztól. (2Thessz 3,3)*

Fáradtság. Ólomsúlyú, mindent átható. Mindent elnyomó és rossz hangulatot keltő. Ez az az állapot, amikor már arra sincs energiánk, hogy Bibliát olvassunk és imádkozzunk. Nincs energiánk elcsendesedni. Ennek a hiánynak a következményeitől őriz meg bennünket Isten. Furcsának tűnhet ez a kijelentés. Igen, meg kell őriznie bennünket, mert ha nem rá figyelve végezzük feladatainkat, akkor nagy támadási felületet engedünk át a gonosznak. Isten azonban nem hagy magunkra bennünket. És az a legcsodálatosabb, ahogyan ilyenkor közeledik felénk. Hiszen akkor érezhetjük meg a leginkább jelenlétét, amikor összetörtünk. Ekkor érezhetjük meg azt a csodálatos isteni kegyelmet, ami életünket megtartja. Érezhetjük a jelenlétét, mely új erőt ad. Olyan új erőt, amivel képesek vagyunk Isten által visszaverni a gonosz támadásait, s így biztonságban élhetünk Isten tenyerén.

- *S mikor völgyünkre tört az áradat, s már hegy sem volt, mely mentő csúccsal intsen, egyetlenegy kőszikla megmaradt, egyetlen tornyos sziklaszáll, az Isten. (Áprily Lajos)*
- Mindenható Istenünk! Te vagy egyedüli reménységünk. Te vagy az örökké létező, aki megsegíted a gyengét. Felemeled, megvigasztalod, és tenyereden hordozod. Köszönjük, hogy minden a javunkra van, még ha nem is mindig felel meg elképzeléseinknek. Úgy végezzük feladatainkat, hogy rád nézünk, és érted tesszük, nem magunkért. Kérünk, bocsáss meg nekünk, hogy oly sokszor fáradtságunkban nem emeljük fel tekintetünket a te keresztedre, és nem kulcsoljuk össze a kezünket. Kérünk, adj nekünk erőt, újulást. Te adj reményt, biztatást. Ámen.
- Ének: 332

- Ének: 328
- Köszönöm, Istenem, jószágodat, amellyel mindig javamra munkálkods.
- Igék: Fil 3,12–16; Fil 4,13; Mk 3,1–6
- *Van-e valami lehetetlen az Úr számára? (1Móz 18,14)*

Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van. Az evangélikus énekeskönyv 328. énekének kezdősora ez. Vajon a mai gondolkodással összeegyeztethetőek-e ezek a szavak? Érthetetlen. Habár életünkben és tetteinkben sokszor az Úr ellenében lépünk, ő mégis kiáll mellettünk, mégis mindent megtesz azért, hogy jó legyen nekünk.

Rengeteg olyan pillanatban felfedezhetjük az ő csodáit, amikor nem is gondolnánk, hogy az ő keze munkálkodik. Sajnos legtöbbször nem figyelünk rá, pontosan akkor, amikor köszönetet kellene neki mondanunk.

Életünknek azokban a legnehezebb pillanataiban is tehet csodát az Isten, amikor nem is gondolnánk, hogy az történik. Forduljunk ezért mind többször hozzá, imádkozzunk, kérjük, hogy segítsen, amikor próbatétel előtt állunk. Tudjunk neki köszönetet mondani, amikor sikerült az, amibe belefogtunk.

- *Mikor elhagytak / Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten.
(Ady Endre)*
- Mindenható nagy Isten! Köszönjük neked csodáidat. Add csöndedet, hogy meghalljunk téged! Add fényedet, hogy meglássunk téged! Add ígédet, hogy hirdethessünk téged! Add szeretetedet, hogy tudjunk másokat szeretni! Ámen.
- Ének: 57

- Ének: 360
- Add, hogy a te igéd tápláljon engem, és ne tévelyedjen el a lelkem!
- Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen?
Meddig rejtetted el orcádat előlem?

Meddig tanakodjam lelkemben,
bánkódjam szívemben naponként?
Tekints rám, hallgass meg, Uram, Istenem!
Tartsd meg szemem fényét, ne jöjjön rám halálos álom!
Ne mondhasa ellenségem: legyőztem őt,
ne ujjongjanak ellenségeim, hogy meginogtam.
Mert én hűségemben bizom,
szívből ujjongok, hogy megsegítesz.
Éneklek az Úrnak,
mert jót tesz velem.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen?
Meddig rejtetted el orcádat előlem? (Zsolt 13)

- Igék: Péld 30,8; Mt 28,16–20; Róm 6,3–8(9–11)
- *Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha. (Jn 6,35)*

Miért nevezi magát Jézus az élet kenyérének? Vajon lehet-e más tápláléka az ember lelkének, mint a mi Urunk igéje? Vajon van-e más, amiből így táplálkozhatunk? Vajon nyújt-e a világ más lélektápláló dolgot, amely helyettesíthetné a mi Istenünk szeretetét?

Hányan és hányan keresik az életük értelmét rossz helyen, a valóban káros szenvedélyekben, a lélekbódító értelmetlenségekben.

A mi Urunk ezzel szemben nem lélekbódítást, káros szenvedélyt kíván, hanem olyan élő kenyér és élő víz forrását, amely betöltheti életünket, és megelégtet.

Ezt az élő kenyeret és élő vizet fogyasztva nem kell máshoz folyamodni, mert ha az ember valóban megtalálja ezt az élő kenyeret és élő vizet, akkor nincs szükség más póteszközökre.

- *Vegyétek, egyétek, ez a Krisztus teste, tiértetek adta a Golgotán. Megtöretett, hogy nyerjetekek kegyelmet. Jer, adjunk hálát néki! Jer, adjunk hálát néki! Jer, adjunk hálát néki boldogan.*
Igyátok mindnyájan, ez a Krisztus vére, tiértetek adta a Golgotán. Ott hullt a porba, bűnünket oldozva. Jer, adjunk hálát néki! Jer, adjunk hálát néki! Jer, adjunk hálát néki boldogan! (EÉ 310,1–2)

- Istenem! Adj erőt nekem, hogy el tudjam fogadni az általad nyújtott élő kenyeret és élő vizet. Add, hogy betöltsék ezek az életemet, hogy valóban neked tetszően éljek. Adj megnyugvást igédben, hogy ne folyamodjak más értelmetlen eszközökhöz. Adj értelmet, és szeretetet a te Szentlelked által. Ámen.

- Ének: 40

- Ének: 586
- Istenünk! Tiéd minden dicsőség és hatalom!
- Igék: 2Móz 14,15–22; Mk 3,7–12; 1Kor 3,21
- *Őt dicsérje éneked, mert ő a te Istened... (5Móz 10,21)*

Nehezen tud bennünket bárki is bizonyítékok, látható, kézzel fogható dolgok nélkül meggyőzni. Valami kell, ami látható, érzékelhető, tapintható, felfogható. Nem lehet csak úgy a levegőbe beszélni.

Az Úristen talán kénytelen többször is a nagy dolgok, csodák mezejére lépni, hogy mutasson nekünk valamit. Ez, félre ne értsük, nem bizonyításvágy az Isten felől, nekünk van szükségünk arra, hogy megláttassa velünk azt, amire tanítani akar. Nem maga miatt, erőfitogtatás vágyából: miattam, miattad.

Szeret az Isten. Azt akarja, hogy mi is szeressünk, megismerjük őt, s öröm legyen vele együtt járni nap mint nap, hogy a hála, az ő magasztalása boldoggá tegyen bennünket, s életünk teljes legyen. Nem hiányozhat az életünkből a hála, a dicséret szava. Nem mehetünk el mindennapi kisebb-nagyobb dolgaink mellett úgy, hogy ne vennénk észre: Isten nélkül életünk csorba és repedezett. Fájdalmas. Üres. Az ő keze, az ő hatalma kell, hogy újra és újra megtartson, éltesse minden nap.

Tanuljunk meg hálaéneket zengeni az Istennek!

- *Olyan hittel magasztald az ő kegyelmét, amely nem durcás, hanem koldul tehetlenségében azzal a mély meggyőződéssel, hogy segítség csak az Úrtól jöhet.*
- Istenünk! Sokszor rohanunk, az újabbat akarjuk, még egy kicsit többet érzni az elmúlt pillanatból, már megint kitaláltunk valamit... Te nálunk is jobban tudod, mire van szükségünk – s meg is adod azt. A mi szemünk vak, és fülünk süket, ezeket ritkán fedezzük fel. Urunk, láttasd meg velünk jószágodat és törődésedet! Adj alázatot a szívünkbe, hogy önző énünket levetve megláthassuk dolgaid nagyságát, és dicsérhessünk mindezért! Ámen.
- Ének: 46

- Ének: 239
- Teremtő Istenem! Áldom szent nevedet! Örökké dicsérlek téged!
- Igék: ApCsel 2,32–40; Mk 3,13–19; Mk 6,41–43
- *Isten hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul. (Jób 9,10)*

Isten hatalmasságát megélni csodálatos. Egy olyan végtelen dolgot élünk át, ami maga a tökéletesség. Isten kegyelme az, ami lehetővé teszi, hogy mi, tökéletlen emberek átélhessük a mennyei nyugalom és harmónia érzését.

Hatalmas dolgokat művel. Ő a teremtő Isten, ő a mindent életető Isten, ő a mindenség. Hatalmas dolog a teremtés minden egyede. Madarak, halak, szelő, napsütés, világosság, mosoly, csend – és a bennünket körülvevő emberek.

Kikutathatatlanul. Nem tudjuk, pontosan hogyan alkotta meg Isten a világot. Nem tudjuk kikutatni. Nem tudjunk ésszel a teljességet felfogni. A hitünkkel kell közelítenünk felé.

Csodás dolgokat művel. Csoda. Vannak ma még csodák? Nem csak a Biblia korában voltak. Vannak még csodák. Csoda, hogy újra és újra örömet okozhatunk egymásnak, csoda a beton közepén nyíló virág, csoda a szembejövő ember mosolya, és csoda a reggeli első napsugár.

Megszámlálhatatlanul. Isten annyi csodát tesz, hogy nincsen ember, aki megszámlálhatná. Higgyünk Isten csodáiban. Annyi csodás dolgot művel velünk, hogy sokszor azt sem tudjuk, csoda volt. „Szerencsém volt.” Ennyivel szoktuk lezárni a dolgot. Ennek fényében gondoljuk végig a mai napunkat.

- *Csodákat próbáltam: arannyal, ezüsttel, hívtam a népeket, jöjjetek énhozzám! Hiába, hiába, az arany nem kellett, az ezüst nem kellett, nem jöttek énhozzám... S egyszer csak maguktól gyűlnek az emberek, együgyű szavamtól sírásra fakadnak, ránézniem alig kell s a tűz is felszökken, – az Úr áll mögöttem. (Dsida Jenő)*
- Istenem! Köszönöm, hogy te alkottál meg mindent bölcsen. Köszönöm, hogy nem tetted számunkra megismerhetővé a világot, hanem elküldted Szentlelkedet, hogy hittel ismerhessünk meg téged. Hála neked Istenünk. Ámen.
- Ének: 339

- Ének: 40
- Urunk, szentelj meg minket igéddelel, a te igéd igazság!
- Igék: ApCsel 16,10; ApCsel 16,23–34; Mk 3,20–30
- *Magasztallak, Uram, a népek között, zsoltárt éneklek nevednek. (Zsolt 18,50)*

Miben bízhatunk ma, amikor minden bizonytalan? Bizonytalan a jövőnk, a munkahelyünk, az árak, az életünk. Sokszor minden biztos pontot elveszni vélünk az életben.

Arra szoktunk gondolni, hogy a szeretteink, a hozzánk közel állók jelentik a biztos pontot, és mi vagyunk számukra a biztos támasz. De bármelyik pillanatban elveszíthetjük őket. Akkor miben bízhatunk, amikor ez megtörténik?

Nem csak ilyenkor, hanem mindig Isten az egyetlen biztos támasz ebben a bizonytalan világban. Ő figyel ránk, és gondot visel rólunk. Kérnünk kell az ő Szentlelkét, adjon nekünk erőt arra, hogy oda tudjunk fordulni hozzá, és el tudjuk fogadni a számunkra elfogadhatatlant. Azt a szeretetet, amely számunkra ismeretlen, és csak általa ismerhetjük meg.

Taníts minket, Istenem, új éneket énekelni. A mindennap kimondott szó nem ér annyit, hogy dicsérhetünk vele. Az énekszó az, amely méltó a te neved dicséretére. Adj nekünk erőt énekelni. Adj igaz szívet, mert a szív akarata nélkül lehetetlen énekelni.

Vajon tudunk-e énekelni, ha harag van bennünk?

Az ő szeretetét megismerve szabadulhatunk csak azoktól a terhektől, amelyek alól ma annyiféle szabadulást ígérnek. Adja Isten, hogy legyen erőnk minden nap őt magasztalni, mert csak ez vihethi előbbre életünk. Ez töltheti be az űrt bennünk. Ez szünteti a szorongást, és ad új erőt a mindennapi gondok között.

- Drága jó mennyei Atyánk. Köszönjük szeretetedet, mellyel annyiszor elhalmozol minket, még ha nem is vagyunk rá érdemesek. Add, hogy legyen erőnk kérni téged! Ámen
- Ének: 52

- Ének: 357
- Uram! Add, hogy ez a mai nap ne olyan legyen, mint a tegnapi!
- Igék: ApCsel 14,17; Mt 18,1–6; Mk 3,31–35
- *Eszükbe sem jut, hogy féljék Istenüket, az Urat, aki az őszi és a tavaszi esőt megadja a maga idejében, és biztosítja az aratásra rendelt heteket. (Jer 5,24)*

Uram, eszembe sem jut, hogy miért megy nekem annyira jól az elmúlt időszakban. Amikor jól megy, nem is gondolok rád. Magabiztosabbnak érzem magam, megnőtt az önbizalmam, és úgy érzem, sínen vagyok. Ellátasz minden jóval, megadsz mindent, amire szükségem van – az őszi és a tavaszi esőt –, gondoskodsztólam, és még a verébre is gondod van.

Olyan látványos a munkád ebben a világban, mégsem jutsz eszébe számtalan embernek sem, mint ahogy nekem sem. A kereszthalálad is „látványos” volt, sokan látták, mégis csak pár ember ismert föl – jutottál az eszükbe (*Bizony Isten Fia volt ez!* – Mt 27,54) Add, Uram, hogy minden örömben, minden próbatételben meglássalak téged. Ma elindulok. Nem tudom, mi fog velem történni, de egyet tudok: te megadsz mindent a maga idejében, és biztosítod is a rám váró dolgokat.

Kérlek, hogy ha elfelejteném, nem látnám meg, akkor juttasd eszembe akár egy testvér, akár egy ige, akár egy mozdulat által, hogy itt vagy velem. Szükségem van rád!

- *A mennyei Atyának gondja van gyerekeire, szerető szíve törődik a benne hívők minden bajával. E szó: Atyám! – egy egész mennyországot foglal magában. (C. H. Spurgeon)*
- Uram! Köszönöm, hogy törödsz velem. Látod kis, apró bajaimat. Látod, hogy sokszor mennyire felfújom azokat, ahelyett, hogy eléd vinném. Az aggodalmaskodásba több energiát fektetek, mint az imádságba. Add, Uram, hogy ma ne így legyen! Ámen.
- Ének: 344

- Ének: 61
- Uram, taníts minket fejünket meghajtani!
- Igék: Jn 19,31–37; Mk 4,1–9; 1Kor 1,28
- *Bár fenséges az Úr, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót. (Zsolt 138,6)*

Isten bennünket hűségesen szeret. Nap mint nap figyel, és gondja van ránk. Mindenütt jelen van: ismeri gondolatainkat, terveinket, érzéseinket. Nem lehet tőle elrejtőzni. Tudja, hogy mennyire szükségünk van rá. Tudja, hogy milyenek vagyunk, és azt is látja, milyennek akarjuk mutatni magunkat mások előtt vagy öelőtte. Ismeri megalázott voltunkat, és akkor is lát – még hozzá messziről –, amikor magunkat annyira feljebbvalónak tartjuk.

Akárhogyan is viselkedünk, akárhogy nézünk is ki, az Isteni vagyunk. Ő alkotott és formált, és azt akarja, hogy mi is az övéinek tudjuk és érezzük magunkat. Biztonságot és szeretetet szeretne adni, hogy ne gondoljuk azt, hogy egyedül vagyunk a világban. Az ő hatalmát akarja megmutatni rajtunk, hogy higgyünk őbenne, és ne embertársaink legyőzésével, fölényeskedéssel mutogassuk mi a saját „hatalmunkat”. Az Úristen nagy, erős, hatalmas, előtte nincs lehetetlen.

Nem személyválogató, nem az erőseket választja ki magának, hanem a gyengéket, hogy gyámolítsa őket, hogy a hatalmát megmutassa mindazoknak, akik kételkednek, vagy segítséget szenvednek. Az erőseket, fennhéjázókat megalázza, porba dönti elképzeléseiket, keresztülhúzza számításaikat, hogy ők is gyengének és megalázottnak érezzék magukat, s hogy aztán ismét fel tudja majd őket emelni.

Lássuk meg az Isten szeretetét és hatalmát, amely a mi javunkat szolgálja!

- *Ember, ne szállj túlságosan magasra, ne képzeld be magadnak semmi felesleges dolgot! A legszebb bölcsesség, hogy nem vagy nagyon okos. A bölcsesség forrás. Minél többet iszol belőle, annál többet és hatalmasabban ösztönöz és dolgozik. A bölcs soha sem téved, mindig célba talál, van szemmértéke: az Isten akarata.*
- Urunk, Istenünk! Taníts meg a saját útjaink helyett a te utadon járni! Ámen.
- Ének: 71

- Ének: 321
- Mindenható Isten! Jöjj hozzánk, és áldd meg mai napunkat. Csak tebenned bízunk.
- Igék: Jel 3,1–6; Mk 4,10–12; Zsolt 106,6
- *Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket. (Mk 2,17)*

Jézus szavai simogatnak bennünket. Ő hozzánk jött. Hozzánk, esendő és bűnös emberekhez. Nem személyválogató. Nem kivételez, és nem az egészségekhez jött. Értünk jött, és értünk halt meg.

Vajon melyikünk lenne képes arra, hogy életét adja egy igaz és feddhetetlen társáért? Erre, azt hiszem, lenne néhány ember, aki igennel felelne. És bűnös emberekért? Erre már kevesebb...

Jézusnál ez nem volt kérdés. Nem gondolkodott, nem húzódozott, hanem cselekedett. Érted is és értem is. Értünk, bűnösökért. Csendesedj el, és gondold végig: milyen bűnöket, hibákat követtél el. A bűn betege lettél.

Ám Jézus mégis szeret. Az, aki a legjobban ismeri minden bűnünket, hibánkat, rossz szokásainkat, az ért meg bennünket a legjobban. Megszán minket és megkönyörül rajtunk.

- *Jézus Krisztus, Úr és Pásztor, / Szemed őrzi nyájadat.
Hányszor óvtad, ó be hányszor / Bajok közt, kereszt alatt!
Ha veszély les itt-amott, / Most is véd pásztorbotod.
Áld vagy sújt, szent a Te vessződ, / Vele mented a veszendőt.
(Scholz László)*

- Teremtő Istenünk! Köszönjük neked, hogy egyetlen Fiadat adtad értünk, bűnösökért. Kegyelmed által nem hagytál elveszni bennünket. Kérünk, segíts, hogy meg tudjuk láttatni ezt a bennünket körülvevő emberekkel. Istenünk kérünk, áldd meg a mai napunkat. Áldj meg bennünket, hogy téged szolgáljunk, és érted éljünk. Áldjuk nagy neved. Ámen.
- Ének: 188

- Ének: 447
- Úr Jézus Krisztus! Tégy gazdaggá a szeretetben, és adakozóvá tedd szívemet, hogy továbbadjam, amit tőled kapok a mai napon!
- Emeljétek fel fejetekeket, ti kapuk és ősi ajtók,
hadd menjen be a dicsőség királya.

Kicsoda ez a dicső király?

Az erős és hatalmas Úr, aki hatalmas a harcban.

Emeljétek fel fejetekeket, ti kapuk, és ősi ajtók,

hadd menjen be a dicsőség királya.

Kicsoda ez a dicső király?

A Seregek Ura, ő a dicső király.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,

és mindörökkön örökké. Ámen.

Emeljétek fel fejetekeket, ti kapuk és ősi ajtók,

hadd menjen be a dicsőség királya. (Zsolt 24)

- Igék: Jn 6,1–15; ApCsel 2,41a.42–47; ApCsel 4,20
- *Nyisd meg ajakaimat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. (Zsolt 51,17)*

Öltözhet-e csodálatosabb ruhába az emberi szó, mint amilyen az énekhang köntöse? Dicsérheti-e valamivel is az ember méltóbban az Istent, ha nem magasztos énekszóval? Hova rejtetted el az Isten gyönyörű áldomása, ha nem az éneklő torkokba? Éneklek én is, mert megszabadít Isten minden bűntől és gonosztól, ami szívembe telepedett, és éneklek, mert tudom, hogy szeretete soha nem fogy el. Az én emberi kishitűségem és gyámoltalanságom az, ami bizonytalanságba visz, Isten örökké erős. Ha elfáradok és elcsüggedek: éneklek – és megerősödöm. Ha kétségek gyötörnek, és rám tör a bizonytalanság: éneklek – és bizonyosságot nyerek. Ha kísértések marják szívemet, és elepedek e világ múlandó dolgaiért: éneklek – és örök hazámra tekintek. Ha Iste-

nemre gondolok, éneklek, mert teremtménye vagyok én. Ha Krisztusomra gondolok, éneklek, mert megmentett bűneim sírjától. Ha a Szentlélek Istenre gondolok, éneklek, mert velem jár minden utamon, és óvó szeretete nem hagy el sohasem. Ha rád gondolok, minden embertársamra, éneklek, mert az Úr nem hagy egyedül.

- *Vigadjon tehát az én szívem, hogy félje nevedet. Örvendezzék az Urat főlőknek szíve, de még inkább azoké, akik őt megtalálják. Ha ugyanis már az ő keresése szívrepeső vidámságra hangol, milyen lehet az ő megtalálásának kitörő öröme? (Aurelius Augustinus)*
- Uram, végtelen szeretet és irgalom! Add, hogy a te orcád fényessége beryogja egész életemet. Szeretlek, Uram, mindennél jobban, dicsőítelek mindenkor nagy irgalmadért, amivel engem, az elveszetett megtaláltál, amiért engem, az elesettet felsegítettél. Cselekedj mással is ilyen irgalommal, Uram, keresd meg azt, ami elveszett. Nevedről dalt éneklek fektemben és felkeltemben: áldott legyen mindenkor neved, zengjenek tetteidről minden korban! Ámen.
- Ének: 468

- Ének: 66
- Uram! Te fény vagy és élet, melletted békében élhetek, és nem kell félnem. Jézus, te maradj velem!
- Igék: Jer 16,19; 2Krón 30,13–22; Mk 4,13–20
- *Amikor Jairus meglátta Jézust, lába elé borult, és esedezve kérte: „A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezedet, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.” Jézus ekkor elindult vele. (Mk 5,22–24)*

Amikor a gólyák fiókáikat gondosan felnevelték, és szárnyra bocsátják, alattuk repülnek az első szárnypróbálgatások alkalmával. Ha hanyatlani kezdenek, magukra veszik, és úgy segítik őket a repülésben. Ha egy gólya megsebesül, akkor társai kiterjesztik alatta szárnyukat, magukra veszik, és így segítik el a fészkéig.

Olyan sok nyomorúság van körülöttünk: betegség, szegénység, szeretetlenség, halál. És sokszor még sincs szemünk és szívünk embertársaink lelki és testi nyomorúságának meglátására.

Jézus érezte, látta, hallotta a körülötte lévő emberek sóhajában a szomorúságot, fájdalmat, a keserőséget. Mindig volt és van ma is az ígén keresztül egy vigasztaló szava, mely segít felemelkedni minden nehézségen. Még a halál sötétjében is megláttatja velünk az élő világosságot, az életet.

Nem kímélte erejét, hiszen ott a kereszten mindannyiunkért elviselte az áldó kezeit átszűrő szögeket. Kiterjesztette lábaink alá hitének és imádságainak szárnyait, hogy így segítsen el minket a mi mennyei Atyánkhoz.

- *Rád bízom sorsomat, Uram, mindhalálig, akárhogy intézed, csak javamra válik; Gond, bánat ha olykor el is szomorított, te jóra fordítod. (ÉÉ 354,1)*
- Uram! Úgy háláljam meg jószágodat e napon, hogy minden erőm neked szenteljem, hogy benned örvendjek, és az a munka is öröm legyen számomra, melyet azért bíztaál rám, hogy elvégezzem. Ámen.
- Ének: 120

- Ének: 141
- Drága Jézus! Kísérj el engem ma is utaimon, légy velem kegyelmeddel minden percemben! Egyedül rád tekintek, megváltó Istenem, nézz te is felém szánakozó szemmel, és add nekem kegyelmedet! Ámen.
- Igék: Mt 22,1–14; Mk 4,21–25; Jn 8,10–11.
- *Ne paráználkodj! (2Móz 20,14)*

Az Úr az embert a teremtésben férfivá és nővé alkotta. A kettő összetartozik. Együtt alkotják a teljes embert. Együtt tölthetik be az ember földi küldetését. Nem túl nagy szavak ezek? Hiszen annyian vallják: az ember összefut életében sokakkal, életközösségbe is többekkel léphet, hiszen az a fontos, hogy jól érezzük magunkat. – Valami valahol megbicsaklott. Keressük önmagunk boldogságát, és közben elfeledkezünk felelősségünkről. Arról a felelősségről, amely a férfi és a nő egységében, az utódok felnevelésében, a békés, szeretetteljes családi élet példamutatásában realizálódik.

A ne paráználkodj, azt jelenti, ne törj házasságot. A parancsolat a házasságból, mint alapsejtből indul ki. Aki eltér ettől, rossz úton jár. Még soha nem volt olyan magas a válások száma országunkban, mint manapság. Látszólag mindez elfogadott, meg lehet érteni. Azonban egy dolgot nem szabad elfelejteni, felelősségünk az isteni rend bemutatása, megélése a világ számára. Csakis a férfi és nő házassága lehet a család záloga, csakis ez lehet az út a teremtettségi rend megtartására.

- *Adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében, és engedelmeskedjete egymásnak a Krisztus félelmében: az asszonyok a férjüknek, mint az Úrnak, a férfiak pedig szeressék feleségüket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte. (Ef 5,20–22.25)*
- Áldunk téged, teremtő Istenün, hogy nem hagysz minket magunkra, hanem hozzánk illő segítőtársat rendelsz mellénk, akivel megoszthatunk gondot és örömet. Add nekünk Szentlelkedet, hogy igédre figyeljünk, és akaratodat kövessük most és életünk minden napján, az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.
- Ének: 331

- Ének: 402
- Uram! Adj ma is erőt, hozzád fordulni, veled lenni, imádkozni!
- Igék: 1Kor 15,8; Zak 8,9–17; Mk 4,26–29
- *Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban. (Jób 42,5–6)*

Én is csak hírből hallottam rólad, Istenem. Pál apostol mondja: Most még tükör által, homályosan látunk, de ama napon majd színről-színre, azaz tisztán látunk téged. Istenem add, ha bármi történik velem, vagy a szeretteimmel, tudjak hozzád imádkozni, és kérem a te segítségedet, a te Szentlelkedet. Kérlek, légy velem mindenkor, akkor is, amikor munkában vagyok, akkor is, amikor pihenek. Légy velem minden lépésemben, minden tevékenységemben. Jób elveszítette minden szerettét és minden vagyonát. Vajon én mit tennék, ha megtörténne ugyanez velem is? Tűrnék úgy, mint ő? Vagy, ha elveszíteném a türelmemet meg tudnék-e bocsátani úgy, mint ő, és bűnbánatot tudnék-e tartani?

Pál apostol élete is arról tesz tanúbizonyságot, hogy Istenhez tud fordulni az ember egy „pálfordulással”. A keresztények megátalkodott üldözőjéből Jézus Krisztus egyik leghűségesebb szolgája, az evangélium hirdetője lett az ókori Európában és Kis-Ázsiában. Mégsem önteltség jellemzi, hanem így vall az első korinthusi levélben: *Legutoljára, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. (1Kor 15,8)* Mindannyian ilyen torzszülöttek vagyunk előtted, és mégis felemelsz minket magadhoz, mert szereteted mindennél nagyobb.

- *Én Istenem, ha végtelen sok bűnöm meg nem bánom, nem menthet ki abból senki ezen a nagy világon.
Bánatomban, halálomban ott takargass be engem, amíg fényben, dicsőségben megláthatlak a mennyben! (EÉ 407,1.6)*
- Vigyázz rám, Istenem, mert nem ismerlek téged, és nem figyelek eléggé rád. Ügyelj minden lépésemre, hogy ne a rossz irányba menjek. Vigyázz a szeretteimre, ne legyenek veszélyben. Köszönöm neked. Ámen.
- Ének: 48

- Ének: 317
- Uram! E reggelen is rád gondolok mai utam kezdetén, vezesd lépteim, ne engedj elbotolnom!
- Igék: 3Móz 22,32; Fil 2,9–10; 1Kor 10,16–17
- *Majd így folytatta (Jézus): „Mihez hasonlítsuk az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.” Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az igét, úgy, amint megérthették. Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk, maguk között azonban tanítványainak megmagyarázott mindent. (Mk 4,30–34)*

Mihez hasonlítsuk az ember természetét, vagy milyen példázatba foglaljuk? Olyan, mint a gögös béka a régi mesében: felfuvalkodott, uralkodni akar mindenben. Mert amikor az ember megfog az anyaméhben, kisebb mindennél a földön, de megszületik, megnő, és már nagyobbnak képzei magát mindennél. Pedig mi ugyanakkorak vagyunk mindannyian annak a szemében, aki minket végtelen jóságából megteremtett. Így nem való, hogy ember embernek farkasa legyen, hanem hogy úgy szeresse a másikat, ahogyan Jézus szeret minket. Esendő és kicsi az ember, amíg nem kutatja szüntelen ezt az apró mustármagot, Isten országát. De szilárdan áll, és megnövekszik a hitben, aki az Úrra figyel, és az ő országát keresi. Hitünk növekedjen, ne elbizakodottságunk! Ha akkora hitünk lenne, mint amennyire bízunk emberi dolgainkban, mindenkire csak szeretetet sugároznánk. De nem így teszünk: hitünk erősítésre szorul.

- *Valósuljon meg hát a te szent akaratom bennünk, akik a te szent nevedet segítségül hívtuk, hogy tönkre ne menjen ez a te nemes kezed műve, melyet tiszteletért teremtél. (Aurelius Augustinus)*
- Uram, ültess el szívemben a hit mustármagját, hogy a te örök országodat keresssem, ahol nyugalom és békeség vár rám. Egyre inkább növekedjen szüntelenül igéd szeretete az én egész valómban! Ámen.
- Ének: 374

- Ének: 372
- Uram! Adj alázatos szívet! Ne legyek fukar és ne legyek irigy!
- Igék: 1Tim 6,17; Lk 22,14–20; Mk 4,35–41
- *Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságát, mégis ínségbe jut. (Péld 11,24)*

Az ember sok, igazán emberi vonása közé tartozik az irigység, a fukarság. Hajlamosak vagyunk kuporgatni azt, amink van. A világ meg is követeli ezt az embertől, de az ember nem csak az anyagiak terén kezd ilyen lenni, hanem sajnos egész gondolkodásunkra, érzelmvilágunkra, hitünkre is ez a jellemző.

Éppen elég az, ami van, vigyázok rá. Nem adok a szeretetemből, figyelmemből feleslegesen sem Istennek, sem embernek. Ez a gondolkodás befolyásolja életünket. De mi marad nekünk, ha nem adunk senkinek semmit. A szeretet akkor gyarapszik, ha bőven osztogatjuk. Nem olyan, mint a pénz.

A hit is ilyen. Ha nem hirdetem az evangéliumot, hanem elhallgatom, semmivé válik bennem. Mi lett volna, ha a tanítványok nem hirdették volna Jézus tetteit és megváltó munkáját? Valószínűleg a kövek dicsőítették volna Istent, ha ők nem tették volna meg, ahogy az evangéliumokból ismerjük Jézus választását az ördög kísértő szavaira. Hirdessük az Isten igéjét és szeretetét, osszuk szét, amink van. Hiszen:

- *Tanítóink mondták: legyetek jó sókká, szövétnekké, csillagokká... (Moldova György)*
- Add, Istenem, hogy igédet, szeretetedet hirdessem egész életemmel, tetteimmal, gondolataimmal is. Ne fukarkodjak a jó szóval, a dicsérettel, a szeretettel, és a körülöttem levőket bőven ellássam ezekkel. Ha nincs is erre mindig tehetségem és kedvem, Uram, adj erőt, hogy mégis neked tetszően éljek, és így sáfarkodjam javaimmal. Ámen.
- Ének: 381

- Ének: 404
- Vedd le rólam bűnömet, mert esendő vagyok, Uram!
- Igék: Ef 2,4–5; Mk 5,1–20; Jel 19,4–9
- *Amilyen messze van napkelet napnyugtától, olyan messzire veti el vétkeinket. (Zsolt 103,12)*

Mennyiszer hiszem azt, hogy minden jó, amit teszek, vagy ha nem is egészen az, akkor is nekem a legmegfelelőbb, és senki nem fog ezért felelősségre vonni. Az embernek sajátos vonása, hogy igyekszik mindent a maga javára magyarázni, és igyekszik mindenki fölé helyezni magát. Én is ilyen vagyok. Nem vagyok tekintettel másokra, csak a magam hasznát nézem.

Míndeközben majd minden gondolatommal, szavammal vagy tettemmel az Úr ellen véték. Emberi voltomból ered mindez. De nem vonhatom ki magamat a felelősség alól. Bizony milyen „jól” esik elkövetni néha a bűnöket. Az ember sajnos az ideig-óráig tartó elégedettségérzet érdekében nagyon sok bűnt követ el, de még tudta nélkül is bűnös. Azért volt szükség a mi megváltó Urunk válságművére, hogy ezeket a nagyon súlyos bűnöket semmissé tegye, és halálával maga egyedül szenvedjen nem csak az én, hanem a világ összes bűnéért.

Azonban nem elég, ha én ezzel megelégszek, és ülök ölbe tett kézzel. Meg kell vallanom bűnömet, és bűnbocsánatért kell könyörögnöm. Nem egy automatikus folyamat a megbocsátás, a bűnbocsánat. Az Isten nagy szeretete elengedhetetlen hozzá, és az én őszinte bűnbánatom és megbocsátásom más bűnei felé. *És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek* – valljuk az Úrtól tanult imádságban. Az ő szent ígését hallva, rá figyelve, a neki tetsző úton járva fedezhetjük csak fel, milyen nagy az ő megváltó műve.

- *A bűn az, hogy nem hisznek énbennem. (Jn 16,9)*
- Istenem! Add, hogy felismerhessem a te megváltó műved hatalmas voltát. Adj erőt a bűnbánatra és a megbocsátásra, hogy neked tetszően éljek, a te utadat járjam, ne forduljak el tőled. Köszönöm, hogy Szentlelkeddel munkálkods, és támogatsz engem. Ámen.
- Ének: 57

AUGUSZTUS

- Ének: 100
- Mindenség Ura és Istene, vezess a te utadon, hogy ne tévedjek el, hanem az életem célját elérjem!
- Magasztallak téged, Uram,
mert kivontál engem a mélyből.

Uram, Istenem, hozzád kiáltottam,
és meggyógyítottál engem.
Zengjetek az Úrnak, ti hívei,
magasztaljátok az ő szent nevét!
Mert csak pillanatig tart haragja,
de egész életen át kegyelme.
Este szállást vesz a sírás,
reggelre itt az ujjongás.
Gyászomat örömmre fordítottad,
leoldottad gyász(ruhá)mat és örömbe öltöztettél.
Ezért szüntelen zeng neked szívem,
örökké magasztallak, Uram, Istenem!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Magasztallak téged, Uram,
mert kivontál engem a mélyből. (Zsolt 30)

- Igék: Mt 5,13–16; Ef 5,8b–14; 2Tim 2,13
- *Az Úr pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel tűzoszlopban, hogy világítson nekik. (2Móz 13,21)*

Tengerpartokon és távoli szigeteken, a világ különböző pontján magasodnak világítótornyok, amelyek a végeláthatatlan és veszélyeket rejtő nagy kékségben biztos pontként szüntelenül jelzik a helyes irányt. A hajósoknak rengeteg

modern berendezés áll a rendelkezésükre, hogy meg tudják határozni a pontos helyzetüket, de ezeket a világítótornyokat mégsem zárták be, mert a készülékek meghibásodhatnak és tönkre mehetnek, és akkor az utat mutató fény nélkül könnyen elveszhetne az ember a tengeren.

Az elveszettség állapota mindenkiben aggodalmat és félelmet ébreszt. A legrémisztóbb érzés, ha életünket érezzük elveszettnek, mert nem találjuk a kiutat a problémáinkból. Ettől az elveszettségtől szabadít meg bennünket Isten. Ahogyan népét vezette negyven éven át a pusztában hol felhőszip, hol pedig tűzoszip formájában, úgy bennünket sem hagy magunkra. Ő életünk minden pillanatában velünk van és a világ Világosságát küldte el, hogy az ő útján, a számunkra is helyes úton járjunk, és ne tévedjünk el. A világ Világosságának fénye felénk is ragyog, ha őt követjük, nem veszhetünk el. Isten szeretetének fényével vezet bennünket.

- *Isten jóságos és igazságos, a tévelygőknek megmutatja a helyes utat. Magához vonja szívüket, irgalommal befogadja őket. Az ínségben lévőknek világosságot gyújt, hogy ne tévesszék el az utat. A gyengéket megsegíti, ha nála keresnek vigaszt. (M. Jorissen)*
- Istenem, köszönöm, hogy szüntelenül azon munkálkods, hogy az életem ne céltalan bolyongás, hanem egy biztos cél felé vezető vándorút legyen. Te vezetsz ezen az úton, de én mégis olyan gyakran eltévedek. Segíts, kérlek, mindig visszatalálnom a te utadra, hogy amikor véget ér az utam, megérkezzek hozzád! Ámen.
- Ének: 459

- Ének: 431
- Istenem, kérlek, mutasd meg nekem a te szentséged és teljességed, és vezess engem, hogy követhesselek!
- Igék: Jak 2,14–26; Mk 5,21–24a; Róm 6,19
- *Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. (3Móz 19,2)*

Ha azt a szót hallom, hogy „szent”, rögvest néhány glóriás szobor jelenik meg előttem. Különös érzés fog el, zavar a tekintetük, mert mereven a távolba néznek, az arcuk és a kőbe vésett vonásaik ridegek. Olyan távolinak érzem magam tőlük. Az idő foglyai ezek a szobrok, nem többek ők, mint egy megdermedt örök pillanat.

Istenem, te is ilyen vagy? Te is ilyen szigorú tekintetű, mozdulatlan vagy? Te is egy örökkévalóságig tartó élettelen és hideg pillantással nézel le ránk, téged szemlélő emberekre? – Nem, te nem ilyen vagy. Te az élet és a lét teljessége vagy. Bár az emberi elme képtelen teljes mértékben megismerni, de ha csak egy kicsit is megtapasztalhatunk szentségedből és szeretetedből, rögvest megtelünk erővel. Te vagy, aki létezel, tőled indul ki az élet, te elevenítesz meg bennünket nemcsak erre a földi életre, hanem az örök életre is. Közel vagy hozzánk, hisz gyermekeidnek tekintesz bennünket, és mi Atyánknak szólíthatunk téged. Végtelen a szereteted. Tekinteted sosem rideg, hanem nagyon is emberi, hiszen Jézus tekintetében te nézel ránk. Tőled nem kell megrettennünk, hanem felszabadult öröm tölthet el, mert töredékes létünket a te végtelenséged teheti teljessé. Ennek a teljességnek a megélésére és átélésére hívsz bennünket mindennap.

- *Annyiban vagyok szent, amennyiben kételkedés nélküli hittel és rettenthetetlen lélekkel mondhatom: jóllehet én bűnös vagyok, a Krisztus azonban a keresztséggel, igével, úrvacsorával és Szentlélekkel szent. (Luther Márton)*
- Istenem, ha magamba nézek, azt látom, hogy nem bagyok szent, egyáltalán nem. Te látod az életemet, és tudod, hogy törekszem a jóra, de a te áldásod és segítséged nélkül ezek mind csak haszontalan próbálkozások. Te töltsd be életemet, hogy teljesíteni tudjam parancsodat, és szent legyek. Ámen.

- Ének: 250
- Ének: 434

- Uram! Engedd életem próbás pillanatait a te szenvedésed fényében látnom!

- Igék: 2Kor 6,11–18(7,1); Mk 5,24b–34; Zsolt 33,10

- *De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete. (1Pt 3,14)*

Fogyasztói társadalmunkban élvezeti beállítottságú emberként élve képtelenek vagyunk elviselni a nem élvezhető élményeket. Igyekszünk elkerülni a szenvedést. Ne is lássuk! Legegyszerűbb, ha kórházak, idős- és betegotthonok falaival takarjuk el a modern ember szeme elől. S a magunk számára is mindig van kéznél fájdalomcsillapító vagy más búfelejtő szer. Nézzünk inkább szembe a szenvedéssel! Jézus Krisztus földre jöttének középpontja éppen a szenvedés volt. Az értünk és helyettünk elvállalt szenvedés. Ha ezt szívünk mélyéből átérezzük, Krisztus példája átalakítja az életünket: megtanulhatjuk úgy hordozni a fájdalmat, ahogy ő tette. Így már Isten kezéből fogadhatjuk el, és hozzá vihetjük vissza, közben pedig szenvedő lélekből dicsérő lélekké változhatunk. Isten, aki ma is együtt érez a mi elesettségünkkel, bánatunkkal, ma is fájdalmas sebeket hordoz el ettől a bűnös világtól, a fájdalom kiáltásait örömeinkre változtathatja az ajkunkon. És mennyire más az igazságért, az Isten ügyéért kiállni a szenvedést, mint egyszerűen az emberi lét által ránk szabott terhekkel megbirkózni! Talán kiváltság. Hitet megerősítő és megszilárdító ereje van, hiszen nem engedi, hogy langyosak maradjunk, hanem határozott és nyílt kiállásra kényszerít Krisztus mellett.

- *Számkivetésben járt ez földön Krisztus Urunk is, járjuk el ez járást hát mi is, ő tagjai. (Szeneci Molnár Albert)*

- Úr Jézus Krisztus! Köszönöm, hogy vállaltad értem a szenvedést. Köszönöm, hogy te gyötrődöttél helyettem és te jártad meg az én utamat az Istentől való elhagyatottságban. Bocsásd meg, Uram, hogy nap mint nap fájdalmat és szenvedést okozok neked ma is szeretetlen életemmel. Te nevelj, hogy bátran és büszkén merjem vállalni a követéssel járó elutasítottságot, kivetettséget, lenézettséget. Ámen.

- Ének: 456
- Ének: 55

- Hatalmas Isten, hajolj le hozzánk!

- Igék: 2Kor 5,11; Jak 3,13–18; Mk 5,35–43

- *Van-e olyan Isten a mennyben és a földön, aki olyan hatalmas tetteket tudna véghezvinni, mint te? (5Móz 3,24)*

Milyen hatalmas érzés kerít minket hatalmába, mikor úgy érezzük, sokan vagyunk, milyen lenyűgözött ámulattal nézzük a repülőbemutató merész figuráit, a bebugyolált Parlamentet, az emberi kéz és elme grandiózus alkotásait. És éppúgy a természet megannyi csodáját: a vulkánok kitörését és a tengeráramlást... egészen az apró részletekig kidolgozott pici virágokat és a vízesés útját. Rácsodálkozásunkban felismerjük Isten munkáját. Milyen hatalmasat és milyen tökéleteset alkotott az emberben és a körülötte élő világban. De legnagyobb művei az emberi szem által nem megragadhatók. Csak alázatos szívünk ismerheti fel őket. Izráel népe számára a kivonulás volt a legnagyobb esemény, melyben Istenük szabadítását élték meg. Rabságból szabadságra vezette őket, az elnyomottságból önálló életre. Melyik Isten lehetne hozzá hasonló? Életreszólan dicsőítették őt ezért. Mózes még abban a pillanatban is hálával dicsérete, mikor megtudta, hogy a nép engedetlensége miatt nem láthatja meg az ígért földjét. Egész életében tapasztalta, hogy Isten vele volt, és erejével megerősítette, a nép vezetőjévé emelte őt, a dadogó Mózeset. Csak a szívünk láthatja meg Isten hatalmas munkálkodását életünkben, kapcsolatainkban, hogy így felismerhessük szabadító erejét, megkötöttségeinket leoldozó hatalmát.

- *Hiába karrier, dicsőség, bárkié! Csak Krisztus keresztje tehet valakivé. (Füle Lajos)*

- Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet örökkön-örökké! Teremtésed fényében örvendezem. Felébresztetted szívem a közönyből és hálátlanságból. Áldásod nyomait látom, tudom, kegyelmes vagy. Szamba adod szavadat, nem engeded, hogy ürességbe hangozzanak. Szívemet közelségeddel töltöd meg, és hagyod, hogy én is egy hang legyek a földről hozzád szálló dicséret kórusában, és dicsérem nevedet örökkön-örökké. Ámen.

- Ének: 61
- Ének: 76
- Uram, neved dicséretére vágódik lelkem!
- Igék: Lk 11,33–36(37–41a); Mk 6,1–6; Fil 3,20
- *Lelkem hozzád vágódik éjjel, teljes szívből kereslek téged. (Ézs 26,9)*

Meghatározó része életünknek a keresés. Kisgyermekkorban a játékszereink után kutattunk, serdülőként társat, az iskolát követően szakmát, majd munkahelyet keresünk magunknak, öreg korunkban pedig nyugalmat. Egy utat járunk be földi életünk során, amely kinek egyenes, kinek pedig kitérőkkel teli. De valamennyien a helyes utat keressük, amelyet Istenünk tud megmutatni nekünk. Kutatunk utána, de olykor fel sem fedezzük jelenlétét.

Isten-keresés. Hányszor hangzik el szánkából ez a szó akár templomba menet, vagy éppen istentiszteletről hazafelé tartva. Úgy gondoljuk, ha megtaláljuk, akkor elértük végső célunkat. De valóban így van-e?

Nagyon szeretek túrázni. Barátaimmal napokon keresztül járjuk az erdőt, gyönyörködünk a természet csendjében. Egy valamit azonban sosem tévesztünk szem elől: az ösvény menti fákra felfestett jelzéseket. Semmit sem érnének, ha nem folyamatosan mutatnák utunkat, hanem elszórva lennének a rengetegben. Figyelniük kell arra, hogy a jelzett úton maradjunk, mert csak így jutunk el célunkhoz!

Nemcsak meg kell találnunk a helyes ösvényt, hanem meg is kell rajta maradnunk, és végig kell rajta mennünk. Csak így juthatunk el Teremtőnkhez, aki az út végén már vár bennünket!

- *És bár tovább élek ezen a világon, / Maradni nem kívánok, ez idegen sátor.
Azon az úton járok, amely hazámba visz, / Ott Atyámat meglátom, szívem
csak benne hisz. (Paul Gerhardt)*
- Uram, te feladatokkal láttál el bennünket, mégis olykor úgy érezzük, céltalanul bolyongunk a világban. Add, hogy életünket ne pazaroljuk el, hanem végezzük el, amit ránk bízta! Te segíts nekünk, hogy továbbra is meg tudjunk maradni a keskeny ösvényen, hiszen egyedül csak ez vezet hozzád. Ámen.

- Ének: 475
- Ének: 75
- Jézus Krisztus az örök élet hűsítő forrása!
- Igék: Ézs 12,3 ;Jn 18,19–24; Mk 6,7–13
- *Az ünnep utolsó napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék.” (Jn 7,37)*

Mint meleg nyárban a hűsítő zápor vagy a város közepén álló díszkút. Hűsítő víz, éltető nedvesség. Nedvesség, amittől kihajt a földön a termés, amely az élet forrása, amittől az ember felélénkül, a növények pedig kizöldülnek, szárbra szökkennek, és törnek az ég felé. Éltető erő minden élő számára.

A nyár a kirándulások, táborok időszaka. És a kirándulások egyik legfontosabb kelléke a hűsítő víz. Fontosabb, mint az élelem. Víz nélkül nem élhet az ember. Mekkora öröm egy forráshoz megérkezni, és a forrás vizéből inni! A forrás hűsít, felfrissít, lehetőséget ad arra, hogy mellette a vándor megpihenjen, feltöltekezzen testileg, kulacsába friss vizet töltve.

Aki belőlem iszik, nem szomjazik meg soha – mondja Jézus. A Jézusból élő ember szomját örökre oltja Jézus. Mégis mindig újra és újra hozzá kell fordulnunk, mindig újra és újra merítenünk kell belőle, mint a vándornak a forrás hús vizéből. A forrásnál a test táplálására és életben tartására, Jézusnál a lelkünk, a teljes ember számára meríthetünk friss, élő vizet. Mert a hívő ember élete össze van kötve vele. És mert hív: Jöjjetek, és igyatok!

- *Ez a kereskedő szomjúságoltó labdacsokat árult. Aki hetente egyet bevesz, az többé nem is kíván inni. – Hát ezt meg minek árulod? – kérdezte a kis herceg. – Rengeg időt lehet megtakarítani vele – felelte a kereskedő. A tudósok kiszámították: heti ötvenhárom perccel! – És mit csinál az ember azzal az ötvenhárom perccel? – Amit akar... Én – gondolta a kis herceg –, ha nekem ötvenhárom fölösleges percem volna, szépen elindulnék egy forrás felé... (Antoine de Saint-Exupéry)*
- Urunk, Jézus Krisztus! Engedj magadhoz minket, mert gyötör a szomj. Engedj magadhoz, mert gyötör a kétség. Engedj magadhoz, mert nálad nyugszik meg a lelkünk. Engedj magadhoz, mert te vagy az élet. Ámen.

- Ének: 360
- Ének: 358
- Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében!
- Igék: Zsolt 30,4; Fil 2,12–18; Mk 6,14–29
- *Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. (2Kor 4,10)*

Isten elküldte egyszerűült Fiát. Emberi testben jött közénk. Valóságos emberként és valóságos Istenként járt közöttünk. És meghalt, váltságul bűneinkért. De harmadnapra feltámadt. És most *ott ül a mindenható Atya Isten jobbján.*

Sokszor beérjük ennyivel. Elámulunk az Isten nagyságán és kegyelmén, és közben megfélekedzünk arról, hogy nekünk feladatunk is van.

Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét. Ez a feladatunk. A szentek közösségévé kell válnunk. És ez nem olyan lehetetlen feladat, mint amilyennek első hallásra tűnik.

Hiszen Jézus emberi testben élt és halt meg. Élete is láthatóvá válhat hát bennünk, közöttünk. Az egymással, testvéreinkkel való közösségben az ő teste és vére által. Lehetőséget kaptunk arra, hogy közösséggé váljunk általa. Nem ígéretek és üres frázisok által, amik máról holnapra semmivé válnak. De az ő halála és feltámadása által, amit mindannyian testünkben hordozunk.

Ezért lehetünk egyek a vele való közösségben. De ezzel a lehetőséggel élni kell. Hiszen esélyt kaptunk arra, hogy a mellettünk állóban felismerjük a testvérünket. Mert ami összeköt minket, az több mindennél, ami földi és felfogható: az maga az isteni kegyelem.

- *Csak Krisztus által tartozunk egymáshoz. Ám Krisztus által csakugyan egymáshoz tartozunk mindenestül és mindörökre. (Dietrich Bonhoeffer)*
- Mennyit ingadozom, mennyit kételkedem, mennyit hibázom, mennyit vétek! Jézusom, amennyi te vagy bennem, csakis annyit érek. Ámen.
- Ének: 272

- Ének: 347
- Mennyei Atyám! Te légy az erő erőtlen életemben!
- Uram, haragodban ne fenyíts meg engem,
felindulásodban ne ostorozz engem!

Mert nyilaid belém hatoltak,
és kezded rám nehezült.
Uram, előtted van minden kívánságom,
nincs rejtve előtted sóhajom.
Benned reménykedem, Uram,
te hallgass meg, Uram, Istenem!
Én bizony közel vagyok az eleséshez,
szüntelenül gyötör a fájdalom.
Bizony bevallom bűnömet,
bánkódok vétkeim miatt.
Ne hagyj el engem, Uram,
Istenem, ne légy távol tőlem!
Siess az én segítségemre,
Uram, én szabadítóm!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Uram, haragodban ne fenyíts meg engem,
felindulásodban ne ostorozz engem! (Zsolt 38)

- Igék: Mt 25,14–30; Fil 3,7–11(12–14); 2Móz 15,2
- *Erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. (Ef 6,10)*

Megerősödni? Hát gyenge lennék? Vagy talán beteg? Valóban. Satnya kis facsemeteként minden szélnek meghajlok és mindenféle madarakat az ágaimra engedek, rakjanak csak fészket. S ha néha vékony gallyaimon hajtás sarjad,

azonnal lelegetik a vadállatok. De hát új teremtés vagyok a Krisztusban. A régi elmúlt, és új jött létre. És mégis? Mégis. Mert nem elég újjászületni, nem maradhatok törékeny csecsemő. Isten erejéből, a megkegyelmező szeretet erejéből életerős felnőtté kell növekednem. Azonban csak a valóban tápláló eledel és a kemény edzés tesz igazán erőssé, ellenállóvá. Erősödjünk meg az Úrban és az ő hatalmas erejében! A mi bűnös, de Istentől kegyelmet nyert életünk a Krisztust értünk keresztre juttató erőből kaphat igazi életető erőt: legyen hát mindennapi tápláló ételünk a keresztről szóló beszéd, hiszen Isten ereje az a mi üdvösségünkre. Az tesz minket napról napra szilárdvá és edzetté. Megerősödjünk, s az egyre szilárduló hit bizonyosságával már lesz elég erőnk ellenállni, kiállni és vallást tenni, felnézni és szeretni. A napfény ereje egymás után övezi fel az egykor oly hajlékony törzsünket évgyűrűkkel, s csavarhat-tekerhet az orkán, letördelheti friss ágainkat, és a rügyeink is elfagyhatnak, de az Úrban mélyen begyökerezett fatörzs-életünket kicsavarni többé nem tudja.

- *Valahányszor házadat, családot csapás éri, tekints a golgotai keresztre, amely minden vihar ellenére biztosan áll, és kapaszkodj abba, hogy erőt meríthess! (Johanna-Ruth Dobschiner)*
- *Eljött hozzánk az üdvösség, Mely kegyelemből árad; Jóra nincs bennünk tehetőség, Erőnk hiába fárad. De a hit Krisztusra tekint, Ki örök érdeme szerint Közbenjáró lett értünk.*
Isten törvényét adta nekünk, mi azonban gyengének bizonyultunk, és nem tartottuk meg azt. Vétkeztünk tovább, és az egész világ elfordult Istentől.
A lélek a test rabja lett, és nem mert ellenállni. Pedig azért kaptuk a törvényt, hogy annak tükrében meglássuk bűnös természetünket. Mi mégsem hagytunk fel a vétkekkel. Egyedül képtelen volt az ember – bár minden erejét összeszedte – megszabadulni a rabságból.
Felkarolta szolgáját, Izráelt, mert megemlékezett irgalmáról. (Lk 1,54) (Bach: 9. kantáta, 1., 2., 5. tétel.)
- *Jézusom! Köszönöm, hogy volt erőd értem a keresztre menni. Köszönöm, hogy gyengeségemen keresztül te mutatod meg életújító és életformáló hatalmat. Ne engedd, hogy az önsajnálát mocsarába süppedjek saját erőmből, mert abból csak ennyire futja, hanem kérlek, te tölts be mennyei erőddel! Ámen.*
- Ének: 286

- Ének: 55
- Áldjad, én lelkem az Urat és egész bensőm az ő szent nevét!
- Igék: 1Kir 3,16–28; Mk 6,30–44; Zsolt 96,1
- *Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk és dicsérjük őt. (Jel 19,6–7)*

Annyi minden tud elkedvetleníteni bennünket. Már a reggel is tele lehet feszültséggel; hideg a kávé, a postás csak számlákat hoz, késik a busz, és így mi is késünk. Aztán folytatódik a nap; szúrósan néz ránk a szomszédunk, folyton csöng a telefon, és ezek mellett legfőképpen azt érezzük, hogy szorít az idő. Rohanva éljük életünket. Meg kell felelnünk elvárásoknak, teljesíteni kell kötelezettségeket. Így telnek el akár hetek vagy hónapok. Boldogság?! Csak legyintünk. Minek lehet ebben a világban örülni?! – halljuk olykor az elkeseredett felsóhajtást. Egyedül érezzük magunkat. Hiába vesz körül bennünket család és barátok, sok élethelyzetben mégis egyedül érezzük magunkat. A magányosság terhe is ólomsúlyként képes ránk nehezedni. Ha jobban odafigyelünk mai igényeknek két fontos szavára, akkor keserű gondolataink egy csapásra megváltozhatnak. *Mi Istenünk* – ez a megfogalmazás tükrözi, hogy a mindenség Ura közel van hozzánk, és nem hagyja sorsára a világot, és nem hagy sorunkra bennünket sem. Ő a te Istened, az én Istenem, a mi Istenünk. Fontosak vagyunk számára, ezért lett Jézusban megváltónkká. Ő szabadságra szabadít föl bennünket, hogy az életünk apró és nagyobb terheit el tudjuk viselni, és az ő szeretetét megismerve és azt továbbadva váljon teljessé és széppé az életünk. Így mindennap van okunk az öröme.

- *Az öröm titka ez: tartsa magát az ember teljes szívvel az ígéhez, vigasztalván magát Krisztus drága ígéréstével, hogy ő az Atyával együtt velünk marad s megoltalmaz, hogy semmi baj ne ártson, semmi tőle el ne szakítson. (Luther Márton)*
- Szerető mennyei Atyám, olyan sokszor elfelejték örülni, pedig te temérdek örömmel halmozol el nap mint nap. Nyisd föl a szememet, hogy ezeket meglássam. Ámen.
- Ének: 52

- Ének: 439
- Uram! Szabadíts meg a hitetlenség vakságából! Látni szeretném dicsőségedet!
- Igék: Ez 3,16–21; Mk 6,45–56; Zsolt 104,1–2
- *Jézus ezt mondta Mártának: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?” (Jn 11,40)*

A már négy napja halott Lázár sírjánál hangzik el ez a mondat Jézus szájából, amikor Márta hitetlenül tiltakozik a sír száját lezáró kő elhengerítése ellen. Márta az érzékszervekkel jól felfogható materiális valósághoz ragaszkodik: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” Racionális érvelésével azonban megtorpan az emberi lehetőségek határánál. Pedig csak néhány perc telt el azóta, hogy kimondta: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus... Hát ennyire nehéz rábízni magamat, az egész helyzetet Jézus Krisztusra? Pedig kételkedő földhözragadtságunkban is csak az Isten Fia segíthet. ...*ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét.* Ha mersz bízni az ő szavában; ha az ő életadó hatalmában reménykedsz, akkor Mártával együtt lehetsz szemtanúja, hogyan lesz a halóból, az oszlóból újra lüktető, élő mozgás. A csüggedés fáradtsága helyett merj hinni! Várd Istentől a lehetetlent! A betegágynál, a fárasztó munkában, vagy amikor reménytelen sötétségben érzed magad. A lemondás és a fásult beletörődés vagy a tiltakozás fékevesztett zokogása helyett várj nagy dolgokat Istentől! Hiszen Jézus van itt, jelen van, és arra a merész lépésre kér, hogy bízd magad rá! Mi az, ami nem történhet meg? Mi az, amit ő nem tehet meg?

- *Egyedül az Istenhez tapadás pusztá vágyának kell megmaradnia bennünk – hogy helyet adjunk neki, aki egyszerre a legmagasabb és a legközelebbi, hogy az ő munkája virágozhasson, s hogy születése akadálytalanul végbemehessen bennünk. (Johannes Tauler)*
- Mennyei Atyám! Hálás vagyok neked, hogy nem kell megelégednem az értelemmel felfoghatóval. Köszönöm, hogy dicsőségedet láthatom megannyi csodában. Te éltesd, Uram, hitemet! Ámen.
- Ének: 75

- Ének: 78
- Uram, biztass, mikor újat kezdek veled!
- Igék: 2Kor 5,17; Mt 19,(4–7)8–12(13–15); Mk 7,1–15
- *Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek. (Ez 36,26)*

Vajon hogyan ihat a szomjúhozó ember tiszta, friss vizet egy koszos vízzel teli pohárból? Bizony ki kell azt önteni, jól kimosni és frisset, tisztát beleönteni. Nem tudjuk mi azt magunk megtisztítani, csak teljesen kicserélni.

Isten új életet ígér népének abban az országban, ahonnan elhurcolták őket, s ahova folyton visszavágyott szívük. Most letöltötték a büntetést és Istentől teljes újakezdedést nyertek. Nem a régibe mennek vissza, és nem folytathatják ott, ahol a fogság előtt abbahagyták, s ahogy ők remélték, hanem poharukba új víz kerül. Új szívet és új lelket kapnak a régiek helyett.

Drasztikus beavatkozás, amely nem tűr köztes állapotot. És ugyanakkor felfoghatatlan jóság is, hiszen kiérdemelni nem tudták. Az igazi megbocsátás az elfelejtve megbocsátás – mondják nagyon bölcsen. Nem igazi újakezdedés az, ha továbbra is felhánytorgatjuk az egymás elleni sérelmeinket. Életünkbe éppolyan drasztikusan beléphet Isten, mint ahogy népének életét irányította, megadhatja az újakezdedés lehetőségét. Akár naponta. Mondatunk végére pontot tesz, és új mondatunkat ő kezdi nagybetűvel.

- *Uram! Látod, roskadozom életem terhei alatt – emelj föl irgalmaddal!
Halálraítélten állok elhagyatottságom pusztájában.
Kidőlt-bedőlt életem roncs deszkái mögé rejtőzöm – szánj meg!
Te, aki igazán ismersz, teremtsd újjá a rosszat, a régit –
Ments meg engem!
Építs föl, Uram,
Lelked templomává!*
- Istenünk, oly sok minden terheli lelkünket, azoktól megtisztítani egyedül te tudsz. Nyújtsd felénk jobbot, és ne csak tisztíts, de adj új, engedelmes szívet. Hozzád egészen hívet. Ámen.
- Ének: 408

- Ének: 53
- Atyám, adj világosságot, mert sötétségben járunk!
- Igék: Ef 5,15–20; Mk 7,17–23; 1Sám 2,30
- *Jézus mondja: „Aki titeket hallgat, engem hallgat.” (Lk 10,16)*

Nagy felelősség van rajtunk, keresztény embereken. Szavainkra ügyelnünk kell, nehogy egy mondatunk akaratlanul is megbotránkozást okozzon. Lehet, hogy valaki éppen azért utasítja majd el Jézust, mert nem látja bennünk őt. Ezért minden hívő embernek úgy kell élnie, hogy rajtunk keresztül az Urat láthassák és hallhassák az emberek.

Vigyázni kell szavainkra! Nem elég azt mondanunk, hogy mi keresztények vagyunk, hanem úgy is kell élnünk. Ha valóban szeretjük az Urat, akkor meg kell ragadnunk minden alkalmat, hogy az emberek általunk is megismerhessék Jézust.

Egy csendesnapon beszélgettem középiskolás fiatalokkal. Amikor előjött a kérdés, hogy ki hisz Istenben, csupán néhányan tették fel a kezüket. Mégis akkor lepődtem meg a legjobban, amikor az egyik fiú így magyarázta hitetlenségének okát: „Nem hiszek Istenben, mert látom, hogy a környezetemben lévő, templomba járó emberek hogyan élnek és beszélnek.”

Még most is elevenen él bennem az ige, amelyet konfirmációmkor kaptam útravalóul Istentől: *Ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. (Róm 10,9)*

Azzal a szájjal, amellyel egyszer már Jézust Úrnak vallottuk, ne káromkodjunk és pletykálkodjunk! Hirdessük inkább Isten szeretetét és kegyelmét az embereknek, hogy egyre többen legyenek az elfogadók és kevesebben az elutasítók!

- *Azért, hogy az ember nem ismeri fel és nem érti meg Istent, még nincs joga arra következtetni, Isten tehát nincs. A logikus következtetés csak az, hogy még nem képes Istent megismerni és felfogni. (Lev Tolsztoj)*
- Urunk, add, hogy ne csak a szánkkal dicsőítsünk téged, hanem a szívünkkel is elfogadjunk Urunknak! Ámen.
- Ének: 69

- Ének: 386
- A szeretet soha el nem fogy!
- Igék: Zsolt 81,14; Jn 19,9–16a; Mk 7,24–30
- *Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. (Jn 15,12)*

Szeretni néha olyan egyszerűnek és egyértelműnek tűnik. Hát persze hogy szeretlek. Szeretlek, te is tudod, hát minek kimondani. De mennyire leszűkült az a kör, akiket ilyen természetes módon képesek vagyunk szeretni! Bizalmatlanok vagyunk sokszor szavainkban és tetteinkben a másik iránt. Bizalmatlanok, ha segíték a másikon, az nem él-e vissza az én szeretetemmel, nem követ-e magának újra többet és többet. És vannak azok, akikről inkább undorodva fordulunk el. Szeretni azt a földön fekvő, furcsa kinézetű embert?

Tegyük fel magunknak is a kérdést: mi Isten szemében nem ugyanilyen lecsúszott, földön fekvő emberek vagyunk? A szeretetét mégsem vonta meg tőlünk. Életét adta mindannyiunkért. Gazdagokért és szegényekért. A szeretet tehát kötelesség. Testvérem! Mikor elgondolkozol ezen a mai igén, vedd számba azokat, akiket szeretsz, és gondolj arra, ki várja a te szeretetedet.

- *Ha szeretsz, más szemmel nézel a világra; nagylelkű leszel, megbocsátó, jószívű, pedig korábban esetleg kemény és rideg voltál. Az emberek óhatatlanul is hasonlóan viselkednek veled, s hamarosan abban a szeretetteljes világban élsz, amit te magad teremtettél. (Anthony de Mello)*
- Istenem! Néha annyira nehéz szeretni, akiket mellénk állítottál. Néha olyan lehetetlennek látszik. És sokszor arra gondolok, mennyire nehéz lehet engem szeretni. Hála neked, hogy te nem azt nézed, amilyenek vagyunk, hanem te mindenkihez odafordultál. Uram, segíts engem is, hogy én is szeretettel tudjak másokhoz fordulni. Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 339
- Tekints rám, hallgass meg, Uram, Istenem!
- Igék: 1Kor 8,6; Lk 12,42–48; Mk 7,31–37
- *Ezt mondja megváltód, az Úr, aki az anyaméhben formált: Én, az Úr alkottam mindent, egyedül feszítettem ki az eget, magam tettem szilárdá a földet. (Ézs 44,24)*

„Az én érdemem. Nélkülem itt semmi sem lenne.” Hányszor hallunk nap mint nap ehhez hasonló mondatokat. És mi magunk is hányszor gondoljuk azt emberekről, hogy rájuk alapozhatjuk az életünket. Aztán mennyiszor kell csalódunk keresve az emberek között újra egy biztos pontot. És néha nem találunk kapaszkodót. Elhallgat az öntömjénezés, vagy éppen a túl sok önjelölt szabadító és teremtő közt nem találjuk azt, aki igazi megoldást tudna nyújtani. És ebben a káoszban vagy éppen elhagyatottságban csöndjében megszólít minket valaki. És van valami megkérdőjelezhetetlen nagyság ebben a kijelentésben. Pedig már hozzászoktunk az emberi nagysághoz. Ahhoz, hogy az anyagokat át tudjuk formálni, és újat tudunk teremteni. De ez valami más. Az ég és a föld, a világ teljessége, a népmesei földkerekség megteremtése meghaladja az emberi képességet. A semmiből mi nem vagyunk képesek megteremteni a mindent. És a legcsodálatosabb az, hogy aki mindezt megtette, nem állt meg dicsekedni. Hiszen minden pillanatban, amikor nem hullik körülöttünk darabjaira a világ, az ő megtartó jelenlétét érezhetjük. Mert ő, az Úr formált minket is az anyaméhben az ég és föld teljességének részeként. És nem hagyott minket egyedül, de Megváltónkká lett a Golgotán, és ma is és minden napon velünk van.

- *Tudd meg, hogy társad, aki sem otthon, sem úton, sem álomban, sem nappal, sem életben, sem halálban nem hagy el, az a te Urad, védelmeződ, Teremtőd. (al-Gazáli)*
- Hála legyen neked Teremtőm, hogy önmagadnak lakozást vettél bennem is. Ámen.
- Ének: 69

- Ének: 66
- Uram! Te végzetetlen, hatalmas és erős Isten vagy, kérlek, őrizd meg engem, méltatlant szent kezekben!
- Mint szarvas kívánczik a folyóvizekhez,
úgy kívánczik hozzád a lelkem, Istenem!

Isten után szomjazik lelkem,
az élő Isten után.

Mikor mehetek el oda,

hogy megjelenjek Isten előtt?

Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal,

mert naponta azt mondják nekem: Hol van a te Istened?

Miért csüggedsz el, lelkem,

miért háborogsz bennem?

Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki

az ő szabadításáért!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,

és mindörökkön-örökké. Ámen.

Mint szarvas kívánczik a folyóvizekhez,

úgy kívánczik hozzád a lelkem, Istenem! (Zsolt 42)

- Igék: 2Móz 15,11; Lk 19,41–48; Mk 12,28–34; Róm 9,1–8.14–16
- *Különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. (1Kor 12,6)*

A mai világban ismét terjed a test kultusza. Volt már ilyen a világtörténelemben. Az ókori görögök előszeretettel jártak fürdőkhöz, gimnáziumokba, ma ezeket úgy hívjuk, hogy konditermek. Szerettek kérkedni erős, kisportolt, dagadó izmokat megmutató testükkel. Manapság ugyanígy vagyunk ezzel, kell az érvényesüléshez a jó külső, az izmos felsőtest. Kisportolt, erőből duz-

zadó, sikeres alakokká szeretnénk válni. Ez az embereszmény. Izzadunk, verejtékezünk a „sikerért”, pedig csak össze kellene tenni a két kezünk és imádkozni Istenhez, hogy adjon nekünk az erejéből, amely ezt az egész világot áthatja, amely mindannyiunknak életet adott, amely képes belőlünk boldog embereket faragni, és amelyre nem mérhető semmilyen más erő. Sokszor beszélünk Isten szeretetéről és kegyelméről, de ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a mi Istenünk ezek mellett legyőzhetetlen, erős Isten is. Mégsem egy önkényes zsarnok, hanem az ő ereje erőtlenség által ért célhoz, amikor hagyta, hogy Krisztust megfeszítsék mindannyiunkért és így legyőzte a halált az erejével. Ez az igazi isteni erő, és ebből kell nekünk is méríteni. Az Istenbe vetett bizalommal tudunk hegyeket megmozgatni. Az Istentől ingyen kapott erő lesz az, ami előrébb visz minket a munkánkban, a tanulásban, a családi életünk alakulásában, a céljaink elérésében, az egymás iránti szeretetben, egyszerűen az életünkben.

- *Aki Istent látja, az felismeri, hogy minden teremtmény – semmi. (Eckhardt mester)*

Hol van bennünk az Isten képe, melyre teremtettünk, mikor az emberi akarat a Teremtő felé fordul? Hol van Igéjének ereje, amikor a javulás szándéka kiszorul a szívből? Bár a mennyei Fenség gyengéden próbál megszelídíteni bennünket, hátha így tévelygő lelkünk engedelmeskedik; De az mégis konokul követi vágyait, így az öntelt szív rabja lesz.

Jaj annak a léleknek, mely a bűnt már nem ismeri fel, és konokul rohan a magára vont büntetés felé, eltaszítva magától Isten kegyelmét.

Késlekedni veszedelmes; ki akarsz futni az időből? Isten, aki egy ideig kegyelmes, könnyen ítélőszéke elé idéz téged. Hol marad hát a bűnbánat? Csak egy pillanat, és szétválik az ideig- és az örökkévaló, a test és a lélek; térj vissza, elvakult értelem, nehogy az az óra felkészületlenül találjon!

Segíts, Uram Jézus, segíts nekem, hogy én még ma eljussak tehozzád, és rögvest bűnbánatot tartsak, mielőtt a halál váratlanul eljönne, hadd legyek készen ma és mindenkor a hazatérésre. (Bach: 102. kantáta, 2., 3., 6., 7. tétel)

- *Drága Mennyei Atyánk! Kérünk, láttasd meg velünk, hogy nélküled semmik vagyunk. Láttasd meg, hogy a te segítséged és erőd nélkül, a mi életünk reménytelen és elviselhetetlen lenne. Te azonban velünk vagy és átölelsz minket nap mint nap, kérünk, maradj is velünk, örökkön-örökké! Ámen.*

- Ének: 60

- Ének: 401
- Mennyei Atyám! Kérlek, adj halló fület, hogy meghalljam hívásodat!
- Igék: Róm 11,1–12; Mk 8,1–10; Zsolt 95,7–8
- *Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. (Jn 10,27)*

Az újszülött csecsemő már a magzati állapotban megtanulja felismerni szüleinek a hangját. Az apró gyermek már attól is meg tud nyugodni, hogy ha meghallja az anyja hangját. Biztonságot ad neki, hogy olyan valaki van a közelében, akiről tudja, hogy szereti. Nem kell látnia a szüleit, elég ha csak a hangjukat hallja. Egy gyermekfeltételek nélkül tud bízni. Ez a fajta feltétlen bizalom, ahogyan növekszünk, kisebb-nagyobb mértékben megkopik. Gyakran az értelem, az emberi logika háttérbe szorítja a bizalmat. A logika következtetések láncolatára épül, ami bár lehet téves, de ennek ellenére a megalapozottság, az ésszerű döntés látszatát kelti. A bizalom viszont egészen más, ehhez két személy szoros kapcsolata szükséges. A bizalom mindig egy lépés az ismeretlenbe; a másik személyre való ráhagyatkozás. Nem csupán a saját elképzelésem szerint haladok előre, hanem hagyom magamat vezetni. Bizalom nélkül csak magányosak maradhatunk.

Jöjj, és kövess engem! – hangzik Jézus hívása mindannyiunk felé. Az őszinte, gyermeki bizalomra van szükségünk, hogy Jézus hívásának engedelmeskedni tudjunk és az ő hangjára figyeljünk, bízva a „Jó pásztor” gondoskodó szeretetében. Kövessük őt, aki lelkünket fölüdíti, és igaz ösvényen vezet bennünket.

- *Mikor kétségben vagyok afelől, hogy beszélnem kell-e vagy hallgatnom, harcolnom vagy csendben meghajolnom, akkor, kérlek, add, hogy figyeljek jeladásodra. (N. L. Zinzendorf)*
- Kóborló bárányod vagyok. Te ismersz és tudod, olyan könnyen eltévedek, ezért annyiszor szölongatsz, és ha nem találsz, rögvést keresésemre indulsz, és visszaterelsz a helyes irányba. Jó megtapasztalni, hogy számodra én is fontos vagyok. Köszönöm végtelen szereteted csodáját. Ámen.

- Ének: 389

- Ének: 467
- Krisztusom! Add, hogy soha ne legyek rest vagy gyáva a benned kapott szabadulásomról szólni!
- Igék: Lk 21,5–6.20–24; Mk 8,11–13; Józs 19
- *Az Úr ezt mondta Pálnak: „Bízzál, mert ahogyan bizonyóságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyóságot tenned!” (ApCsel 23,11)*

Milyen határozott parancs és micsoda megerősítés! Menj el tanúskodni az Isten szeretetéről! Adj hangot annak, hogy Jézus Krisztus Úr! Beszélj arról, ami a te szívedben, a te életedben már bizonyossággá lett! Nincs helye sem a szerény visszahúzódnak, sem a gyáva hallgatásnak! Állj ki az emberek elé és vállald bátran azt, aki helyetted vállalta a kereszt gyötrelmét és gyalázatát!

Ha szeretek valakit, minden körülmények között kiállok mellette és a védelmére kelek. Mert fáj, ha bántják és félreismerik. Minden körülmények között vállalom őt. Ha szeretek valakit, vállalom, hogy hozzá tartozom: nem szégyellem, hogy tőle remélek mindent; hogy vele élem az életemet; hogy az ő szava döntő a számomra. Ha szeretek valakit, óvakodom attól, hogy szégyent hozzak rá, és megvallom, hogy nélküle semmit sem ér az életem. Keresztény vagyok, Krisztus-követő. Valóban az ő lábnyomában lépelek? Szavaim mellett a mindennapokban élt életem is megváltó Uramról szól? Vagy megértően, esetleg lesajnálóan bólogatok a világból felém áradó istentelenségre? Bizunk, hiszen Isten erejével igazi bizonyágtévéjé válhatunk: ígéreteit, hogy velünk lesz, ahogy Pállal is ott volt Jeruzsálemben, már annyiszor bizonyított. Ezzel a bátorítással küld tovább minket is bizonyágtévé tanúkul.

- *Nyolcvanhat éve szolgálom őt, de ő semmi rosszat nem tett nekem, hogyan átkozhatnám meg az én királyomat, aki megváltott engem. (Polycarpus vértanú püspök máglyahalála előtt)*
- Drága Úr Jézus! Köszönöm, hogy a leghitványabb cselekedeteim után sem tagadsz meg engem, miközben én szinte szüntelenül gyalázatot hozok a nevedre. Könyörgök, hadd legyek valódi bizonyágtévé! Ámen.
- Ének: 440

- Ének: 456
- Urunk, ments ki minket kétségeink tengeréből!
- Igék: Dán 6,28; Jn 4,19–26; Mk 8,14–21
- *Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem. (Jn 12,47)*

Az arénában tomboló tömeg feszülten várta a császár jelzését, mikor az erősebb gladiátor már földre teperte ellenfelét. Két jelzést adhatott, melyben a földön fekvő életét vette el, vagy adta vissza. Csak ritkán tartotta felfelé ujját, a népek az tetszett, ha vért lát, és őrvöngött örömeiben, mikor a győztes végrehajtotta a császár ítéletét. Ítélet vagy kegyelem lesz a mi osztályrésünk is, ha az ég trombitái megszólalnak. De milyen hatalmas reménység számunkra, hogy Urunk, aki az őrvöngő tömeg és egy helytartó ítéletét szenvedte, azt tanította, hogy ő nem ítélni, hanem megmenteni jött közénk. S valóban ő fog az Atya jobbán ülni és érettünk közbenjárni.

Nem *lenyomni*, hanem *felemelni* akar. Nem azt hangoztatja, mennyivel kisebbek és gyengébbek vagyunk nála. Ő közénk jött és olyan lett, mint mi. Látta és látja ma is megkötözöttségeinket és bánatunkat. Tévedéseinket, megbántásunkat és szeretetlenségünket. S mégsem ítélni akar felettünk, hanem megmenteni mindebből. Tekintetünket felemeli a bajban. Hogy minden kétségünkben és fájdalunkban az ő keresztyére tekinthessünk, melyből remény árad ránk.

- *Mindenki vár tőlünk valamit. Egyedül az ÚR ISTEN kínál ajándékot, s ő csak arra vár, hogy elvegye kezéből a hit. (Füle Lajos)*
- Úr Jézus, a te szereteted felfoghatatlan, kegyelmed végtelen. Nem nézed a mi bűneinket, de meglátod szükségünket. Felemeled arcunkat és örök fényességed sugarát árasztod reánk. Ámen.
- Ének: 392

- Ének: 76
- Atyám, segíts a hitetlenségemen!
- Igék: Róm 11,13–24; Mk 8,22–26; Zak 4,10
- *Az Isten országa olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak. (Mk 4,31–32)*

Jézus ebben a példázatában Isten országáról beszél, mégis földi életünk is a mustármaghoz hasonló. Életünk egy olyan mag, amely önmagában is létező, de termést csak akkor hoz, ha elültetik. A mi magunkat is termőföldbe kell vetni ahhoz, hogy gyümölcsöző lehessen létünk. Az emberek sem a virágmagokban gyönyörködnek, hanem a már kinyílt virágokban. Ahhoz, hogy termést hozzunk, meg kell halnunk, és újjá kell születnünk. Szakítanunk kell addigi életünkkel, bűnös szokásainkkal. Könnyű kiejteni ezeket a szavakat, de mennyire nehéz megtennünk ezt. Foggal és körömmel kapaszkodunk szennyes létünkhöz, egy-egy bucka visszazökkentheti éltünket a régi kerékvágásba. Mennyiszer érezzük azt, hogy nincs elég hitünk, hogy gyengék vagyunk. A hit azonban nem feltétlenül érzés, sőt igen gyakran nem az. Sokszor elég csak annyi hit, hogy ki tudjuk mondani azt, amit a tisztátalan lelkű gyermek édesapja mondott Jézusnak: *Hiszek, segíts a hitetlenségemen!* (Mk 9,24) Krisztus tud nekünk segíteni abban, hogy újjá tudjunk születni. Őt kell kérnünk szüntelen, hogy az elvetett mag terméseket és ne szűrő töviseket hozzon.

- *A legtöbb ember ismerni akarja Istent, de nem akarja megismerni saját magát. Ismerjék ezek fel előbb a saját lelkükben a jót és ápolják ezt, mert csak akkor fogják megismerni az Istent, mert nincs más út, amely az Isten megismerésére vezet. (Lucy Mallory)*
- Atyám! Erősítsd meg hitemet, adj szabadulást bűneimtől. Köszönöm, hogy te nem feledkezel meg rólam, gondod van rám. Add, hogy ellen tudjak állni a kísértésnek, és életem valóban gyümölcsöket teremjen! Ámen.
- Ének: 365

- Ének: 475
- Akik az Úrban bíznak, erejük megújul!
- Igék: Jer 18,14–15; Lk 23,27–31; Mk 8,27–33
- *Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el. (2Tim 4,2–3a)*

Ne zavarj, most nem érek rá veled foglalkozni. Gyere vissza holnap, akkor talán majd lesz egy kis időm. Majd valamikor megbeszéljük, de most rohannom kell. Alkalmas és alkalmatlan időnk. Sokszor azt hiszem, hogy szinte mindig alkalmatlan. Rohanunk mindig, mindenkor és mindenhol. Sok mindent el kell intézni.

Hirdesd az igét – szólít meg a mai textus. De hogyan, hisz nincs időm, és másoknak sincs idejük. Hirdesd az igét az étleteddel. Bár sokszor alkalmatlan az idő. Sokszor ma sem viselik el az egészséges tanítást. Sokszor már ma is furcsa, hogy vallásos vagy. Nem kell, hogy valaki arról beszéljen, hogy valaki irányítja az életedet. Nem kell senkit se még fölénk helyezni. Elegen vannak azok, akik parancsolnak nekünk!

Hirdesd az igét? De olyan nehéz, olyan sok a süket fül! De hirdetni kell, mert sokan vannak, akik általad, a te étleted által találhatják meg életük értelmét. És hirdetni kell, mert ez a mi életünknek is az értelme.

- *Mégis a hétköznapiok megszentelésére nincs alkalmasabb imádság nálánál, hiszen épp arra való, hogy szinte mindig mondhassuk. Megtestesítője az „imádkozzál és dolgozzál”, sőt az „imádkozva élj” parancsának. Aki szereti, annak számára „monotóniája” üdítőbb a legtermékenyítőbb csendes esőnél. (Pilinszky János)*
- Istenünk, Atyánk! Tégy minket követeiddé ezen a világon. Tegyéél minket biztató tanítóvá, szerető feddővé, hogy mások is befogadják és elviseljék az egészséges tanítást, és egykoron mindannyian eljövendő országod örökösei lehessünk. Ámen.

- Ének: 78

- Ének: 355
- Uram! Hallom szavad, s követlek!
- Igék: Mk 1,13–14; Zak 12,1–10; Mk 8,34–9,1
- *Ezért kerülőútra vezette Isten a népet a Vörös-tenger pusztája felé. (2Móz 13,18)*

Pedig minden olyan jól ment... Egyenesen előre. Láttam az utat. Voltak terveim. Aztán egyszerre eltűnt minden. És most itt vagyok. Hol is? Valami egészen más helyen, ahonnan nem tudom, van-e kiút.

Várni... Nem szeretek várni. Hiszen céljaim vannak és vágyaim. És olyan rövid ez az élet ahhoz, hogy ilyen kitérőket tegyek!

Igen. Először tiltakozunk. Nem könnyű elfogadni azt, ami akaratunkon kívül történik. Hányszor imádkozzuk: *Legyen meg a te akaratod!* De közben értetlenül állunk, ha az Úr tényleg vezetni kezd minket. Ahogyan vezette Izráelt kerülőútra – a pusztába.

A kerülőút már magában is rosszul hangzik. Hát még a pusztá... Egyedüllet, testi-lelki táplálék hiánya, félelem... Mennyi minden eszünkbe juthat a pusztáról.

De nem feltétlenül kell ezt jelentenie! Hiszen az egyedüllet nem kell, hogy magány legyen, és a pusztában is jelen van Isten. Ahol pedig ő jelen van, ott nem kell félnünk a testi-lelki táplálék hiányától.

Mert a mi céljaink eltörpülnek és nevetségessé válnak, ha hagyjuk, hogy tényleg Isten vezessen minket, és akkor a kerülőútról kiderül, hogy ez az egyetlen járható út az életünkben. Mert a pusztá egyszer csak nem kietlen semmi többé, de a várakozás ajándékokban gazdag tere. Az a hely, ahol felkélhetünk valami nagyobbra: a Krisztussal és egymással való találkozásra.

- *Az égi út, mint az új kifeszített íve, a magasat lenyomja, az alacsonyat felvonja, a fölöslegeset elveszi, a szükségeset megadja. (Lao-ce)*
- Bennem sötét van, nálad azonban világosság; egyedül vagyok, ám te nem hagysz el; kishitű vagyok, nálad a békesség; bennem keserűség, nálad türelem; nem értem útjaid, de te tudod, milyen úton kell mennem. Ámen.
- Ének: 354

- Ének: 140
- Uram, tisztítsd meg szívemet, hogy közelebb kerülhessek hozzád!

- Dicsérjétek az Urat!
Dicsérd, én lelkem, az Urat!

Dicsérem az Urat, amíg élek
zoltárt zengek Istenemnek, míg csak leszek.
Ne bízzatok az előkelőkben,
egy emberben sem, mert meg nem menthet!
Ha elszáll a lelke, visszatér a földbe,
azonnal semmivé válnak tervei.
Boldog az, kinek Jákób Istene a segítsége,
és Istenében, az Úrban van reménysége.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Dicsérjétek az Urat!
Dicsérd, én lelkem, az Urat! (Zsolt 146)

- Igék: Lk 18,9–14; Ef 2,4–10; Jel 7,17
- *Most már fölkelek – mondja az Úr – a nyomorultak elnyomása, a szegények sóhajtsága miatt, és szabadulást adok az arra vágyódónak. (Zsolt 12,6)*

Mennyiszer gondoljuk azt, hogy nincs más kiút, itt csak Isten segíthet. Hányszor kerülünk olyan helyzetbe, amikor kilátástalannak látjuk életünket. Az Úr azonban ekkor is velünk van, figyel, és cselekszik. Ő sosem feledkezik meg rólunk, mindig szemmel tartja járásunkat.

De mi is így vagyunk ezzel? Mindig büszkék tudunk lenni keresztény életünkre? Egyáltalán, felvállaljuk-e embertársaink előtt Krisztust?

A mai világban egyre nehezebb megmaradni hiteles kereszténynek. Bár már nem üldöznek bennünket, nagyon sok ember a vallásosságot mégis „másság-

ként” kezeli. Elhúzódunk tőlünk, mintha betegség hordozói lennénk. Sokszor kompromisszumos helyzetbe kerülünk: elmondjunk-e egy pajzán viccet a társaság kedvéért, kigúnyoljuk-e mi is a koldust szakadt ruhája miatt? Olykor úgy gondoljuk, hogy a földi, kézzel fogható dolgok fontosabbak, mint a Bibliában leírt, számunkra még megérthetetlen példázatok. Nem értjük vagy nem akarjuk megérteni őket, hiszen akkor a kényelmesnek tűnő életünkötől meg kellene szabadulnunk. Döntést kell hoznunk, hogy kinek akarunk megfelelni: az embereknek vagy Istennek!

Amikor úgy gondoljuk, hogy nincs erőnk tovább a helyes úton maradni, nem tudunk már ellenállni a kísértésnek, akkor gondoljunk Ézsaiás próféta bölcs és igaz szavaira: *Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.* (Ézs 40,31)

- *Ha megmaradunk a rossz szövetségekben, az semmit sem használ nekünk, csupán a lélek gyötrelméhez vezet.* (David Sanz)
- Mennyei Atyám, kérlek, őrizd meg engem a kísértések csapdáitól. Egyedül te tudsz nekem erőt adni, hogy ellen tudjak állni a sátán csábításának. Add, hogy a közösségemben is téged szolgálhassalak, az emberek hitét általam is építsd, hogy minél több társamat tudjam hozzád vezetni. Ámen.
- Ének: 514

- Ének: 143
- Istenem, az én kincseim mulandóak, a te kincsed örök!
- Igék: Ez 17,1–6.22–24; Mk 9,2–13; 1Krón 22,19
- *Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije csak van, és megvásárolja azt. (Mt 13,45–46)*

Megmagyarázhatatlan módon az ember – éljen a föld bármely pontján – szüntelen keresi, kutatja életének és létének értelmét. Úgy tesszük ezt, mint ahogy egy eltűnt holmink után kutatunk, amire világosan emlékszünk, hogy az imént még megvolt, de most sehol sem találjuk. Valami hiányzik, de magunk se tudjuk, hogy mi ez pontosan, csak annyit, hogy elkerülhetetlenül fontos, és e nélkül csak hiányos az életünk. Mindannyiunk számára ott van a lehetőség, hogy megtaláljuk létünk e fontos, hiányzó alkotóelemét. Lehet, hogy úgy akadunk rá, mint a szántóföldbe rejtett kincstre, hirtelen és váratlanul. De az is lehet, hogy hosszas keresés után leljük meg, mint a kereskedő, aki a várva várt, nagy értékű gyöngyöt megtalálja. Egy viszont biztos, akár az előbbi, akár az utóbbi módon leljük meg, egy döntő lépés elé állít bennünket.

A kereskedő eladja mindenét, hogy az értékes gyöngyöt megkapja. Mi mit teszünk, amikor rátalálunk a létünk értelmét magában foglaló Kincstre – aki értelmet és célt ad az életünknek –, a megfeszített Krisztusra? Mire készítet bennünk az Isten szeretete? Képesek vagyunk addigi értékeink elé, a legelső helyre a legértékesebb Kincset, Jézus Krisztust helyezni?

- *Semmi sincs a földön, ami ne az ember gyarlóságát vagy Isten könyörületességét bizonyítaná; azt, hogy milyen tehetetlen Isten nélkül vagy milyen nagy Istennel. (Blaise Pascal)*
- Megváltó Istenem, nélküled üres az életem. Segíts, kérlek, hogy nap mint nap rád találjak és észrevegyeek. Olyan könnyen meg tudok rólad feledkezni, mert belemerülök életem problémáiba, és magamat helyezem életem középpontjára. Legyél te örökre életem középpontja, hogy értelmet nyerjen életem! Ámen.
- Ének: 327

- Ének: 372
- Mennyei Atyám! Te adj nekem pontos értékítéletet, hadd tekintsek mindig az örökkévalóra!
- Igék: 1Móz 19,15–26; Mk 9,14–29; Lk 12,20
- *Add tudtomra, Uram, életem végét, meddig tart napjaim sora, hadd tudjam meg, milyen mulandó vagyok! (Zsolt 39,5)*

Milyen mulandó vagyok! „Napjaim, mint a por, szállnak, a szél sodor...” Újra és újra kénytelen vagyok szembesülni a megmásíthatatlan, sokszor annyira elcsüggesztő ténnyel. Követhetetlenül sorjáznak körülöttem a változások, mintha egyre gyorsabban forogna a Föld, és az idővel folytatott kíméletlen versenyfutásból néha-néha felpillantva csak azt észlelem, hogy már megint véget ért az életem egy fontos vagy szép szakasza anélkül, hogy az elillant pillanatok ízét-illatát elraktározhattam volna. Az idő és az anyag korlátjai közé zárt létünkben egyedül az elmúlás, a változás állandó. A rezignált magunkba süppedés, a visszahozhatatlan feletti kesergés vagy az örült pörgés helyett kínálkozik számunkra szabadulási lehetőség az idő lineáris sodrásából. Létezik ugyanis egy stabil pont, mely minden időnek és változásnak, mulandónak és veszendőnek felette áll. Isten soha nem változó szeretete, hűsége, kegyelme az örökkévalóság felfoghatatlanságát nyitja meg számunkra. S mivel Igéje konstans támasz és minden időben érvényes vezérfonal, gyorsan elhamvadó perceinkben tekintsünk az örökkévalóra, az elképzelhetetlen időtlenségre. Ragadjuk meg a mában a menny számára összegyűjthető kincseket, hogy az örökkévalóság ne az Isten nélküli örök halált hozza számunkra, hanem az örök életet, az Isten közvetlen jelenlétében megvalósuló teljességet.

- *...a világ Isten teremtése, de az ember sosem tartózkodik benne tartósan. A földet és az eget össze kell kötni egymással. (Walter Nigg)*
- Mennyei Édesatyám! Köszönöm, hogy a romlandóság állandó megtapasztalásában te vagy az én reménységem. Engedj számomra találkozást a jelenben a te örökkévalósággal. Ámen.
- Ének: 523

- Ének: 195
- Atyánk, a te ösvényed vezessen minket az örök hazáig!
- Igék: Zsolt 68,21; Mk 7,24–30; Mk 9,30–37
- *Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. (2Kor 5,1)*

„Most ne gondolj három percig a rózsaszín elefántra! Ugye, nem sikerült elvonatkoztatni? Megmondtam, mire ne gondolj, és mégsem tudsz másra gondolni.” Csapdába ejti ez a játék a képzeletünket. De automatikusan működünk így, és nem tudjuk szabályozni. Mikor gyermekként hallottam Nikodémus kérdésére Jézus válaszát, miszerint *nem* úgy kell újjászületni, hogy visszabújunk anyánk méhébe, akkor értettem, hogy Nikodémus nem jól gondolta, de elképzelni mégsem tudtam, hogy akkor hogyan lehetséges. Ma úgy hiszem, már megértettem. De a mennyország kérdése mindannyiunk fantáziája elé súlyos követ gördít. Nem sátor lesz és nem olyan ház, amelyet ismerünk. Nem az az ígéretünk, hogy pont olyan házban lakhatunk, amilyen az eddigi életünkben látott legszebb volt. De azt megsejthetjük, hogy annál sokkal jobb lesz, mert Isten szerint való lesz, és ő készíti el számunkra. Most még nem értenék meg, talán ezért sem árulja el. De míg ez a földi életünk annak minden embertákolta berendezésével szétporlad, odaát vár az örök hon. Nem egy ház, amit belakunk, nem egy élet, amit megélünk, nem is olyan boldogság, amit ismerni vélünk. De örökké tart és tökéletes lesz. Fény ragyogja be, és béke honol, szeretet hatja át.

- *Az ember és a világ történelmének tulajdonképpeni egyetlen és leglényegesebb témája, amelynek minden egyéb alárendelődik, a hit és a hitetlenség konfliktusa. (Goethe)*
- Nincs vágyam más, csak országodba kerülni, Uram. Nem tehetek érte semmit önerőmből, de Krisztusom érettem elszenvedett halálával kifizette a váltságot. Ezért tudhatom, méltatlanul is hozzád térek majd. Ámen.
- Ének: 71

- Ének: 424
- Uram, rajtad kívül nincs más reménységem!
- Igék: 1Pt 5,1–5; Mk 9,38–41; Lk 15,20
- *Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom. (Zsolt 38,10)*

Kedves Testvérem, bizonyára neked is vannak olyan titkaid, amelyet senkinek sem mondanál el szívesen. Félünk, hogyha kiderül, máshogyan fognak közelíteni barátaink. Bizonyos esetekben pedig „intenzív bűntudatot” tartunk, úgy gondolva, hogy a megvallott vétek csak afféle „kis bűn”, titokban még elismerés is jár érte. Megkönnyebbülés tudni azt, hogy valaki nálam jobban ismeri életemet, mindent tud rólam. Ilyen csak egy hű és igaz barát lehet, aki segít a gondokban, aki mindig mellettem áll, ha szükség van rá. És Isten ilyen! Ő minden embernek a barátja akar lenni, csupán rajtunk áll, hogy elfogadjuk-e őt.

Középiskolás éveimben nagyon rossz volt úgy élnem, hogy tudtam, bűnös vagyok. Ennyit tudtam csupán, a szabadulás útját még nem ismertem. Problémáim és örömeim is akadtak bőven, de senki sem volt körülöttem, akinek elmondhattam volna ezeket. Mindenki a saját dolgaival volt elfoglalva, nem volt szabad idejük, hogy másokat meghallgassanak. Ezek után nagy öröm volt számomra, amikor először, saját szavaimmal beszéltem Istennel. Nem kellett titkolnom semmit, hiszen ő már ismerte életemet. Azóta igazi barátokká váltunk, naponta beszélünk egymással.

- *A keresztény tan lényege a felismerés, hogy az emberek mind Isten gyermekei, és hogy következésképpen mind egyek Istenben és egymás közt, mint az evangélium mondja, és ezért a keresztény művészet tárgyát azok az érzések alkotják, amelyek előmozdítják az embereknek egymás közt való és Istenben való egységét. (Lev Tolsztoj)*
- Atyám, jó tudni, hogy te mindig velem vagy! Ismered életemet, szemmel tartod járásomat. Hálát adok neked, hogy van időd rám, és mindig meghallgatsz. Jó úgy élnem, hogy nem vagyok egyedül. Kérlek, maradj velem életem minden útján! Segíts nekem, hogy akaratod szerint éljek! Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 421
- Irgalmas Isten az Úr, megsegít téged!
- Igék: Zsolt 38,23; Lk 22,54–62; Mk 9,42–50
- *Márta ekkor így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred!” (Jn 11,21–23)*

Ismerős a helyzet? Uram, miért nem segítettél? Számon kérjük az Istent! Uram, ha itt lettél volna, ha segítettél volna, akkor nem történe velem semmi rossz. De, Uram, te olyan sokszor elhagysz. Vádoljuk az Istent. Vádoljuk, hogy miért engedi meg a rosszat a világban. Vádoljuk háborúkért, egyéni sorscsapásokért, tragédiákért. Vádoljuk, mert Isten megfelelő bűnbak a számunkra. Mindenkinél nagyobb, mindenben illetékes, mindenben van hatalma. Mindenben van hatalma, tehát érdemes vádolni.

Hatalma van, és szereti az embereket. Azokat az embereket, akik állandóan vádolják. Akik vádolják, és kéri őt: segíts meg minket, mert Isten olyan Isten, aki a rosszat is jóra tudja fordítani. Aki azt tudja mondani Mártának: feltámad a testvéred. Aki nem elutasítja az ellene forduló embert, hanem megvigasztalja, segíti és bátorítja. Irgalmas Isten az Úr, nem hagy el téged és senkit sem az ő népéből. Csak hidd, hogy számára nincs lehetetlen.

- *Őrizd meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk! (Antoine de Saint-Exupéry)*
- Urunk, Istenünk! Mi olyan sokszor vádolunk téged, pedig mi hibázunk. Kérlek, ne fordulj el tőlünk, ne vess el minket emiatt a te orcad elől, segíts meg minket továbbra is kegyelmeddel. Ámen.
- Ének: 402

- Ének: 380
- Könyörülj rajtam, Istenem, mert nálad keres oltalmat a lelkem!
- Igék: 2Kir 19,30; Ézs 26,1–6; Mk 10,1–12
- *A mi Urunk hosszú tűrését pedig üdvösségnek tartásátok. (2Pt 3,15)*

Születésünk pillanatától bűnösök vagyunk, még ha ez sokszor elfogadhatatlannak tűnik is. És napról napra csak rosszabb lesz. Észre sem vesszük, és hibát hibára halmozunk. Kibúvókat keresünk, mindent megmagyarázunk, és megpróbáljuk magunkkal elhitetni, hogy igazából jók vagyunk. Túl messze van már a hiba forrása. Felbolygatná az életem, ha visszatérnék rá és megpróbálnám kijavítani.

Aztán egyszer csak leroskadunk, és nincs tovább. Addig ássuk a gödröt, míg azt vesszük észre, hogy már nem tudunk kimászni. Túl mélyre sikerült, és most nem látjuk a kiutat. És saját erőnkből nem is tudnánk kijutni.

De Isten jósága, elnézése és türelme végtelen. És ez, ahogy Pál írja, megtérésre ösztönöz (Róm 2,4). Ő vár. Nem akarja, hogy elveszünk. Vár ránk mérhetetlen türelemmel minden elesésünkben, minden értünk nyúló kézben és felénk sugárzó mosolyban. Nem lehet olyan mély a gödör, hogy ne jusson el hozzánk legalább egy sugara Isten felénk áradó türelmes szeretetének. És ez a mi egyetlen reménységünk az üdvösségre.

- *Isten, a te atyád mindennél nagyobb. Szeretete drágább az emberek szereteténél, segítsége hatalmasabb a nyomorúságodnál, bocsánata erősebb bűneidnél.*
- Isten az Égben! Taníts minket helyesen imádkozni, hogy szívünk megnyíljék előtted imádságban és kérésben, és ne rejtsem el egyetlen olyan titkos kívánságot sem, amelyről tudjuk, hogy számodra nem kedves. De ne legyen benne titkolt félelem sem, amely attól retteg, hogy bármit is megtagadsz tőlünk, ami valóban javunkat szolgálja, hogy nyugalmat találjunk abban és azáltal, amelyben és ami által ez a nyugalom egyedül megtalálható, hogy mindig boldogan mondjunk neked köszönetet, elismervén, hogy veled szemben soha nincs igazunk, és te mégis türelmesen vársz minket. Ámen.

- Ének: 450

- Ének: 267
- Járj az Úr félelmében!
- Dicsérjétek az Urat, dicsérjétek Istent szentélyében,
dicsérjétek a hatalmas égboltozaton!

Dicsérjétek hatalmas tetteiért,
dicsérjétek nagyságához méltóan!

Dicsérjétek kürtzengéssel,
dicsérjétek lanttal és hárfával!

Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva,
dicsérjétek citerával és fuvolával!

Dicsérjétek csengő cintányérral,
dicsérjétek zengő cintányérral!

Minden lélek dicsérje az Urat!
Dicsérjétek az Urat!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Dicsérjétek az Urat, dicsérjétek Istent szentélyében,
dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! (Zsolt 150)

- Igék: Jer 30,20; Mk 7,31–37; ApCsel 9,1–9(10–20)
- *Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt. Eközben épült, az Úr félelmében járt, és a Szentlélek segítségével számban is gyarapodott. (ApCsel 9,31)*

Testvéreim, az egyház épül számában, a hitben és békességben. Jó ezt hallani, főleg azoknak, akik tudhatják, milyen az, mikor az egyháznak nincsen békessége a világi hatalom miatt. Jó azt tudni, hogy nem kell félni amiatt, hogy mi a Krisztusban hiszünk. De ez a bibliai mondat igaz-e ma? Persze, gyarapszik az egyház: Afrikában és mindenhol, ahol az evangélium és a Szentlélek szava

újonnan szólal meg. Lehet, hogy nem békeességben, de az Úr félelmében és a Szentlélek segítségével.

De a mai Magyarországon? Nézegetjük a népszámlálási adatokat, és tudjuk, egyre kevesebben vagyunk. A konfirmációk azért talán néha új reményt adnak, még azért van utánpótlás. A kérdés, mennyi, és mennyire az Úr félelmében jár ez az új nemzedék? Mennyire élő a mi hitünk?

Én hiszem azt, hogy élő a mi hitünk. És remélem azt, hogy egyszer újra vonzó lesz ez a hit. A békeesség megvan, a szellemi épülésnek nincs akadálya. De ami a legfontosabb, hogy van az egyháznak egy hatalmas Ura, akinek a segítségével él és gyarapodik.

- *Ami Istentől látható, elég nekem ahhoz, hogy higgyem azt is, ami láthatatlan!*
(Aquinói Tamás)
- Urunk, Istenünk! Köszönjük, hogy üldöztetések nélkül, békében élhetünk az egyházban. Segíts minket megállni ezen a nehéz úton, követésed útján. Segítsd meg főképpen is azokat, akik a világ más tájain üldöztetést szenvednek a kereszténységükért. És Szentleked segítségével vezess másokat is neved félelmének ösvényére szerte a világon. Ámen.
- Ének: 279

- Ének: 384
- Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem!
- Igék: 2Móz 23,25; Mt 9,27–34; Mk 10,13–16
- *Jézus megfogta Péter anyósának a kezét, és talpra állította, úgyhogy elhagyta a láz, és szolgált nekik. (Mk 1,31)*

Beteg vagyok. Nem akartam elismerni, de már muszáj. Elhagyott minden erőm. Eddig legalább el tudtam hitetni másokkal és talán magammal is, hogy minden rendben van. De már csak a lázat érzem, és nagyon egyedül vagyok. Csak fogná meg valaki a kezem és mondaná, hogy semmi baj. Nem kellene több, csak legalább legyen mellettem.

Jézus akkor, ott odalépett Péter anyósához, és így lép ma is hozzánk. De ezzel nem elégszik meg. Megfogja a kezünk. Nem szabja feltételekhez a jelenlétét. Nem mondja azt, hogy ha szolgáljuk őt, akkor majd... Csak mellénk lép és felemel, amikor elesettek, gyengék, fáradtak és betegek vagyunk. Mindenkinek megadja, amire szüksége van, kérés nélkül is.

De nekünk van szükségünk arra, hogy mindezt valamivel megháláljuk. Bár ez lehetetlenség, de ekkora szeretetet nem fogadhatunk el csak úgy. Ezért Péter anyósát követve szolgálunk kell őt. Mindenki ott, ahol áll. Munkában, ki-kapcsolódásban. Egy mosollyal, segítő kéz kinyújtásával, egy jó szóval. Odafigyeléssel. Gondoskodjunk mi is másokról, hiszen mindenkiben Jézust vendéghelhetjük meg! Adjuk át neki mindenünk!

Hiszen ő már lépett. Nekünk csak válaszolnunk kell. Nyújtuk hát ki kezünket a körülöttünk állók felé és az Úr felé!

- *Ha Istennek adod a magad semmiségét, ő neked adja a mindenségét.*
- **Mennei Atyám!** Sok jót tettél velem. Engedd, hogy a nehezét is a te kezedből vegyem! Nem vetsz rám többet, mint amennyit el tudok hordozni. Megadod, hogy gyermekeidnek minden javukra váljon. Ámen.
- Ének: 455

- Ének: 465
- Istenem! Hadd töltsse be egész lényemet a tebenned való békesség!
- Igék: 4Móz 12,1–15; Mk 10,17–31; Ézs 48,18
- *Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. (1Kor 14,33)*

Zűrzavaros állapotok közepette a teljes tanácstalanság keríti uralmába az embert. A szabályok érvényüket veszítik, és az anarchia viszonyai között már semmi sem árulja el, mi a jó és mi a rossz, ki az ellenség és ki a jó barát. A hangzavarban az ember csak a biztonság hiányát érzi, s hamarosan félelem vesz rajta erőt. Elképzelni sem tudja, mire számíthat. Ha azonban megjelenik a káoszban Isten világossága, minden megváltozik. Attól kezdve már van, amire számíthatsz: Isten megbocsátó szeretetére. Ettől kezdve a szeretetben való engedelmesség mentén rendeződhet el az életed. Hiszen ha a mennyei Atya kegyelmét és az érted Krisztusban adott váltságát őszinte, bűnbánó szívvel elfogadod, rendeződik a kapcsolatod Istennel. Hiszen ő békességet szerzett neked Jézus Krisztus által. A békesség Istene pedig rendet teremt életed minden területén. Már van tájékozódási pont, ami alapján eligazodhatsz. Nem leszel többé tanácstalan, hiszen a Csodálatos Tanácsos áll már melletted. A tőle kapott békességben egyértelműek lesznek a szeretet szabályai, s ebben a szeretetben már nyoma sincs a félelemnek. Tisztázódnak az emberi kapcsolataid, és egyenessé lesznek a gondolataid. Mert Isten felfoghatatlan békessége megőrzi a szívedet és a gondolataidat Krisztus Jézusban.

- *A rendkívüli tökéletes élet nem abban rejlik, hogy minden órában vigasztalásunk van, hanem abban, hogy akarattunk megnyugszik Isten akaratában, legyen az savanyú vagy édes. (Henrik Suso)*
- Mennyei Atyám! Békesség Fejedelme! Zűrzavar és békétlenség szorít be a félelem gyűrűjébe. Háborúk szenvedésétől és veszekedésektől mérgezett emberi életek. Értékvesztett világunk kaotikus légköre fojtogat. Csak te tudsz békességet szerezni a lelkemnek, csak benned van a megnyugvás. Légy te a rendezőelv az életemben: teremts békességet bennem és körülöttem. Ámen.
- Ének: 291

SZEPTEMBER

- Ének: 89
- Jöjj hamar, várunk téged, megváltó Urunk!
- Igék: Ez 28,25; Mt 17,14–20(21); Jer 1,1–19
- *Ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid. (Jel 15,4)*

Világok: első világ, harmadik világ

Egyházak: katolikus, református, evangélikus

Emberek: én, te, mások, azok...

Egy apró darabokra tört világban, csorba, törött életet élünk. A munka, az idő, a pénz felszabdalja az életünket, nem találjuk az egyensúlyt sem Istennel, sem testvéreinkkel, sem önmagunkkal. Talán életünk egyes alkotórészei, egyes pillanatai még tükröznek téged, mint egy ezer darabra tört tükör, amin megcsillan a fény sugar, de önmagunkban még így is csak kacat, lom vagyunk. Egymás mellett a porban, mégis egymástól távol, egyedül, már-már idegenként létezzük. Egy dolog mégis összeköt bennünket, ugyanaz, ami veled is összeköt. A szeretet, a te szereteted. Ez az a szeretet, ami meg-megcsillan rajtunk, és aminek a fénye néha egymásra is rátalál.

De elküldted már azt, aki egybegyűjti az összetörötteket és szétdobáltakat, elküldted azt, aki gyógyít, kötöz, egybeforraszt, hogy legyőzze a szétdobálót, a sátánt. Azon a napon pedig, amelyen újra eljön, együtt fogja őt dicsérni minden nép, együtt imádják őt szeretetéért és igaz ítéletéért. Ámen.

- *Jobb, ha nem látom fényes arcodat:
Belevakulnék! – s nem állok eléd,
hogy ne kelljen próbára tennem
Csillagvilági türelmedet!
(Jékely Zoltán)*
- Istenünk, maradj velünk az utolsó óráig. Ámen.
- Ének: 149

- Ének: 344
- Uram, légy velem a mai napon, mert szükségem van segítségedre!
- Igék: Jak 5,13–16; Jer 2,1–13; 1Kor 15,55
- *Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. (Zsolt 73,24)*

Tanács. Milyen sokszor szükségünk van rá a bajban, a problémákban, a döntéshelyzetekben, amelyekkel szembekerülünk életünk során. Kapunk is, kérve vagy kéretlenül családtagoktól, barátoktól, ismerősöktől és idegenektől. Azután vagy megfogadjuk őket, vagy nem. Isten nem kényszeríti ránk tanácsait. Pedig ezek a legjobb tanácsok, hiszen ki ismerné nála jobban az életünket? Miért nem kérünk tőle útmutatást? Tegyük meg ezt ma, ahányszor csak szükségünk van rá! *Vezetés.* Milyen sokszor vágyunk arra, hogy valaki megfogja a kezünket és irányítson, kísérjen az úton, amelyen mennünk kell. Azért, hogy ne tévedjünk el, hogy felemeljen, ha elesünk, hogy megvédjen a veszélyektől útközben. A mi Atyánk szeretne velünk jönni, kézen fogni mint kisgyermekét. Fogadjuk el ma az ő vezetését! *Dicsőségbe való befogadás.* Ez a célja Isten tanácsainak és vezetésének. Efelé szeretne irányítani tanácsaival, efelé akar vinni, kalauzolni életutunkon. Hogy amikor eljön halálunk órája, befejeződnek földi napjaink, megérkezessünk az ő országába. Az a vágya, hogy vele éljünk, örökké. A mai napon emeljük tekintetünket Istenre, és induljunk el együtt, a menny felé!

- *Járni akartam – kisgyerek – magam, és elindultam. Istenem, de szép volna elmenni egyedül... De nagy kövek vannak az útban, nagyobbak nálam, hegyesek, kemények. Minden lépésnél elbotlottam és megütöttem magamat... Te meg néztél utánam, szelíden mosolyogva. Most lám, itt vagyok újra és akarok járni tanulni, és nagyon szépen kérek: Fogd meg a kezem újra, még egyszer fogd meg: soha-soha többé el nem eresztlek. Sík Sándor*
- Uram, olyan nagy a káosz az én világomban. Tele vagyok kérdésekkel, gondokkal, és nem ismerem a kivezető utat. Kérek, te gyere most velem, amikor nekiindulok ennek a napnak. Add, hogy lássam az életem végcélját, a veled való örök közösséget, és efelé tudjam irányítani lépteimet. Ámen.
- Ének: 351

- Ének: 443
- Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!
- Igék: Lk 23,6–12; Jer 3,19–4,4; Zak 2,14
- *Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak. (Jn 14,23)*

A házuk, a lakásuk, az otthonuk az a hely, ahol biztonságban és „otthon” érezzük magunkat. Néha azért unalmasnak tűnik ez a hely, mert itt már mindent ismerünk, de minél távolabb kerülünk tőle, annál jobban érezzük hiányát. Honvágyunk van, vágyódunk az otthonunk után. Vágyódunk ahhoz a helyhez, ahol nem vagyunk idegenek, ahova mindig hazavárnak. Ha elindulunk a nagyvilágba szerencsét próbálni, egyetlen támpontunk marad csak, amire támaszkodhatunk, az otthonunk, ahol szeretnek minket. Van, akinek nem adott meg az otthon melegének öröme, de Jézus szeretetével otthonunkká válhat a világ. Otthonunk lehet az Atyánál. Ha pedig már itt a földön beköltözünk ebbe a mennyei szállásba, akkor tapasztaljuk meg igazán az otthon szeretetét. Ha elhagyjuk ezt az otthont és megpróbáltatásokban lesz részünk, nem fogunk többé tévelyegni, mert szállásunk van az Atyánál, ahova mindig hazavárnak.

- *Kell még egy szó, mielőtt mennél, / Kell még egy ölelés, ami végig elkísér.
Az úton majd néha, gondolj reám, / Ez a föld a tied, ha elmész visszavár.*

*Nézz rám, s ne ígérj, / Nézz rám, sose félj,
Ha nincs hely, ahol élj: / Indulj hazafelé!*

(A Honfoglalás című film betétdalából)

- Urunk Istenünk! A hétköznapi gondja, a munkánk, megélhetési lehetőségünk és néha kalandvágyunk messzire visznek el otthonról. De bármily messze is vagyunk ettől a számunkra biztonságos helytől, kérünk, őrizz meg bennünket, és ébressz honvágyat bennünk a te otthonod iránt. Ámen.
- Ének: 131

- Ének: 460
- Uram, gyógyítsd meg a mi életünk!
- Igék: Ézs 57,15–19; Jer 6,9–21; Zsolt 119,77
- *Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged.” És azonnal újra látott, és követte őt az úton. (Mk 10,52)*

Ebben az igeszakaszban egy ember gyógyulásával szembesülünk. Jézus a testi vakságból szabadította meg, emellett azonban ennél is nagyobb dolog történt a szívében, ami már kevésbé látványos, ugyanakkor mégis jelentősebb. A lelki vakságból való gyógyulásra gondolok. Ennek következménye lesz, hogy a meggyógyított követi Jézust.

De mindez hogy ment végbe, mi volt a folyamata? Ez a kérdés azért fontos, mert csak úgy leszünk Jézus követői, ha előtte már megtapasztaltuk az ő gyógyító erejét! A gyógyítás pedig úgy történik, mint a hétköznapi életben az orvos és betege között. Az orvos jelenléte adott, a betegnek kell odamenni hozzá felismerve beteg állapotát, s csak ezután következik a gyógyulás az orvos segítségével. A különbség Jézus és az orvosok között csupán az, hogy míg az orvosok sokszor nem tudnak segíteni, vagy nem is ismerik fel a bajt, addig Jézus minden esetben látja a helyes diagnózist, és kész mindenkit meggyógyítani!

- *Aki bocsánatot kér, abban új élet sarjad, aki megbocsát, az új életre szül. Megbocsátás a viszonzást nem váró, gyógyító szeretet magasiskolája, a lelki méregtelenítés legbiztosabb útja. Nehezen járható, keskeny ösvény a boldogság felé. Ne sokat várakozz! (Simon András)*
- Uram, te vagy egyedül a szívek vizsgálója és ismerője! Te ismered minden kínunk, bajunk. Gyógyíts meg, ha gyógyulásra várunk. S add, hogy életünk hitben járó Krisztus-követés legyen. Ámen.
- Ének: 539

- Ének: 329
- Uram, kérem Szentlelkedet, hogy örömmel hallgassam igédet!
- Segíts meg, Istenem,
mert a vizek már a torkomig érnek!

Feneketlen iszapba süllyedtem,
nincs hol megállanom.

Örvénylő vizekbe estem,
elsodort az áradat.

Belefáradtam a kiáltásba, kiszáradt a torkom,
szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam.

De én hozzád könyörgök, Uram,
a kegyelemnek idején, Istenem.

Nagy szeretettel hallgass meg,
hűségesen segíts meg engem!

Ments ki engem az iszaptól,
hogy el ne süllyedjek.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Segíts meg, Istenem,
mert a vizek már a torkomig érnek! (Zsolt 69)

- Igék: Lk 10,25–37; 1Jn 4,7–12; 2Kor 1,21
- *Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük. (Ez 11,19)*

Az emberi szív az élet fenntartása szempontjából az egyik legfontosabb szerepet tölti be. Fáradhatatlanul dolgozik egész életünkben, folyamatosan összehúzódik, majd kitágul, és pumpálja a vért az erekbe. Ha viszont nem tudja már ezt a munkát végezni, elveszti rugalmasságát, megmerevedik, „kővé válik”, akkor alkalmatlanná lesz már ennek a fontos feladatnak a betöltésére, és

a legtöbb esetben bekövetkezik a halál. Szívműködés nélkül vagy kőszívvvel nem lehet élni. Ha a testben az a testrészt, ami az életet jelenti, kővé válik, vagyis élettelen lesz, akkor a test is élettelenné válik.

Isten szeretete legalább olyan fontos életünkben, mint a szív folyamatos működése. Ha Isten hiányzik életünkben, vagy üres helye már megkövesedett bennünk, akkor nem engedjük bennünk őt munkálkodni, ez olyan, mintha a szívünket dobnánk el magunktól. Szív nélkül vagy kőszívvvel viszont nem képzelhető el további életünk. Ezért ad nekünk Isten egy szívet, mely együtt dobog Krisztuséval. A kőszívet eltávolítja belőlünk, és új élet lehetőségét ajándékozza nekünk, hogy élhessünk, mert Istennek nem az a szándéka, hogy a tévelygők vagy a kőszívűek elveszenek, hanem az, hogy hozzá fordulva tovább éljenek.

- *Amire az ember törekszik, az nem is annyira a jó-lét, mint inkább a több-lét, nem annyira az életszínvonal emelése, mint az intelligencia és a szív minden lehetőségének kibontakozása. (Léopold Sédar Senghor)*
- Mindenható mennyei Atyánk! Az ember próbál minden betegségre gyógyírt találni, minden betegséget meg akar gyógyítani. Orvosaink hosszú éveken át tanulnak, hogy betegeinket meggyógyíthassák. Próbálkozunk különböző gyógyítási módszerekkel, de tudjuk, hogy csak te lehetsz az igazi Gyógyító. Szívátültetéseket végzünk, de tudjuk, hogy te ismered a legjobban szívünket, aki hússzívet adtál nekünk. Kérünk téged, Gyógyítónkat, ments meg bennünket testi és lelki betegségeinkből, hogy egészséges szívű, élő emberek lehessünk, és így rád figyelhessünk. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 260
- Uram, Istenem! Erődet kérem, hogy ne rettenjen meg a szívem!
- Igék: 5Móz 15,1–11; Jer 7,1–15; 1Kor 16,13
- *Azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez. (Dán 11,32b)*

Ha visszatekintünk a történelemre, általában olyan személyiség neve mellé illesztjük a bátor tett fogalmát, akik valamin jobbitottak. Felismertek egy helyes utat, és igyekeztek azt mindenen keresztül követni. Gondolhatunk itt István királyunkra, aki kitartott amellett, hogy a magyar nép jövője a kereszténység, még akkor is, ha meg kellett birkóznia a másként gondolkozók seregével. Vagy Luther Mártonra, aki mást nem tehetett, és bátran szólt mindvégig a felismert igazság mellett. A bátor tetteket nem övezi mindig azonnali siker és elismerés, mégis hatalmas jelentőséggel bírnak. Akik ezeket véghezvitték, igazságuk tudatában mertek mások lenni, másként gondolkodni, másként cselekedni, mint a többség. Nem álltak be a sorba, hanem a felismert igazsághoz ragaszkodva nagy tetteket vittek véghez. Sokszor nagy a közösség nyomása az egyénen, nehezebb úgy gondolkodni, hogy igazunkkal kisebbségben maradunk. Gyakran talán nem is merünk szólni, tenni. És valóban, egyedül kevesek vagyunk, de Istenben bízva, az ő kezét fogva mi is tehetünk valami nagyot és bátrat – azzal, hogy szeretetet viszünk oda, ahol gyűlölködés van, megbocsátást oda, ahol harag dúl, egy jó szót oda, ahol mindenki csak ócsárol. Azzal, hogy Isten szeretetének sugárzásával élünk ebben a világban, ahol olyan sok a szeretetlenség. Bátor tettet vihetünk véghez, ha a viszályba békét hozunk, hiszen Jézus azt ígéri, hogy az ilyenek Isten fiainak neveztetnek.

- *Bármilyen picinyke és törekeny vagy is, senki sem akadályozhat meg abban, hogy szívből mosolyogj, s így – mint Isten kedves virágszála – a Szeretet jó illatát áraszd ebben a kedvetlen világban. Te magad légy az Isten mosolya! (Simon András)*
- Istenünk, vértess fel minket erőddel, hogy a te országod követeiként járhasunk, élhessünk, és tudjuk a szeretet, a megbocsátás, a békesség és a mosoly nagy tetteit véghezvinni. Ámen.
- Ének: 450

- Ének: 459
- Vigasztaló Istenem, kérlek, légy közel hozzám ma is!
- Igék: Zsolt 9,3; Ám 5,4–15 ; Jer 7,16–28
- *Tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel. (2Kor 7,4)*

Felébredek. Úgy érzem, nincs erőm felkelni. Mégis összeszedem magam, és kimászom az ágyból. Botorkálok félálomban, és véletlenül belerúgok az asztal lábába. Rossz előjel. Egyszerre felgyülemlik bennem az összes keserűségem: felmondták az állásomat. Lenéznek. Elhagytak. Elveszítettem, akit szeretek. „Hát miért éppen velem történik meg mindez?” – kérdezem. De nem érkezik válasz. Felöltözöm. Reggelizem. Lemegyek az újságért. Olvasom: csupa borzalom – hát még ez is. Ülök a parkban. Nem tudok mit kezdeni a hirtelen rámszakadt rengeteg idővel. Egy anya sétál át a parkon kétévesforma gyerekével. A gyerek hosszasan nézeget, majd közelebb jön, és megkínál a félig megrágott kekszével. Kimegyek a piacra. Nem veszem észre, és az egyik pultnál otfelejttem a pénztárcámat. Az eladó utánam kiált: „El tetszett hagyni a pénztárcáját!” Visszamegyek, megköszönöm, továbbmegyek. Ismét otthon vagyok. Megint erőt vesz rajtam a kétségbeesés. Becsönget a szomszédasszony. Egy nagy tál szilvát hoz. Felhív egy barátnőm, hogy van egy szabad koncertjegye, nincs-e kedvem vele tartani. Requiem: na, ez épp nekem való most – gondolom magamban. A koncert után beszélgetünk egy kicsit. Hazamegyek. Otthon kimondhatatlan nyugalom száll meg, és valami földöntúli boldogság lesz úrrá rajtam. Sírok. De milyen más sírás ez! Hiszen ez már nem a hetek óta tartó önsorsrontó sírás, ez valami más, valami felemelő, valami megtisztító.

- *Ne várj nagy dolgokat életedben: / Pici hópelyhek az örömök.
Szitáló halk örömcsozáék, / Rajtuk át isten szól: jövök. (Reményik Sándor)*
- Istenem! Köszönöm neked, hogy nyomorúságomban is engedted meglátni szereteted csodáját. Köszönöm, hogy láthatom arcodat egy kisgyermek mosolyában, egy kedves szóban, egy dallamban, a természet szépségében. Ámen.
- Ének: 143

- Ének: 448
- Kísértésektől óvj meg, Uram, Istenem!
- Igék: 5Móz 13,4; 5Móz 24,(10–15)17–22; Jer 9,1–23
- *Mivel Jézus maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek. (Zsid 2,18)*

Felvitte az ördög Jézust, megmutatta neki egy szempillantás alatt a földkerekség minden országát. Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom – kísértette a sátán az Urat. (Lk 4,5–6) Jézus a hatalmat és dicsőséget megszerezte, de nem a sátán által, hanem szenvedése, kinoztatása és halála által. Jézus felvette a keresztet, de nem önmagáért, hanem értünk, bűnösökért. Feláldozta magát a kereszten, és ezzel épített nekünk hidat Istenhez. Értünk alázták meg és ölték meg az Isten Fiát! Ezért zeng neki így az ének: *Méltó a megöletett bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás! (Jel 5,12)*

Jézus a segítség. Ő életével megmutatta, mi az az út, amit követnünk kell. Az ördög Jézusnak felkínálta a világ minden kincsét: Tessék, lásd, itt van, ameddig csak ellátsz, mindez a tiéd! Ezt teszi velünk is nap mint nap. Rajtunk múlik, hogyan választunk.

- *Mennyit vergődtél zord kolostor éjén,
mennyi imádság, böjt és bús kudarc,
míg feltűnt végre a nagy éltető fény:
A megbocsátó, áldott Istenarc.
(Molnár Gyula)*
- Mutass utat, Jézusunk! Mutasd meg az utat, amelyen jártál. Add erődöt, hogy a sok tévelygés és szenvedés alatt se hátráljunk meg! Szerető Urunk, őrizd lépteinket! Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, hogy a mindennapi kísértésünktől megóvj minket. Ámen.
- Ének: 439

- Ének: 428
- Uram, hadd ismerhesselek meg jobban, mert szükségem van rád!
- Igék: ApCsel 4,32–37; Jer 12,1–6; Mk 3,5
- *Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az Úr. (Jer 24,7)*

Istent megismerni: életre szóló feladat. Emberi erővel ez lehetetlenség. Szent-sége megközelíthetlenné teszi őt számunkra, bűnös voltunk miatt. Pedig nélküle nem élhetünk teljes és értelmes életet. Bűneink végzetesen elzárnak tőle. Mégis van egy út, amelyet Isten adott, azért, hogy közelebb kerülhes-sünk hozzá. Az egyetlen esélyünk, ha alávetjük magunkat egy fájdalmas és kockázatos „műtétnek”: a szívcsereinek. Isten ki akarja cserélni érzéketlen, engedetlen kőszívünket egy élő, húsból való szívre, amelyet nem szennyezett be, nem keményített meg a bűn; új szívet, amely fogékony az ő hangjára. A „műtét” persze szenvedést okoz, és sok lemondással jár. Ha megengedjük Istennek, hogy élettelen szívünket egy működővel helyettesítse, bekapcsolódha-tunk a mennyei vérkeringésbe. Ne felejtjük el azonban azt sem, hogy a szív-átültetés költségeit valakinek ki kellett fizetnie. Jézus a mi donorunk, akinek a szíve megszakadt azért, hogy nekünk új szívünk, új életünk lehessen. Egyedül általa ismerhetjük meg szerető Atyánkat. Köszönjük meg ezt neki, s éljünk úgy a mai napon, mint olyan emberek, akik egy új lehetőséget kaptak az életre!

- *Megismerni téged: ez az örök élet, ez az igaz, örök boldogság. Téged megtalálni, mindig veled járni, és tebenned elrejtőzni: a mennyország. Megismerni jobban, amíg a szív dobban, megismerni égi lényedet: Isten szent Báránya, ég és föld Királya, soha-soha el nem múló nagy szeretet. Isten áldott Lelke, térj be a szívem-be, hadd ismerjem Jézust igazán! Kit az Atya küldött, s elhozta az üdvöt, aki né-kem megszerezte égi hazám. (Jertek, énekeljünk)*
- Uram, köszönöm, hogy új szívet adsz nekem. Köszönöm, hogy Jézus Krisztus az életét adta az én életemért. Kérek, add, hogy ennek tudatában élhessek a világban, hogy tőled kapott létem téged dicsőítsen! Ámen.
- Ének: 431

- Ének: 505
- Szemeimet az Úrra emelem, ki menthet meg?
- Igék: Mt 26,47–50(55.56); Jer 13,1–11; Zsolt 24,8
- *Harcold meg a hit nemes harcát. (1Tim 6,12)*

A háború, tragikumak mellett, nagy felhajtást kelt a világban. Manapság már egyenes adásban követhetjük figyelemmel, hogy egyik ország hogyan támadja meg vagy bombázza le a másikat. Naponta költenek el millió dollárokat, naponta nő az áldozatok száma, és mindezekről tudomást szerzünk a tévéből.

A hit harca nem ilyen látványos dolog. Általában nem figyelnek fel rá az emberek, nincs anyagi vonzata, nincsenek emberi áldozatok, és valójában ellenséges felek sincsenek. Ez egy olyan harc, amit mindenkinek saját magának, saját magával kell megharcolni. Az igazság, kegyesség, szeretet, állhatatosság és szelídlelkűség harca ez. De nem céltalan, reménytelen vagy előre eldöntött harc ez. Az erőviszonyok kiegyenlítették, a harc célja elérhető, és ez nem más, mint az a győzelem, amellyel az örök életet nyerhetjük el.

Földi életünkben ennek a harcnak nem lesz olyan látványos eredménye, mint egy mai háborúnak, de ha győzünk, mégis egy egész országot nyerünk meg magunknak: Isten országát, a mennyek országát.

- *Az élet harc a halhatatlanságért. (M. M. Pristin)*
- Mindenható Atyánk! Te ismered minden szándékunkat és cselekedetünket. Jól tudod, hogy gyakran igazságtalan harcot folytatunk, amellyel csak földi javakat akarunk megszerezni. Mindig csak a saját javunkat nézzük, és arra törekszünk, hogy nekünk jó legyen. Te nem ilyen harcra szólítottál bennünket. A te harcod, a hit harca itt a földön a többi ember javáért folyik, és majd csak országodban tapasztaljuk meg a küzdelem értelmét. Urunk, Istenünk, hozzád fordulva arra kérünk, őrizd meg bennünket minden gonoszságtól és minden bajtól, hogy családjukban, embertársaink közt békében és egyetértésben élhessünk. Ne a gyűlölet és a harag irányítsa tetteinket, hanem az egymás iránti szeretet. Ámen.

- Ének: 556

- Ének: 443
- Ígéretedben bízom, Uram!
- Igék: Júd 20–25; Jer 14,1–16; 1Móz 15,1
- *Ábrahám reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott neki. (Róm 4,18)*

Azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. (1Móz 22,17) Ábrahámnak szolt ez az ígélet az Úrtól, olyan helyzetben, amikor az emberi értelemmel mindez már összeegyeztethetetlen volt. Örültek annak, ha öregségüket méltósággal viselhették. Megdöbbenő, ilyen adottságok s feltételek mellett ez az ígélet, hiszen lehetetlen! – gondolja az ember. De álljunk csak meg egy pillanatra, s ismerjük fel: amit Isten ígér még akkor is igaz s helytálló, mikor az számunkra teljesen lehetetlennek látszik. Az ő szótárában ismeretlen ez a szó: lehetetlen! Figyelnünk kell szavára, hiszen csak vezetése alatt lehet reménységünk valósággá. Ha halljuk Urunk hangját, csak akkor van esély arra, hogy ígéreteit megkapjuk, megértjük, bennük reménykedjünk. A Szentírás tanúsága szerint az ő ígéretei nem olyan bizonytalan alapon állnak, mint az emberi beszéd. Rádöbbenünk, megvalósulásuk közben, mindenhatóságára. És nemcsak a Szentírásban szereplőkre, hanem ránk nézve is igazak az isteni ígérek. *Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!* Ha velünk van, szól is! Hegyezd a füled szavaira, s hidd el mindazt, amit neked mond!

- *Az isteni ígélet soha ki nem apadó forrás, amely mindig túlárad, és bármennyit is merítünk belőle, nem merül ki soha. (C. H. Spurgeon)*
- Köszönöm Istenem, hogy ígéreted áldásaival akarsz elárasztani engem, szavad s jelenléted mindennél többet ér. Adj bizalmat, hitet, hogy reménykedhessem, akár a „lehetetlenben” is. Nem kételkedem Igédben, tégy velem akaratod szerint. Dicsérlek míg élek, kimondhatatlan nagyságodért. Ámen.
- Ének: 66

- Ének: 346
- A te kegyelmedben bizhatunk egyedül, Urunk!
- Uram, te voltál nekünk hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.

Mielőtt hegyek lettek, a föld és a világ létrejött,
öröktől fogva mindörökké te vagy Isten!

Visszatéridet a halandót a porba,
és ezt mondod: Térjete vissza, emberek!

Mert ezer esztendő előtted annyi,
mint egy őrvtásnyi idő éjjel.

Elragadod őket, olyanok lesznek,
mint reggelre az álom, mint a növekvő fű:

Reggel virágzik és növekszik,
estére elhervad és megszárad.

Taníts úgy számlálni napjainkat,
hogy bölcs szívhez jussunk!

Térj vissza, Uram! Meddig késeel?

Könyörülj a te szolgáládon!

Áraszd ránk reggelenként kegyelmedet,
hadd vigadjunk és örüljünk egész életünkben!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,

miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Uram, te voltál nekünk hajlékunk
nemzedékről nemzedékre. (Zsolt 90)

- Igék: Jón 4,10–11; Lk 17,11–19; Róm 8,(12–13)14–17
- *Nem az egészségeseeknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. (Lk 5,31)*

Életünk során gyakran kerülünk kapcsolatba orvosokkal, személyes okokból, vagy pedig mások, hozzánk tartozók miatt. Ki többet, ki kevesebbet találkozik velünk, de mindannyiunknak szüksége van munkájukra, hivatásukra, gyógyító tevékenységükre, mert kisebb és nagyobb betegségeken esünk át életünk során. Szükségünk van testünk gyógyítóira, hiszen vissza szeretnénk nyerni egészséges állapotunkat, újra tetterre készen, erővel telve szeretnénk belevetni magunkat életünk feladataiba. A betegségeket nem kerülhetjük el, azonban az orvosok azért küzdenek, hogy mi kigyógyuljunk ezekből a földi bajokból, hogy ismét egészségesek legyünk.

Azonban földi létünknek van egy másik dimenziója is. Nem csupán testünket támadják meg bajok, nem csupán testünk gyengülhet el, hanem lelkünk is. Bár eleinte kevészer érezzük a bajt, mégis hatással van ránk lelkünk betegsége, mely kihat akár testi egészségünkre is. *Mens sana in corpore sano. Ép testben ép lélek* – mondja a régi latin mondás, mely fordítva is igaz, ha ép a lelked, tested is akkor lehet csak ép. Erre oda kell figyelnünk! Lehet, hogy nem érezzük, szükségünk van rá, lelkünk gyógyulására, lehet, hogy már csak akkor érezzük, amikor már bajban vagyunk, de lelkünknek is szüksége van orvosra. Erről beszél Jézus is, forduljunk hozzá. Figyeljünk erre! Ne takargassuk, ne titkoljuk, hanem forduljunk bátran hozzá, mert segíteni akar nekünk. Ehhez azonban be kell ismerni gyengeségünket, lelkünk betegségét, Krisztusra szorultságunkat. Ahogyan bizalommal fordulunk orvosunkhoz, úgy forduljunk bizalommal Krisztusunkhoz is.

- *Egy orvos van: Krisztus, És egy orvosság, az örök élet. (Liszt Ferenc)*
- Istenünk! A te erődben bízva fordulunk hozzád. Szükségünk van gyógyító kegyelmedre, egyedül erre számíthatunk. A magunk erejéből oly kevesek vagyunk, te vagy az, aki rajtunk segíthetsz. Ezért fordulunk hozzád, hogy adj gyógyulást lelkünknek, ha bajok és betegségek gyötrik. Adj hitet, hogy hozzád forduljunk segítségért, és ne másban, máshol keressük a gyógyulást, hiszen te vagy a mi Gyógyítónk. Ámen.
- Ének: 351

- Ének: 362
- Istenünk, nyisd meg fülünket szavad meghallására!
- Igék: Zsolt 81,12–13; Jer 15,10.15–21; 2Tim 1,1–6(7)
- *Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak. (Jn 5,25)*

Egyszer egy indián, meglátogatta a nagyvárosban élő barátját. Az utca forgatagában és zajában az indián egyszer csak tücsökcziripelésre lett figyelmes. A barát hitetlenkedve fogadta, hogy a nagyváros közepén bármiféle tücsök lenne, aminek ráadásul meghallani a hangját a dübörgésben és zajban. Az indián ekkor felemelte az egyik falra kúszó növény levelét, és egy kis tücsök lapult mögötte... Vannak dolgok, amelyekre valóban megtanulunk odafigyelni. Vannak hangok, amiket ismerünk, amelyek fontosak számunkra, amiket a zajban is meghallunk, felismerünk. Sok közül is kiválasztjuk az ismert telefoncsörgést, ha minket keresnek. A nagyvárosi forgatagban is meghalljuk, ha a számunkra kedves hang kiált utánunk. Aminek ismerjük a hangját, ami igazán fontos számunkra, arra kifinomul a hallásunk, arra „lesz fülünk”. Az utolsó napon az Isten Fiának hangja szólít majd minket. Az örök életünk pedig attól függ, hogy már itt a földön meghalljuk-e ezt a hangot. Nemcsak halljuk, hanem meghalljuk. Hogy Krisztus hangja ne csak olyan legyen, mint a város zajában a sok ismeretlen hangfoszlány, hanem az ismerős, kedves hang lehessen, amit minden keresztül felismerünk, aminek meghallására „van fülünk”. Az életünk attól függ, hogy az Isten Fiának hangját megismerjük, felismerjük, hogy az utolsó ítéletnél Jézus Krisztus hangja olyan hang legyen számunkra, ami ismerős, amit nem először hallunk, ami sok más hang között is a legfontosabb.

- *Az embereket és az emberi dolgokat ismerni kell, hogy szerethessük. Istent és az isteni dolgokat szeretni kell, hogy ismerhessük. (Blaise Pascal)*
- Mindenható Istenünk! Szólj hozzánk és vezess minket szavaddal, mutass utat, hogy célba érkezzünk! Köszönjük a kegyelmet, hogy végül a célnál majd a te ismerős, szeretett hangod szólít minket. Ámen.
- Ének: 394

- Ének: 459
- Milyen jó, hogy rád bízhatom magamat, Istenem!
- Igék: Mk 6,48.50–51; Jn 9,24–38(39–41); Jer 16,1–13
- *Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. (Zsolt 32,8b)*

Rossz helyen szálltam le a buszról, és eltévedtem a városban. Képtelen vagyok kitölteni az adóbevallásomat. Nem találok azt a hivatali szobát, ahova átírányítottak az ügyemmel. Nem tudom, melyik újságot olvassam, melyik politikusnak higgyek? Nem tudom, mire lennék alkalmas: legyek tanár, orvos vagy inkább menedzser? Minden összekuszálódott. Csetlek-botlok a 21. század kullisszái között. Világfaluban élünk; nem történhet semmi a földgolyón úgy, hogy pár perc múlva ne tudna róla sok millió ember. Ilyen értelemben a világ leszűkült, kisebb lett, de mégis végtelenül összetettebb, átláthatatlanabb. Ismerjük fel helyzetünket, de ne essünk kétségbe: Isten is ismeri azt, és nemcsak azt ígéri, hogy kézen fog és vezet, hanem megtanítja nekünk, melyik úton járjunk. Isten önállóságra nevel bennünket, mint egy jó szülő, aki tudja, hogy akkor nevel egészséges felnőttet gyermekéből, ha nem korlátozni akarja szeretetével, hanem támogatni. Isten akkor is rajtunk tartja a szemét, amikor járni tanulunk, és közben megbotlunk vagy elesünk; de az ő keze mindig ott van, hogy belekapaszkodjunk, ha egyensúlyunkat elveszítettük.

- *Azt akarod, hogy megszabadítsalak? Akkor hát ne kényeskedj, ne okoskodj és ne oktass. Bízd rám magad: elégséges Urad leszek. Én választom meg az utat, amelyen kedvemre járj. Ha nem úgy megy, mint elgondoltad, ne hidd, hogy véged van. Csak magadnak ártasz ezzel, engem pedig gátolsz. Nem értelmedhez igazodva, hanem értelmedet meghaladva kell ennek megglenni. Süllyedj értelmetlenségbe, s akkor az én értelmemet adom neked. (Luther)*
- Istenem, add, hogy rád merjek hagyatkozni, és ne a saját eszemmel akarjam az életemet igazgatni. Segíts felismerni akaratodat, hogy azon az úton járhassak, amit nekem jelöltél ki. Tarts meg te, aki tökéletes vagy, mert bizonytalanok a lépéseim és folyton saját tökéletlenségemben botlom. Ámen.
- Ének: 355

- Ének: 187
- Uram, te vagy a kezdet és a vég, az Alfa és az Ómega!
- Igék: 2Kor 13,5; Filem 1–16(17–22); Jer 17,5–13
- *Az Úrnak félelme az ismeret kezdete. (Péld 1,7a)*

Önmagam megváltója lettem! Nincs előttem határ, már a csillagos ég sem az. A tudomány határozza meg azt, hogy kik vagyunk, és a tudásom azt, hogy ki vagyok. Tudom, hogy honnan jöttem és hogy hová megyek. Egyre mélyebbek az ismereteim. Már-már olyan mélyek, hogy nincs, aki kihúzzon belőlük.

Nem boldogulok. Hiába minden módszer, hogy megmentsem magam, hiába minden, amit ismerek, mégis értelmetlen az életem. Pedig már ismerem a világegyetem majd összes titkát. Már sokat megfejtettem. És majd, ha mindent a saját kezemmel megérintettem, talán elhiszem, hogy létezem.

Mikroszkóppal vizsgálom a világegyetemet. Jézus pedig elem rakja a kezét: Nézd, itt a seb, melyet te szúrtál, nézd, és higgy! És én előveszem a mikroszkópomat. Ő eljött, kiterjesztette üdvözítő hatalmát minden népre, és én csak forogni tudok önmagam körül. Az egész életemet arra teszem fel, hogy az élet szálait bogozzam, mikor ezek a szálak mind az ő kezében végződnek.

Uram, kérlek, hagyd, hogy felismerjelek!

- *Igen, lényegében mindennek mélyén ott remeg ez az ősi emberi érzés: sírással jövünk a világra, és talán egy utolsó riadt sóhajjal lépünk ki belőle. A kezdet és a vég között egyfolytában félünk. Ki bevallja, ki nem. (Gyökössy Endre)*
- Uram, bölcsesség fejedelme! Nálad van az igazság, nálad van az ismeret teljessége. Földi létünk határait csak te ismered. Uram, ne hagyd, hogy felesleges ismeretek eltérítsenek a hozzád vezető útról! Láttasd meg velünk inkább azokat a dolgokat, amelyek a te ismeretedhez vezetnek! Ámen.
- Ének: 67

- Ének: 315
- Uram, hallom hívásodat. Segíts, hogy követhesselek!
- Igék: 1Krón 29,9–18; Jer 18,1–12; Zsolt 22,11
- *Úgy tetszett Istennek, hogy engem anyám méhétől fogva kiválasztott, kegyelme által elhívott, és kinyilatkoztatta Fiát énbennem, hogy hirdessem őt az evangélium által. (Gal 1,15–16)*

Isten minden egyes embert kiválasztott és elhívott arra, hogy Fia, Krisztus bennünk éljen, és az ő hordozóivá legyünk a világban. Isten elhív egy különleges feladatra: hogy őt éld meg azok között az emberek között, akik nem hisznek benne. Istennek az tetszik, ha elfogadod hívását. Nem önző érdekből akarja neked ezt a feladatot adni; tudja, hogy az életed csak így lesz boldog és teljes. Személyesen téged is kiválasztott arra, hogy barátjává válj, és vele közeli kapcsolatban légy. Ez kegyelem: olyan dolog, amit nem érdemelsz meg. A mindenekfelett való Isten lehajol hozzád, önzetlenül szeretni akar, és viszonzásodra vágyik. Először is arra hív, hogy „kinyilatkoztassa Fiát” benned. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus benned él, szól hozzád és rajtad keresztül másokhoz. Nyilvánvalóvá lesz az emberek számára, hogy te Istenhez tartozol. Csak így teljesítheted feladatodat, hogy „hirdesd Krisztust a pogányok között”, hogy közvetítsd Isten elhívását azoknak, akik a környezetekben élnek. Ez a küldetésed. Isten ma hív téged. Fogadd el ezt az ajándékot és lehetőséget! Elhív és küld – halld meg és menj!

- *Uram, szóltál nekem, s én hallottalak, tudom, mit kell tennem, mert megláttalak. Itt állok előtted, küldj el engemet, megyek népem közé, ha fogod a kezem. Törd össze a szívem, járj át teljesen, váljon a te igéd tűzzé szívemben. Csodállak, mert szeretsz és törődés énvelem, használni akarsz a te csodás tervedben. (Ismeretlen szerző)*
- Uram, elfogadom hívásodat. Kérlek, tégy alkalmassá arra, hogy közvetítem szeretetedet, hirdesselek téged minden embertársamnak. Nyilvánulj meg rajtam keresztül a körülöttem élőknek. Küldj el engem! Köszönöm, hogy feladattal bízol meg. Add, hogy ne váljak méltatlanná bizalmadra. Ámen.
- Ének: 475

- Ének: 46
- Uram, vágyódom szavadra, rád figyelek, hallgatlak téged!
- Zsolt 141,3; Jn 13,31–35; Jer 19,1–13
- *Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljetek. (1Pt 3,9)*

Nincs két egyforma ujjlenyomat, nincs két egyforma ember. Különbözőek vagyunk, önálló személyiségek, külön egyéniségek. Ilyennek teremtett bennünket az Isten. Nem egyforma a bőrszínünk. Van, akinek fehér, van, akinek sárga és van, akinek fekete. Más és más országban élünk, más és más nemzethez tartozunk. Különbözőek vagyunk, külön szokásaink vannak, de mindannyian Isten teremtményei vagyunk. Az egyes emberi sorsok, az egyes nemzetek sorsa, az egyes országban élők sorsa is különbözik. Van, akinek jól megy sorsa, van, akinek esetleg a másik miatt rosszabbul, és van, aki felsőbbrendűnek érzi magát a többieknél. Hosszú, régmúlt évek sérelmeit és gondjait hordozzuk magunkkal, és nemzedékről nemzedékre adjuk tovább. Egyik ember haragszik a másikra, egyik nép haragszik a másikra. Régi sebeket szaggatunk fel, és nem hagyjuk begyógyulni őket. Nekünk van igazunk, és mégis nekünk kéne engedni. Nem ismerjük felebarátunkat, de elítéljük, mert a régi sérelmek elvákítják látásunkat.

Különbözőek vagyunk, de Isten gyermekei vagyunk, mindannyian hozzá tartozunk, előtte egyformák vagyunk. Egyformák, de mégis különbözőek. Ne hagyjuk, hogy a különbözőség ajándéka az egymás közti bosszúságnak és ellenségeskedésnek forrása legyen. Tegyük meg mi és ma az első lépést. Ne fizessünk a gonoszért gonosszal, hanem mondjunk áldást, hiszen arra hívtunk el.

- *Hogyan tagadnám meg a hitemet attól, ami ismeri nevemet? (Paul Claudel)*
- Mindenható mennyei Atyánk! Az idő vasfoga, a történelem alakulása, népek, családok szomorú sorsa emberi számítás szerint jogossá teszi gonoszságunkat és gyalázkodásunkat, de más a te szándékod. Segíts minket, Urunk, akaratod megismerésében, hogy elnyerhessük áldásodat, örökségünket. Ámen.
- Ének: 140

- Ének: 56
- Tiéd a dicsőség, a tisztesség és a hála, Urunk!
- Igék: 2Thessz 2,13–17; Jer 20,7–18; 1Krón 28,9
- *Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené. (Mk 12,17)*

Képzeld el a következő helyzetet: Egy olyan ember vagyok, akinek nagy vagyona van, ám ezt nem őrizgetem féltetten a bankszámlámon, hanem mindig forgatom, s nincs olyan nap, hogy ne adnék másnak belőle önzetlenül. Nem keveset, sokat osztok így szét. Mindezek ellenére, sosem fogy ki a kasszám. (Ilyen nem létezik – gondoljuk – ki az, aki manapság így él, hiszen élelmesnek kell lenni a megéléshez! Ez így van, nem nagyon jellemző ránk az előbb leírt kép, de tegyük fel most, hogy ez így van.) Ha ilyen ember lennék, azt hiszem, megilletne az, hogy akinek adok, az tiszteljen, megbecsüljön, hálás legyen nekem adományaimért, s végképp elfogadhatatlan lenne, hogy megvessen, semmibe vegyen, gúnyoljon és hálátlan legyen velem szemben.

S most újból olvassuk el a kijelölt igét: *Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.* Mindenkinek azt adjátok, ami őt megilleti. S tegyük fel akkor a következő kérdéseket: Mi az, ami megilleti a császárt? Mi az, ami megillet téged? Mi az, ami megilleti Istent?

Isten az a személy, aki úgy viselkedik velünk, mint az elképzelt szituációban az az ember, akinek a helyzetébe beleképzelted magad. Jel 4,11 leírja azt, hogy mi illeti meg Istent, s miért illeti meg mindez őt: *Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtetél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.* Újból értékeljük át az életünket, vizsgáljuk meg magunkat, valóban megadjuk-e mindenkinek azt, ami őt megilleti? Istennek azt, ami az Istené, s embernek azt, ami az emberé!

- *Magamat adtam oda, a legnagyobb árat fizettem érted, örökké szeretlek, enyém vagy egészen! (Simon András)*
- Istenem, oly sokszor elfelejtem azt, hogy te adtál nekem mindent. Nem akarok hálátlan gyermeked lenni, fogadd köszönetemet mindenért. Ámen.
- Ének: 42

- Ének: 367
- Uram, tudom, hogy megtartod ígéreted: maradj velem!
- Mily jó hálát adni az Úrnak,
zengeni neved dicséretét, ó Felséges.

Hirdetni reggel szeretetedet,
hűségedet minden éjjel.
Mert megvidámítottál tetteiddel, Uram,
kezed műveinek ujjongok.
Mily nagyok alkotásaid, Uram!
Igen mélyek a te gondolataid!
A balga ember nem ismeri fel,
az esztelen nem érti meg.
De te, Uram, magasztos vagy mindörökké.
Az igaz virul, mint a pálmafa,
magasra nő, mint a libánoni cédrus.
Az Úr házában plántálták el őket,
ott virulnak Istenünk udvarain.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Mily jó hálát adni az Úrnak,
zengeni neved dicséretét, ó Felséges. (Zsolt 92)

- Igék: Mt 6,25–34; ApCsel 7,56–58; 1Pt 5,5–11
- *Nem maradok el tőled, nem hagylak el. (Józs 1,5c)*

Józsuet a nép vezetésével bizta meg az Úr. Őt választotta ki arra, hogy népét bevezesse az Ígéret Földjére. Nem egyszerű feladat: Józsue tudhatta, hogy nehez küzdelem vár rá. Talán bizonytalanság és félelem is volt szívében. Isten azonban ígéretével erősítette: *Nem maradok el tőled, nem hagylak el.*

A félelem – ahogyan már ebben a szóban is benne van – nem egy egész dolog. Valami fél, valaminek a hiánya. Egy hiányos állapot, és mint ilyen, nem egészséges. A félelem az, amikor valami hiányzik: egy biztos alap, egy kapaszkodó. Az ember nem lehet egész, nem lehet egészséges, ha örökké ebben a fél-elemben él. Szüksége van valamire, valakire, aki ezt a hiányt, ezt a hiányos állapotot betölti. Kell valaki, aki megtart, akire ráhelyezkedhetünk teljes valónkkal, akivel együtt a fél-elemből egészség lesz.

A 118. zoltár ezt mondja: *Velem van az Úr, nem félek.* Ővele az ember már nincs egyedül, már nem fél, Isten kezét megfogva kezdődik mindannyiunk gyógyulása, egészsége. Az ő kezét megfogva kezdődik ennek a félelemben élő emberiségnek, ennek a félelemben levő világnak a gyógyulása is. Isten kezét megfogva kezdődik a fél-elemből az egészség.

A Józsuéának adott ígéreten keresztül ma így szól hozzánk is az Úr: *Nem maradok el tőled.* Jézus Krisztus tanítványainak is ezt ígéri: *Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.* Velünk van. Nem vagyunk egyedül ebben a világban. Nem vagyunk „fél”, így nem is kell félelemben lennünk, hiszen ő nem marad el, nem hagy el.

- *Minden reggel oda kell nyújtani életünk edényét, hogy feltöltekezzünk, hogy terhet hordozni és másnak adni tudjunk. Az ürességet oda kell nyújtani. (Dag Hammarskjöld)*

Magasztalás és áldás; Atya, Fiú, Szentléleknek. Igérete megváltás; Kegyelmet ad övéinek. Ha bízunk benne bátran; És rá hagyatkozunk, s szívünkben imádság van; Mi nem csalatkozunk. Fohászuk meghallgatja; Nem hagy el sohasem. Mit kérünk, ő megadja; Zengje dalunk: ámen! (Bach: 51. kantáta, 4. tétel)

- Istenünk, néha olyan egyedül és elveszetten járunk. Sokszor a kilátástalanság, a félelem uralkodik el rajtunk. Segíts, hogy teljes bizalommal rád hagyatkozhassunk életünk minden dolgában. Ne akarjunk mindent mi magunk megoldani, add, hogy rád bizzuk magunkat. Köszönjük a biztos ígéretet, hogy te nem hagysz el minket soha. Add, hogy soha ne feledkezzünk meg erről, és újra és újra rácsodálkozhassunk a te nagy szeretetedre. Ámen.
- Ének: 66

- Ének: 475
- Istenem, indíts el mások felé, hogy örömet vihessek a szomorúságba, békességet a békétlenségbe, küldj el szolgálatodba!
- Igék: Zsolt 112,5; Jer 21,1–14; Fil 4,8–14
- *Aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. (2Kor 9,6)*

Pál apostol a jószívű adakozásra szólítja a korinthusi híveket. Arra, hogy segítsenek a segítségre szorulókon, hiszen bárki kerülhet a hiányt szenvedő szerepébe, és milyen jó akkor a segítő szándékot megtapasztalni. Mindnyájan élünk át olyan szituációkat, amikor valamiből hiányunk van. Amikor rászorulunk valamire vagy valakire, amikor olyasmi hiányzik az életünkéből, amit csak a másik ember adhat meg számunkra. Olyan gyakran rászorulunk a másik segítségére. És jó érzés, ha valaki segít, kisegít, ha valaki ebből a hiányt szenvedő állapotból kiemel. De ugyanígy adni is felemelő érzés, jó, ha valakinek mi magunk lehetünk az életében a hiány pótlói. Sokan szenvednek körülöttünk a szegénységtől, elesettségtől, a társadalom peremére szorultságtól, akiknek segítő kezet nyújthatunk, ahova segítséget vihetünk.

A legnagyobb fájdalom, hiány azonban a szeretet hiánya. Olyan gyakran szenvedünk mi is, és szenvednek körülöttünk is a szeretet hiányában, megértetlenül, egy jó szóra várva. Gyököcssy Endre, a pasztorálpszichológus mondta azt, hogy ma az embernek a legnagyobb szüksége a másik emberre van. Valakire, aki meghallgatja, aki bátorítja. Szeretetet, megértést, odafigyelést bátran és pazon vethetünk a körülöttünk levő világba, hiszen mindnyájunknak nagy szüksége van ezekre. És miközben ezeket bőven vetjük, már az aratást is végezhetjük. Az aratást, ami annak a boldogító érzése, hogy „van emberem”.

- *Úgy fekszem le minden este, hogy másnap / ünnep legyen gondolatom másnak. És úgy kelek az ágyról minden reggel, / hogy estig megtöltsem magam emberi meleggel. (Besze Imre)*
- Istenem, tölts fel engem szeretetteddel, hogy továbbsugározhassam, hogy melegséget vihessek ebbe a hideg világba. Ámen.
- Ének: 446

- Ének: 353
- Egyedül nem megy...
- Igék: 1Kor 6,9; 1Tim 6,(3–5)6–11a; Jer 23,1–8
- *Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott. (Zsolt 33,12)*

Sok minden után vágyakozik az ember. Sok mindent el szeretne érní, és sokszor olyan eszközöket használ fel céljai eléréséhez, ami nem helyes. Sokszor nem hiszi el, hogy céljai megvalósításához nem elég a saját ereje. Egyedül nem vagyunk mindenre képesek! Sokszor akarunk gazdagságot, de lehet, hogy valami elcsúszik számításainkban. Sokszor szeretnénk egészséget, de lehet, hogy tragédiát kell átélnünk. Sokszor szeretnénk, hogy elismerjenek, de lehet, hogy a legtöbbször megaláznak. Egyedül nem vagyunk mindenre képesek! Nekünk azonban nem kell félnünk, mert van Urunk, aki mindig mellettünk áll. Erőtlenységünkben erőt ad, reménytelenségünkben biztat, kilátástalanságunkban célt mutat. Ezért lehet boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr! Hiszen minket választott ki, hogy örökösei legyünk. Segít és támogat, hogy életünk teljes legyen. Ezért kell nekünk is életünk végéig bízunk benne, hogy méltóak legyünk arra, amire ő kiválasztott.

- *Tudod-e, mi az, amit legjobban kívánsz? A végtelen! A végtelen szépség, a végtelen tisztaság, a végtelen igazságosság, a végtelen béke, a végtelen igazság, a végtelen szeretet, a végtelen élet. Éhséged a végtelenre alapjában véve egy és ugyanazon éhség: Jézus Krisztus utáni éhséged, mert Jézus Krisztus az igazság, a szeretet, a tisztaság, az élet. (Michel Quoist)*
- Urunk, mennyei Atyánk! Rá kell jönnünk, hogy egyedül nem megy... Nélkülöd, nem megy. Nekifeszülünk feladatainknak, aztán pedig erőtlenül és csüggedten állapítjuk meg, erőnk véges. Hálát adunk neked, hogy Krisztusban bennünket is örökösökül választottál, és nem kell egyedül elcsüggednünk, hanem te adsz erőt feladatainkhoz, mindennapjainkhoz. Ebbe szeretnénk belekapaszkodni nap mint nap mennyei Atyánk. Ámen.
- Ének: 378

- Ének: 298
- Isten szeretete és kegyelme örökké veled van!
- Igék: Jn 1,48; ApCsel 27,33–44; Jer 25,1–14
- *Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen. (Jer 31,3)*

Kinyújtotta karját az Úr! Mindennap érezhetjük: Minden nap kegyelem! Szerető karja nap mint nap átölel. Ajándék az ébredés, ajándék az ablakon beszűrődő első napsugár. Ajándék a reggel, a harmat. Ajándék az eredményes munkával végzett nap. Ajándék a nyugalmat adó délután. Ajándék az est, a család melege, a barátok, az ismerősök. Ajándék a hűvös őszi szél, ami felismerteti velünk: Jön a tél, az elmúlás. Ajándék a sárguló lombon megcsillanó utolsó fénysugár. Egyszerűségében láttatja meg magát az Úr. Örök szeretete minden lépésünkön velünk van. Az életért futott eszeveszett botladozásokkal teli hajszánkat nézve pedig így szól az Életadó: Nézd, én öröktől fogva szeretlek, kinyújtom a karomat, erre fuss, a cél az Élet, az Élet énáltalam. Erre fuss, és én megvigasztallak. Erre fuss, és én várlak! Erre fuss, és én kinyújtom a karom, és magamhoz ölellek téged! *Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.*

- *Két karodban ringatózom csöndesen.
Két karomban ringatózol csöndesen.
Két karodban gyermek vagyok, hallgatag.
Két karomban gyermek vagy te, hallgatlak.
Két karoddal átölelsz te, ha félek.
Két karommal átöllelek, s nem félek.
Két karodban nem ijeszt majd a halál nagy csöndje sem.
Két karodban a halálon, mint egy álmon átesem.
(Radnóti Miklós)*
- Istenem, Uram! Tárd ki karod, hogy mint a gyermek futhassak hozzád! Az életem csak veled egész! Ámen.
- Ének: 120

- Ének: 64
- Uram, hadd énekeljen neked a szám és a szívem a mai napon!
- Igék: Lk 10,38–42; Jer 26,1–19; Jak 5,13
- *Éneklek az Úrnak, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek. (Zsolt 104,33)*

Ének. Szép, tiszta vagy kicsit hamis. Művészi vagy iskolázatlan. Vidám vagy szomorú. Népdal, gregorián, korál, operaária, modern stílusú dal... Az éneklés, a zene hozzátartozik az élethez. Örömet szerez, bánatot oszlat. Gyönyörködünk benne, vagy éppen meghatódunk, sirva fakadunk. Gyakran éneklünk a zuhany alatt, mosogatás vagy takarítás közben; dúdolunk csak úgy magunk elé séta közben. Ének az Úrnak? Nem a jól ismert, templomi énekekről van itt szó csupán. Isten nemcsak hetente egyszer akarja hallani a hangunkat. Neki nem számít, hogy fahangunk van vagy 3 oktávós hangterjedelmünk. Nem érdekli, hogy van-e ritmusérzékünk. Azt szeretné, hogy énekeljünk – neki! Hogyan tette ezt Dávid? Egész életében énekelt Urának. Mindig új és új zsoltárokat írt, amelyek kifejezték az aktuális élethelyzetét, örömeit és gondjait. Soha nem unta meg, hogy eldalolja Istennek boldogságát vagy szomorúságát, szenvedéseit és félelmeit. Egyszerűen mindent elénekelt neki. Az éneke imádsággá vált, szakadatlan hálaadássá és dicsőítéssé. Ezt mi is megtehetjük. Énekeljünk Istennek mindennap! Valamit, ami csak úgy az eszünkbe jut. Lehet saját magunk által kitalált dallam és szöveg vagy bármilyen ismert ének. Vagy egyszerűen olvassunk el hangosan egy zsoltárt. Isten örülni fog neki. A lényeg az, hogy ha csak néhány percre is, de hangolódjunk teljesen rá. Énekeljünk az Úrnak!

- *Új éneket, újat, új szívvel, élettél! / Üdét, mint a harmat, frisset, mint a reggel!
Új kegyelem árad. Új hittel előre, / csodáról csodára, erőről erőre!
Remények zsendülnek, életek újulnak. / Énekek zendülnek: új ének az Úrnak.
(Túrmezei Erzsébet)*
- Uram, köszönöm, hogy énekelhetek neked. Köszönöm, hogy te szépnek találsz, ha a szívemből éneklek. Add, hogy neked daloljak egész életemben! Ámen.
- Ének: 70

- Ének: 482
- A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, halld meg hangomat!
- Igék: Lk 22,35–38; Jer 27,1–22; 1Móz 31,42
- *Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozások nem hiábavaló az Úrban. (1Kor 15,58)*

A felnőtte vált gyermek bátran és nagy reménységgel veti magát bele a nagybetűs életbe. Új és újabb ötletei vannak. Tervei vannak. Elképzelései vannak. Családalapítás, házépítés, otthonteremtés. Mindezen tervek megvalósítására anyagi alapra is szüksége van, de ettől sem riad vissza. Vállalkozásba kezd, munkát keres, hogy megkeresse az ezekhez szükséges anyagi fedezetet. Új üzleti ötleteit is megpróbálja megvalósítani, de a jövő minden buzgó fáradozás ellenére is bizonytalan marad. Soha nem tudja előre biztosan, hogy ötletei sikerrel járnak-e, terve megvalósíthatóak-e. Egy reménysége van csak, az Úr ígérete. Aki jó és szeretetteljes ügyekért buzgólkodik rendíthetetlenül, annak nem hiábavaló fáradozása. Az Úr szolgálatába való állás már nem vetít bizonytalan, esetleg reménytelen jövőképet elének. Az Úr ügyéért való fáradozás nem hiábavaló az Úrban. De hát mit tehetünk mi, bűnös emberek az ő ügyéért? Nem kell különös dolgokra gondolni. Istenünk tudja, mire vagyunk képesek, így elég feladatot ad, ha azt tesszük, amire tehetségünk van, amire elhivatást érzünk, de azt tegyük becsületesen és az Úrra figyelve. Ha az Úrba vetett hitel és a tőle kapott ígéretre alapozva indulunk neki minden tervünknek és új vállalkozásunknak, akkor buzgólkodásunk biztosan nem lesz eredménytelen.

- *A jövőt is nagyon távolinak érzem, vajmi kevésbé érdekelnek azok az emberek, akik még meg sem születtek; inkább azokon szeretnék segíteni, akik most élnek. (Simone de Beauvoir)*
- Hiszek benned, Uram, de erősítsd hitemet! Reménykedem benned, erősítsd reménységemet! Szeretlek téged, adj igaz szeretetet! Bánom bűneimet, segíts, hogy bánatom őszinte legyen! Azt akarom, amit te akarsz, mert te akarsz, úgy, ahogy akarsz, ameddig akarsz. Ámen.

- Ének: 378

- Ének: 589
- Ha elcsügged a lelkem, benned bízom, Uram!
- Igék: Lk 6,20–26; Jer 28,1–17; 2Tim 4,17
- *Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád. (Jón 2,8)*

Emberségünkől kifolyólag sokszor átéljük a csüggedés iskoláját, minden keserűségével, fájdalmával és nehézségével együtt. Hol kisebb, hol nagyobb dolgok miatt. Ha ilyen helyzetbe kerülünk – mert bizonyosan voltunk már ilyenben, leszünk is benne, és az is lehet, hogy épp most vagyunk ilyen állapotban –, a kérdés ránk nézve az, hogy átengedjük-e magunkat a csüggedés állapotának, nyomasztó karmainak. Ha így teszünk, elkezdjük önmagunkat sajnálni, magunkba roskadunk, elzárkózunk mindenkitől. S gondolatainkat leterhelik mindezekből fakadó negatív sugallatok: csak én lehetek ilyen szerencsétlen, miért pont velem történik ez, biztos ezért stb.? Mindez utat mutat-e csüggedésből való szabadulásra? Bizonyosan nem! Vegyük észre, ebben az iskolában Isten tanítani akar téged és engem, egyedül a vele való találkozás útján van a csüggedésből felemelkedés. Ez az, ami egyes-egyedül segít, ha észrevesszük, hogy ő itt van, jelen van, segít, hiszen ő már megjárta a csüggedés útját, és győztesen került ki belőle. Járuljunk hozzá bizalommal, hisz meghallgatja imáinkat. Lássuk meg, hogy mire tanít, s az elkészített szabadulás útját tárja elénk.

- *Amikor rád borul a csüggedés sötétsége, tarts ki, amíg elmúlik, mert ebből születik meg Jézus Krisztusnak az a követése, amely kibeszélhetetlen örömet jelent. (Oswald Chambers)*
- Uram, te látod esendő voltomat. Tudod, mikor elcsüggedek, hiszen te ismered minden gondolatomat, érzésemet. Ne engedj a csüggedésbe beleroskadnom s abba beleragadnom. Egyedül beléd akarok kapaszkodni, beléd, aki a csüggedésen is Úr vagy. Segíts, hogy rád nézve tudjam hordozni örömmel a terheket. Ámen.
- Ének: 260

- Ének: 571
- Drága Úr Jézus! Újra eljött ez a nap is. Add, hogy a mai napon világossá-
ként törjön az életembe a te igéd!
- Halleluja! Dicsérem az Urat teljes szívből,
a hívők körében és gyülekezetében.

Nagyok az Úrnak tettei,
aki kutatja, azoknak öröme telik bennük.
Tettei mind fenségesek és ékesek,
igazsága örökké megmarad.
Kezének munkái igazak és jogosak,
rendelkezései maradandóak,
rendíthetetlenek örökké és mindvégig,
igazán és helyesen megalkotottak.
Elküldte népének a megváltást,
ígéret, hogy szövetsége örökké tart.
A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme,
mind bölcsék, akik eszerint élnek.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Halleluja! Dicsérem az Urat teljes szívből,
a hívők körében és gyülekezetében. (Zsolt 111)

- Igék: ApCsel 8,39; Jn 11,1(2)3.17–27(41–45); 2Tim 1,7–10
- *Vigadozni fogok az Úr előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt! (Hab 3,18)*

Uram! Szeretnék előtted lenni. Szeretnék felszabadultan örülni, vigadozni, ahogy azt tette a te néped. Nem szeretnék besavanyodni, nem szeretném szürkévé tenni sem a magam, sem pedig a környezetem életét. Szeretnék kovász lenni, olyan, aki tud mosolyt fakasztani a másik ember szívébe, arcára. Aki a legne-

hezebb pillanatokban sem csügged el, hanem örömmel veszi a terheket. De azért is könyörgöm, hogy ne váljak komolytalanná, ne vegyem könnyedén a dolgokat, hanem ha kell, akkor örüljek az örülőkkel és sírjak a sírókkal. Ma nem tudom, hogy hány embert fogsz rám bízni, de szeretnék segíteni nekik a te segítségével, a te örömmel, a te szabadításoddal.

Uram! Megtanítottad, hogy lehet könnyezve is örülni. Megtanítottad, hogy a tőled jött sirás a legnagyobb öröm. A tőled jövő szomorkodás, könny, üdvösségre való megbánhatatlan megtérést, örömet, vigadozást szerez. Ez a szabaddulás számomra nagy örömet jelent.

Uram, tudom, hogy fogok egyszer majd nálad is vigadozni, amikor színről színre láthatlak. Várom már, Uram! De addig is add, hogy e reménység által ezen a földön tudjak abból az örömből egy-egy morzsát adni azoknak, akiknek szüksége van a te örömödre.

- *Az evangélium szerinti bánat, az evangéliumi reménységhez és vidámsághoz vezet, és ennek a vidámságnak nem szakad vége soha. (C. H. Spurgeon)*

Erőtlen szívem megtölti a rettegés, az aggodás és a fájdalom: Vajon hol talál majd testem végső pihenőt? Ki oldozza fel és szabadítja fel lelkem a bűn igája alól? Mindaz, mi enyém, szétszóratik. És szeretteimet hová űzi-hajtja a bánattól megtört lélek?

Távozzatok mégis, ti hiábavaló félelmes gondok! Jézus hív engem, ki ne indulna hát? Nincs semmije e világnak, ami ide kötne. Jöjj el, áldott, fényes reggel, midőn megdicsőülve, örömben Jézus előtt állok majd.

Tartsd meg világ, mindazt, mi enyém! Hisz úgyis elveszed mulandó testemet. Vedd hát szegénységem is. Nekem elég, hogy Isten túlradó szeretetéből a legfőbb jó vár rám: üdvösségem és gazdagságom. És mi más lenne az én legfőbb örökségem, ha nem Istenem atyai hűsége, mi megújul minden reggel, és soha nem ér véget? (Bach: 8. kantáta, 3–5. tétel)

- Uram! Olyan jó, hogy adtad az örömet. Hiszem, hogy a te igéd felpezsdít, megelevenít, és örömré, vigadozásra fakasztja a szívemet. Kész az én szívem, hogy néked énekeljen, kész, hogy veled örüljön, mert nálad van az igazi öröm forrása! Ámen.
- Ének: 364

- Ének: 442
- Maradj velünk szeretetteddel, jóságos Istenünk!
- Igék: Jer 29,1–14; Róm 6,18–23; Zof 2,3
- *A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fél. (1Kor 13,4)*

Mennyi mindent megteszünk azért, hogy szeretetreméltóak legyünk! Az ember úgy van megalkotva, hogy szeretné, ha szeretnék. Próbál megfelelni bizonyos elvárásoknak, próbál szimpatikusnak mutatkozni, másoknak megfelelni. És ha teljesíti a feltételeket, valóban szeretetet kap?

Ha végigolvassuk a szeretet himnuszát, azt hiszem, nem kétséges: ilyen szeretetet egymástól hiába is várunk. És akárhogy is igyekszünk, ilyen szeretetet mi sem tudunk adni. Ilyen szeretettel, amelyet a szeretet-himnusz leír, csak az Isten szerethet. Minden feltétel nélkül. Türelmesen, jóságosan, mindent elfedezve, soha el nem múlóan. Így csak ő szerethet, aki maga a szeretet. Isten akkor is szeret, ha nem vagyunk éppen szeretetre méltóak. Nemcsak akkor, amikor minden rendben megy az életünkben. Ő ismeri azokat az érzéseket, gondolatokat is, amiket nem szívesen mutatunk meg másoknak. Ismer teljesen, minden rezdülésünket. Előtte nem kell a szépség és tökéletesség álarcát felvennünk, előtte azok lehetünk, akik valójában vagyunk. Nála nem kell elvárásoknak megfelelni, nem kell feltételeket teljesíteni. Ő ismer teljesen: és az a csodálatos, hogy így is szeret. Ha csak bűnősként, gyarlóan tudunk megállni előtte, ő akkor is vár, és szeretetével átölel. Mert az ő szeretete türelmes, jóságos, mindent elfedez, és soha el nem múlik. Mert az ő szeretete mégis-szeretet, amivel úgy, amint vagyunk, úgy is szeret, most is szeret, mégis szeret.

- *Ha hallgatsz, hallgass szeretetből. Ha beszélsz, szóljál szeretettel. Ha kifogásolsz, kifogásolj szeretettel. Ha kímélsz, kímélj szeretetből. (Augustinus)*
- Hadd érezzük minden percben szeretetedet, Istenünk. Úgy szeretsz, hogy egyszülött Fiaid életét sem kímélted. Add, ne múljon el soha hálánk ezért a nagy szeretetedért és mi is a szeretet hordozói lehessünk. Ámen.

- Ének: 462

- Ének: 431
- Gyógyíts meg, Istenem, mert gyógyulásra van szükségem!
- Igék: 2Kor 5,15; ApCsel 21,8–14 ; Jer 30,1–3; 31,1–14
- *Ezt mondja az Úr: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan zúzódásod. De én bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat. (Jer 30,12.17)*

Nem egy szívdérítő diagnózis. Két olyan szó, ami előtt tehetetlenül és értetlenül állunk: „halálos” és „gyógyíthatatlan”. Azok a szavak ezek, amelyeknek már gondolata is mászás kőként nehezedik a szívünkre. Amikor e két szót meghalljuk, arra gondolunk: ez már a vég kezdete. A földi élet szerint. Isten szerint azonban ez valami egészen másnak a kezdete: amikor már csak órá lehet hagyatkozni, amikor már csak ő tud segíteni rajtunk. „Halálos betegségünket” már korábban orvosolta, hiszen elküldte megszületett Fiát, akiben elhozta számunkra a gyógyulást, az üdvösséget. Általa kötözte be minden sebünket, zúzódásunkat. Azokat is, amelyek itt a földi életben gyógyíthatatlannak tűnnek. Isten gyógyító szeretetével fordult a világ felé, és Jézus által begyógyította a világ minden sebéit. „Gyógyulást a világnak!” – olvashattuk és hallhattuk nemrégiben egyházi rendezvények mottójaként. Mindnyájunknak gyógyulásra van szüksége: Közösségünknek, az egyháznak, a világnak. Nem felejthetjük el, hogy a gyógyulás a mi felelősségünk is. Ha egymás lelki és testi gyógyításában segédkezünk, akkor ezáltal Isten munkatársaivá válunk, és hirdetjük vele gyógyító szeretetét.

- *Ha ő súlyos terhet rak rám, érjen bár bú és kár, ugyan mért aggódnám? Ha ő bölcsen azt rám mérte, tudja jól, mikor, hol jöjjön segítségre. A haláltól én nem félek, mert habár sírba zár, szebb hazát remélek; ott a szenvedésnek vége, meggyógyít, ajtót nyit örök üdvösségre. (Paul Gerhardt)*
- Gyógyító Istenem! Köszönöm neked, hogy minden helyzetben mellettem állsz. Kérlek, tudatosítsd bennem, hogy rád mindig számíthatok. Akkor is, amikor én vagyok bajban, és akkor is, amikor a szeretteim. Köszönöm, hogy bármilyen nehezek is rajtam a terhek, te mindig segítesz azok elhordozásában. Ámen.
- Ének: 197

- Ének: 494
- Kegyelmeddel őrizz meg, Uram!
- Igék: Lk 1,13; Lk 10,17–20; Jer 31,18–20.31–37
- *Uram, tégy jót velem nevedért! Jóságos szeretetteddel ments meg engem! (Zsolt 109,21)*

A mélyből kiáltok hozzád, Uram! Siess segítségemre, mert egyedül vagyok! Mert drága életemet a mulandó javak megszerzésére fecséreltem el. Amit adott az élet elfogadtam: anyagi javakat, lehetőségeket, kalandot, szépséget, örömöket, élvezeteket, szenvedélyt. A szeretet Istene helyett istenként szerettem magamat. Kiélveztem az élet minden percét. Nem kíméltem sem magam, sem másokat. Most pedig itt állok koldusszegényen, és nincs semmim, és sosem volt semmim. Beteg lelkemre nincs gyógyír, a halálos ágyamon feküdtem egész életemben, és észre sem vettem. Mint a hajó, amelyek rossz irányba vitt a kormányos, zátonyra futottam, és lassan elsüllyedek a bűn, a meghasonlás tengerében. És amikor el akar nyelni a mélység, én csak egyet tehetek: kinyújtom a karom felfelé és kiáltok: Segíts rajtam, Istenem, mert egyedül te vagy erre képes! Váltss meg a bűneim tengeréből! A szeretet Istene vagy, és én csak egyedül ebben a szeretetben bízhatok immár. Tégy jót velem nevedért, jóságos szeretetteddel ments meg engem!

- *Ide hiába hull a mag,
szívemből kél a jaj.
Terméketlen sivár marad,
kemény, köves talaj.
(Molnár Gyula)*
- Istenem, a te szereteted az első és az utolsó! Életet adsz ajándékba, amit mi gyakran elfelejtünk. Taníts minket Igéd szerint élni, hogy ne fusson zátonyra életünk hajója! Ámen.
- Ének: 277

- Ének: 362
- Uram, segíts, hogy szerethesselek teljes szívemből és minden erőmmel!
- Igék: 1Móz 6,6b–14; Jer 36,1–32; 1Pt 2,17
- *Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. (Zsolt 112,1)*

Mennyi ellentét van látszólag ebben a mondatban! Boldogság és félelem, öröm és parancsok... Hogyan illenek ezek össze? Isten szereti a paradoxonokat. Ő nem a mi emberi logikánk szerint beszél és cselekszik. *Boldog ember az, aki az Urat féli.* Nem az Úrtól fél, hanem az Urat féli. Ez azt jelenti, hogy tiszteli és szereti őt, annyira, hogy fél megbántani bármivel is. Félt attól, hogy fájdalmat, szomorúságot okozzon neki, Isten tetszésére akar lenni, örömet akar szerezni mindennel, amit mond és tesz. Ez a szeretet legmagasabb foka. És a szeretet, az odaadás boldoggá tesz. *Sok örömet talál parancsolataiban.* Isten parancsolatairól általában azt gondoljuk, hogy teljesíthetetlenek – és emberi erővel azok is. Azonban ha valaki szereti és félt Istent, akkor mindent megtesz azért, hogy megtartsa a parancsolatait – és ebben örömet leli, hiszen szeretetét fejezi ki általa. Közben pedig megtörténik a csoda: titokzatos módon a parancsolatok teljesítése könnyebbé válik... Isten saját erejét és szeretetét adja neki, hogy Ura tetszésére tudjon élni. Boldoggá teszi gyermekét, hogy gyermeke örömet szerezhessen neki. Kölcsönös szeretetkapcsolatot akar létesíteni minden emberrel. Ezért küldte el Fiát, Jézus Krisztust, mint irántunk való szeretete legnagyobb bizonyítékát. Azért, hogy teljesüljenek a paradoxonok: az istenfélelemből boldogság, a parancsolatok megtartásából öröm, a halálból élet szülessen...

- *Az Isten szeretetének vagy a gondolata. Legyen életed a szeretet válasza. Szükséged van Krisztus egész megváltására, hogy szeretetedet az önzéstől megmentesd. Szükséged van Krisztus egész szeretetére, hogy emberi szeretetedet átalakítsad „isteni” szeretetté... Engedd, hogy mindinkább a Szeretet szeressen benned és általad. (Michel Quoist)*
- Uram, köszönöm, hogy végtelenül szeretsz. Szeretnék én is úgy szeretni, hogy önmagam teljesen átengedjem neked. Ámen.
- Ének: 360

OKTÓBER

- Ének: 374
- Mindenható Istenünk, add nekünk az élet vizét, mert szomjazzuk azt!
- Igék: Jel 14,6–7(13–16); Jer 37,1–21; Ézs 48,21
- *Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! (Jel 22,17)*

Az élet vize. Mit jelent ez? Szomjazni. Inni az élet vizéből. Hát, szomjazom én? Tudom egyáltalán, mit jelent szomjazni?

A lelkem szomjazott már. Szomjazott emberi szavakra, emberi gesztusokra. És sokszor történt meg, hogy szinte ittam valakinek a szavait. S ha végre elért az a szó, amire igazán vártam, ami után szomjaztam, s amit éheztem, újra-éledtem.

Szó az utcán, szó az újságban, a rádióban. Szó egy barát szájából, szó az ellenség torkából. Szó a szomszédtól, a munkahelyen, a templomban a szószékről.

Az élető szó, az élet vize a szomjazónak. S ha nem jön, nincs továbblépés. Ha nem hangzik el, amit szomjaz a szív és szomjaz a fül, nincs élet. Ha nem hangzik Jézus Krisztus szava a szószékről, nincs holnap, nincs élet. Csak szikárság és szárazság. Én rettenetesen szomjazom.

- *Halott az a folyó, melybe nem ömlik új víz, halott a fa, mely nem nő többé. (Lu Chin-yün)*
- Mindenható mennyei Atyám! Olyan vagyok Igéd nélkül, mint egy folyó, melyet nem táplál új víz. Elapadok, és lassan elfogyok. De tőled és belőled fakad a forrás, melytől életre kelek, s hömpölygő áradat lesz belőlem. Te, bölcs vagy és előrelátó, ezért ne engedd, hogy hömpölygéselem romboljon. Legyen inkább másokat magával ragadó, s csodálja mindenki a Forrást, melyből folyók születettek. Ámen.

- Ének: 397

- Ének: 40
- Drága Atyám! Minden alázatomban tiéd, mert kezdedben az életnek folyása, kezdet és vége!
- Igék: Mt 18,10–14; Jer 38,1–13; 1Pt 1,23
- *Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istennek ígéje örökre megmarad. (Ézs 40,6.8)*

Mi a mulandó? Mi az el nem múló? Hogyan vehetem észre a különbséget a mulandó és az örök értékek között?

Elmúlás. Elmúlása a pillanatnyinak. Ráfúj az Úr szele. Nincs többé teste, szépsége. Elszárad a fű, elhervad a virág, megöregszik a test. És ez így rendben van. Mi az, ami örökre megmarad? Mi az, ami nem változik? Ami állandó? Az a Rend, ami a fű és a virág, az ember és az egész emberiség, a lehetőségek és a kapcsolatok születését, létét, elmúlását adja. Istennek ígéje örökre megmarad. Megingathatatlanul. Változatlanul.

- *Ezért az Úrnak akarok énekelni, amíg mozog a szájam, Istent dicsőítem, amíg dobog a szívem. Ha szegényesek is ezek a dallamok, csekélyek Isten számára, mégis életemben, halálomban őt akarom magasztalni. (A. Pötzsch)*
- Hatalmas Istenem, tegnap, ma és mindörökké ugyanaz maradsz, egyetlen sziklaszilárd társként az életemben. Köszönöm neked, hogy a te szereteted állandó marad irántam. Örök szeretettel szeretsz engem, ezért vontál magadhoz hűségesen. Jézus Krisztusért. Ámen.
- Ének: 42

- Ének: 208
- Uram, kérlek, gondoskodj rólam igéddel!
- Halleluja! Úrnak szolgálói, dicsérjétek, magasztaljátok az Úr nevét!

Áldott legyen az Úr neve
most és mindörökké!

Napkelettől napnyugatig
dicsérjétek az Úr nevét!

Magasan fölötte van az ÚR minden népnek,
dicsősége túl van az egeken.

Aki fölemeli a nincstelent a porból,
kiemeli a nyomorból a szegényt,
hogy odaültesse az előkelők közé,
népének főemberei közé.

Ki megengedi, hogy lakják a meddő a házban,
mint fiaknak boldog édesanyja. Halleluja!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Halleluja! Úrnak szolgálói, dicsérjétek,
magasztaljátok az Úr nevét! (Zsolt 113)

- Igék: Lk 12,(13–14)15–21 vagy Mt 6,25–34; 2Kor 9,6–15; 1Kor 10,16
- *Én gondoskodtam rólad a pusztában, a kiszikkadt földön. (Hós 13,5)*

Kiszikkadt föld, elhagyatott pusztá. Elég sivár látvány. Sokszor érzi az ember is, hogy sivár az élete, mindennapjai a pusztán visznek keresztül.

Izráel népe is sok évet töltött a pusztában, pedig már régen várt rá az ígéret földje. A nép azonban elhagyta Istenét, és hosszú időbe telt, mire az Úr kivette őt a pusztából, ahová hűtlenségük miatt kerültek. A sivár pusztai élet

volt lázadásuk, bűneik következménye. De nemcsak a büntetés időszaka volt ez. Isten formálta őket, megmutatta hatalmát és szeretetét. Ő gondoskodott választottairól a nehéz időkben. Nem akarta, hogy elveszenek, saját gyermekeivé fogadta őket, hiszen ő adott szabadulást Egyiptomból is. Megmutatta hatalmát és irgalmát, minden jóval ellátta őket, ha megtértek hozzá. Mindig visszavárta eltévelyedett népét.

Isten ma is várja a kiszikkadt földön, pusztaságban, lelki sivárságban járó választottait, akiket Jézus Krisztus által gyermekévé fogadott. Ő a nehéz időkben sokat tud formálni az embereken. Hiszen sokszor kilátástalan és szenvedéssel, nehézséggel teli helyzetekben látjuk meg, hogy milyen kevesek vagyunk, hogy mennyire szükségünk van Istenre, aki gondot visel rólunk. Ő pedig várja, hogy gondoskodhasson rólunk és oltalmazzon minket.

Szabadítót is küldött hozzánk, hogy kitaláljunk a sivár pusztából, hogy életünk megújuljon. Ez több mint megtiszteltetés, ez több mint odafigyelés, ez maga az isteni szeretet.

- *Isten akarata mindig javunkra válik, még ha nem is mindig felel meg elképzeléseinknek. (Arnold Jansen)*
- Mennyei Atyám! Hálát adok neked, hogy így szólíthatlak, hogy én is gyermeked lehetek. Látod azt a sivár világot, ami körbevesz minket, és látod milyen nehéz itt neked szolgálni. Kérlek, légy kegyelmes és hosszútűrő, hogy a bűnök el ne sodorjanak. Hála legyen irgalmadért, hála Jézus Krisztusért, aki nekem is szabadulást szerzett. Ámen.
- Ének: 385

- Ének: 389
- Kérünk, hozz gyógyulást, adj békességet!
- Igék: Mk 5,24–34, Jer 38,14–28, 1Móz 49,18
- *Krisztus a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. (1Pt 2,24)*

Az ember élettörténete szomorú útnak indult az Édenkertből történt kiűzetés után. A bűn elválasztotta Istentől, akivel felhőtlen, szoros kapcsolata volt. Halandóvá, elesetté lett. A szomorú vég pedig sok-sok nehézségnek a kezdetévé vált. Az ideális kapcsolat megszakadt Istennel, és az ember azóta is vágyik közelségére. Isten azonban elkészítette a menekülés útját, és új lehetőséget adott, hogy egyszer újra vele legyünk. Ehhez azonban végig kell küzdenünk a földi életet. Elküldetett e földre a Szabadító, aki által újra helyreáll a kapcsolat Isten és ember között. A Szabadító, Jézus Krisztus, Isten Fia maga vitte fel testében bűneinket a keresztfára, hogy ezt a kegyelmet elfogadva Istenhez térhessünk. Ő békéltetett meg minket Teremtőnkkel.

Miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg – olvashatjuk Isten üzenetét. Nemcsak Krisztusnak kellett meghalni, hanem nekünk is, de nem testi halállal, hanem a bűnöknek, lélekben. Régi, bűnös énünknek kell meghalnia, hogy új életet kaphassunk. Meg kell látni, hogy elveszettek vagyunk, de Jézus áldozata által újra tiszta lappal indulhatunk.

Ha őt elfogadjuk Urunknak és Megváltónknak, kegyelmet kapunk, és Isten gyermekeivé lehetünk. Micsoda lehetőség! Az életet viszont, és ahogy Pál apostol is írja: a hit nemes harcát meg kell harcolni, de van gyógyír a halálos betegségre: a Megváltó Jézus Krisztus!

- *Azok a legboldogabb emberek, akik a legtöbbről tudnak lemondani. (Rabindranath Tagore)*
- Urunk, Istenünk! Hálát adunk neked, hogy nem hagysz minket csüggedésben, és elkészítetted számunkra a menekülés útját. Segíts megtalálni ezt az utat, és adj kitartást, hogy veled járhassuk mindörökké, ámen!
- Ének: 370

- Ének: 475
- Uram, add, hogy méltó követőid lehessünk!
- Igék: Zsolt 111,2; Jak 1,1–6(7–11)12–13; Jer 39,1–18
- *Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben. (ApCsel 6,7)*

Jézus tanítványainak bizony nem volt könnyű dolga. Egyedül kellett szembenézniük a rájuk váró feladatokkal és megpróbáltatásokkal. Egyrészt örülniük kellett volna, hogy nőtt a tanítványok száma, másrészt ezzel együtt több lett a gondjuk is. Ám felismerték a konfliktusok okát, és orvosolták azt. Az újonnan csatlakozókra a számukra „testreszabott” feladatot bízták.

Ne higgyük azt, hogy feleslegesek vagyunk. Ha keresztény közösségben vagyunk, ne azt nézzük, hogy a másik miért van ott, vagy éppen hogy néz ki. Krisztus egyházának tagjai vagyunk, az ő nevében legyünk együtt, és akkor az ige valóban terjedni fog.

Sajnos egyre kevesebben vagyunk, pedig nagy szükség van mindenkire, aki valamilyen tud segíteni. Segíteni, hogy terjedjen az evangélium; segíteni, hogy minél több embert hívogassunk; és segíteni, hogy a szolgálatban állók megmaradjanak hitükben.

- *Menj és szórd a drága magvat szívek szántóföldjébe!
Egykor gazdag termést adhat az elhintett Szent Ige!
S ha gyümölcs ma nincs is bőven, tanulj bízni a jövőben!
Tán ha már te sírba térsz, akkor érik a vetés. (Túrmezei Erzsébet)*
- Tekints reánk, Urunk, és légy velünk, hogy mi is veled lehessünk. Jöjj fényeddel, mert bennünk sok a sötétség. Jöjj tanácsoddal, mert könnyen megtorpanunk. Jöjj szépségeddel, mert olyan csúnyák és taszítóak vagyunk. Jöjj erőddel, hogy felegyenesedjünk. Jöjj békéddel, hogy összhangra találjunk. Jöjj jóságoddal, hogy bűneinkből hozzád meneküljünk. Egyesíts bennünket az imádságban. Jézus nevében fordulunk hozzád, mert általa megnyitottad előttünk az eget, és bezártad mögöttünk a pokol kapuját. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 404
- Mennyei Atyám! Te, aki már mindent előre látsz, ismered a szívek titkát, szándékát, vizsgáld meg most engem igéd tükrében!
- Igék: Lk 7,1–10; Jer 40,1–16; Zsolt 56,9
- *Péternek ekkor eszébe jutott, amit Jézus mondott neki: „Mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” És sírásra fakadt. (Mk 14,72)*

Ismered-e azt a nyilalló, szorongató, szívbemarkoló érzést, ami akkor jelentkezik, amikor meghalod a már oly ismerősen csengő mondatot: Te is a Názáreti Jézussal voltál – és ahelyett, hogy boldogan vállalnád hovatarozásod, a hangzó felelet: Nem ismerem azt az embert. És megszólal a kakas, a benned lévő figyelmeztető csengő. „Mit tettél?” Pedig megmondtam, figyelmeztettek előre, hogy meg fogod tenni, de te szabadkoztál: Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg. Tudtam, előre láttam, hogy gyenge leszel, hogy félni fogsz, hogy nem fogod felvállalni azt, hogy tanítványom vagy, hogy hozzám tartozol. De én így is szeretlek, így is vállaltam érted a kereszthalált. Vedd hát végre észre, hogy érted tettem, hogy neked ne kelljen szenvedned, hogy ne kelljen ugyanazokat a megaláztatásokat végigélned, amit nekem kellett. Hogy ne kelljen a pokol mélységét megjárnod, hanem átmenj az életbe, az igazi, örök életbe. Hogy az Atyával és velem lehess majd valódi egységben és dicsőségben. Jöjj hát, ne késlekedj, hisz tárt karokkal várok rád!

- *Miért nyom le Isten keze oly sok embert? Mert sokakra úgy talál rá, hogy állnak, és csak kevesekre, akik térdelnek. (Goethe)*
- Drága Úr Jézus! Te látod cselekedeteimet, félelmeimet. Ismered gondolataimat, minden gonosz szándékomat. Azt hittem, elég erős leszek hozzá, hogy kiálljam a nehézségeket, hogy elviseljek minden szenvedést, hogy kövessék téged, bármerre is visz utam. Megvallom, hogy vétkeztem ellened, nem azt tettem, amit megígértem, nem vállaltam feladatomat, küldetésemet. Uram, hozzád kiáltok mégis, hogy irgalmazz nekem, bűnösnek! Ne rejtse el orcádat előlem, egyedül benned van reményiségem! Ámen.

- Ének: 309

- Ének: 88
- Istenem! Adj bölcsességet, hogy meglássam akaratodat!
- Igék: ApCsel 5,34–42 ; Jer 41,1–18; 4Móz 21,7
- *Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén. (Kol 1,9)*

Imádkozni szeretnék! De hogy kezdjem? Tele vagyok kétellyel és bizonytalansággal. Vajon melyik út a helyes? Én azon járok? Nem tudhatom. Kevés az, hogy a legjobb belátásom szerint mit tennék. De bölcs vagyok-e ahhoz, hogy megtaláljam a helyes utat? Csak ülök tanácstalanul. Gyötrődöm. Várok. Várok egy szóra. A hívó szóra. Szeretném tökéletesen megismerni akaratodat. Szeretnék bölcsen gondolkodni, hogy meglássam és belássam akaratodat. Bölcsen, hogy elfogadjam az utat, amit kiválasztottál számomra. Mert csak akkor tudom munkámat végezni, ha a te áldásod van rajta! Mutasd meg a megfelelő utat, hogy ne tévelyegjek a bizonytalanságban!

- *Fiam, engedd, hogy azt tegyem veled, amit én akarok, én tudom, mi válik javadra. Te úgy gondolkodol, mint az emberek, sok mindenben úgy foglalsz állást, ahogyan az emberi indulat diktálja. Uram, igazat mondasz. Nagyobb gondviseléssel veszel te körül, mint amekkora gondot én önmagamra viselhetek. Nagyon ingatagon áll az, aki minden gondját tereád nem hagyja. Uram, csak igaz és állhatatos maradjon hozzád akaratom, egyébként intézkedj velem tetszésed szerint. Mert csak jó lehet az, amit velem teszel. Ha azt akarod, hogy sötétségben járjak, áldott légy, ha pedig azt akarod, hogy világosságba öltözzem, légy akkor is áldott. Ha kegyesen megvigasztalsz, áldott légy, ha úgy akarod, hogy zaklatásban legyek, ugyanúgy légy mindenkor áldott. (Kempis Tamás)*
- Mennyei Atyám! Kérlek, taníts meg bölcsen gondolkodni, és szüntelenül reád tekintve menni azon az úton, amit te jelöltél ki számomra. Ámen.
- Ének: 459

- Ének: 412
- Mindenható mennyei Atyám, formálj engem és alakíts, hogy tetszésedre lehessenek. A magam erejéből nem változhatok, csak akaratod által!
- Igék: Jn 19,28–30; Jer 42,1–22; Jób 12,10
- *Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? (Mk 8,36)*

Megdöböntő szavak. Jézus sokaság előtt mondja ki őket, beszélvén arról, mit jelent őt követni. Világosan beszél, mégis nehéz megérteni. Egyszerűen hangzik, miközben a legnehezebb megcselekedni mindezt: *aki meg akarja menteni életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.*

Hogyan nyerem meg a világot? Hogyan mentem meg az életemet? Ha igent bólintok, mikor nemet kellene, hiszen így kényelmesebb; így békén hagynak; így nem lógok ki a sorból; így olvadhatok bele a tömegbe, mely nem kíván Megváltót. Hogy zajlik mindez? Tudom én őt követni, amint kívánja? Hát fel tudom én venni egyedül keresztemet? Hát, meg tudom magam tagadni?

- *Krisztus a legnagyobb művész, aki emberi lelkeket alakít. (Vincent van Gogh)*
- Uram, Krisztusom, te vagy az egyedüli, aki segíthet, hogy ne a világnak akarjunk tetszeni, s táncolni, amint az ütemet diktálja. Alakíts és formálj minket, hogy el ne vesszünk, hanem éljünk! Nézd el nekünk, ha sokszor inkább megkímélnénk magunkat a formálódás okozta fájdalomtól. Kevés bennünk az akarat. Kényelmesebb nekünk, ha a világ elfogad, és nem idegenként néz ránk. Pedig te követésre hívsz. Keresztvittelre. Életre. Nekünk élet kell. Ámen.
- Ének: 380

- Ének: 42
- Alkotó Uram, kérlek, indíts téged követő életre!
- Igék: Ef 1,22; Mt 14,22–33; Jer 43,1–13
- *Elfelejtetted alkotódat, az Urat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? (Ézs 51,13)*

Hány olyan emlék marad meg az emberben, amikor visszafordul, és integet a hátramaradónak. Az első óvodai nap, amikor először iskolába megy a kisgyerekek. Amikor középiskolásként hazamegy a hétvégére, és amikor visszaindul az iskolába, visszanéz az otthonra, arra a helyre, ahol felnőtt, ahol a családtagok maradnak, de neki már lassan más útjai vannak. A saját életének útjai. Tovább kell menni, új helyzetekkel, új emberekkel találkozni. Persze eközben végig kíséri az embert a múltja, az, hogy hol nőtt fel, miben nőtt fel. Sokan, egy életen át küzdenek a gyermekkori emlékek ellen, sokan pedig észre sem veszik, hogy a családban történt régi esetek vele is előfordulnak.

Járjuk a földi vándorutunkat és nem szabad visszanézni, hiszen küldetésünk mindig újabb és újabb helyzetekbe és emberekhez visz. A hit útján a visszanézés, csak a múltra figyelés, kevés. Vállalni kell az új kihívásokat, szembenézni azokkal a váratlan szituációkkal, melyeken keresztül Urunk vezet minket a mennyei cél felé. A bűneinktől szabadító Urunkra nézzünk, és döbbenjünk rá, ő úgy kíséri életünket mindennap, amint jelen van felettünk az égbolt, vagy lábunk mindig biztos földön jár.

- *A legjobb és legnagyobb dolgok közé tartozik, ami sikerülhet az életedben, hogy hallgatsz, és hagyod az Istent működni és beszélni. (Dag Hammarskjöld)*
- Uram, alázatosan kérlek, taníts meg látni és hallani! Taníts meg, hogy a dolgok mögött meglássam a törvényszerűséget, az életemet pedig a te törvényeidhez szabjam. Segíts, hogy a világ jelenségeiben ne csak az én személyes érdekeimet figyeljem, hanem mindig meghalljam a te szavaidat, s törvényeidben mindig és mindenütt megérezzem öleléseidnek azt a csodálatos gesztusát, amellyel magadhoz vonod az egész teremtett világot. Ámen. (Kele Pál)
- Ének: 78

- Ének: 82
- Téged áldjon az föld minden nemzetsége!

- Szemeimet a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta.

Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék,
nem szunnyad a te őriződ.

Bizony nem szunnyad, nem alszik ő,
mert Izráelnek őrizője!

Az ÚR a te őriződ,
az ÚR a te oltalmad jobbod felől.

Nem árt néked nappal a nap,
sem éjjel a holdnak sugara.

Az ÚR megőríz minden bajtól,
megőrzi a te életedet.

Megőríz az ÚR jártodban-keltedben,
most és mindörökké.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Szemeimet a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta. (Zsolt 121)

- Igék: Mk 12,28–34; Róm 14,17–19; Zsolt 102,28
- *Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. (1Tim 1,17)*

Bizonyos régi értékekről manapság egyre inkább megfeledkezünk. Becsület, tisztelet, példamutatás, hálaadás – nem sokat jelentenek a mai világban. Az iskolákban az egyre fokozódó ismeretátadási kényszer miatt egyre kevesebb energia marad a nevelésre. A szülők a megélhetésért folytatott hajszában egyre inkább megfeledkeznek gyermekeikről, akiknek talán mindent kifizetnek, befizetnek. Az önfeláldozó élet, a másikért élés, az értékeket továbbadó életforma kiment a divatból. A döbbenet az, hogy azok az emberek, akik az ősök vallását elvetik, megvetik, képesek egyik pillanatról a másikra valami idegen vallás legalázatosabb szolgáivá válni. Bennünk van az igény a Mindenekfelett való előtti leborulásra. Büszkék vagyunk, hogy úgy éljük le életünket, hogy mi senki előtt nem alázkodunk meg, aztán, amikor nem megy életünk szekere, összeroppanunk. Hiszem azt, hogyha mindennap az Úr előtti térdeplésből indulunk utunkra, megtaláljuk életünk helyes egyensúlyát, ami segít megtanítani az elfelejtett értékekre, mint becsület, tisztelet, példamutatás, hálaadás.

- *Mutasd hát magad olyannak a másik ember előtt, amilyen valóban vagy, és mutasd magad Isten előtt olyannak, amilyen vagy! Ismerd el Isten előtt, hogy mi vagy, – nehogy őneki kelljen elítélnie azt, amit benned lát! Ha nem akarsz, hogy Isten megítéljen, ítélj meg te önmagadat! (Augustinus)*

Vond a lelkem a szeretet kötelékével magadhoz. Ó, Jézusom, mutasd hatalmasnak magad benne! Világosítsd meg, hogy hittel megismerjen téged: add, hogy szent lánggal égjen, hogy hittel szomjazzon téged!

Hol jobbra, hol balra botlik tétova léptem. Kísérj el Üdvösségem, ne hagyj a vészbe sodródnom, hadd érezzem bölcs vezetésed a menny kapujáig!

Ölj meg jószággal, támassz fel kegyelmed által, az óembert betegítsd meg, hogy új életre vágyjon már itt e földön, hogy értelme, minden kívánsága és gondolata tenálad legyen. (Bach: 96. kantáta, 3., 5., 6. tétel)

- Uram, nehéz elfogadni, hogy rajtunk kívülállótól várjunk segítséget, vezetést. Nehéz a másokban meglátnunk a tiszteletreméltót, a megbecsülendőt. Kérlek, vezess úgy, hogy mindig tudjuk, hol a helyünk. Tedd megszokássá a térdeplést előtted, hogy ebből töltekezhessünk életünk minden napján. Ámen.
- Ének: 339

- Ének: 387
- Hozd el a szabadulást!
- Igék: 1Thessz 4, 9–12; Jer 44,1–23; 2Móz 20,2
- *Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. (2Kor 3,17)*

„Szabadság”! Milyen népszerű ez a fogalom, és milyen fontos volt mindig is. Forradalmak, lázadások, háborúk és sok vér folyt és folyik a szabadságért, hiszen nem teljes élet az, amelyben alapvető emberi jogokat tiltanak meg. Manapság talán több ember él szabadon, és senki sem szól bele erőszakkal a szabad költözködésbe, utazásba, párválasztásba. Persze azért korlátok vannak, korlátok mindig vannak.

Az ember természetesen félti a szabadságát és sokszor még Istentől is, akinek az életét köszönheti. Miért pont Isten szóljon bele az életembe? Próbálunk saját erőnkől boldogulni, de bevallva vagy be nem vallva, nem megy.

Isten segíteni szeretne, kéri az életünk, de nem azért, mert rosszat akar, hanem, hogy megőrizzen a szolgaságtól, az elnyomástól, a lelki rabságtól. Sok mindenhez kötődünk e világon, ami lelki szolgasághoz vezet és elvon az Úrtól. Általában, amikor leginkább szabadok akarunk lenni, akkor kerülünk a legnagyobb szolgaságba.

Isten igazi szabadságot akar adni Szentlelke segítségével, hogy ne kötődjünk e világhoz, hanem őt kövessük. Amikor az életünket, korábbi szabadságnak tűnő szolgaságunkat kéri, nem rosszat akar, hanem megőrizni, hogy új étellel ajándékozzon meg, és igazán szabadon járhassuk az ő útját.

- *Ily módon, ily drága áron hoztál ki engem a száműzetésből, megváltottál a szolgaságtól, visszahúztál engem a büntetéstől, nevémen hívtál engem, véreddel pecsételtél meg engem, csakhogy mindig meglegyen a rád emlékezés bennem, és sose távozzam szívedtől, mely végettem nem távozott a keresztől. (Aurelius Augustinus)*
- Köszönöm, mennyei Atyám, hogy vigyázol rám! Ámen.
- Ének: 451

- Ének: 46
- Te látsz el naponként minden jóval bőségesen!
- Igék: 1Tim 1,1–8(9–11); Jer 45,1–5; Zsolt 143,6
- *Jézus mondja: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? (Mt 6,25)*

„Jelentéktelen” emberek között voltam a nyáron néhány hétig. Kőműves, festő, vízvezeték-szerelő, kertész, varrónő. Mind munka nélkül. Vége a tsz-nek, nincs a faluban szervezett munka, az önkormányzat a legnagyobb munkáltató 13 fővel, a közhasznú munkásokkal együtt. Reggel ötkor beülnek kisbuszba, elviszik őket, akár több száz kilométerre is, ahol minimális napibérért úszómedencét ásnak, vagy parkot telepítenek újjgazdag embereknek. Este kilenc körül hazaérnek... Élni kell, enni kell, a gyerekeknek biztosítani kell a jövőt. Betegbiztosítás, pihenőidő nélkül. Sokat beszélgettünk. Érdekelte őket az életem, a munkám, barátok lettünk. Róluk soha nem számol be a híradó, nem beszélünk erről a helyzetről, mert nem szolgálja senki érdekét. Mégis élnek, segítik egymást, fontos számukra a közösség, ahol élnek. Aggódnak a jövőjükért, gyermekeikért, de ez az aggodalom az élet természetes része számukra. „Vele jár.” Közöttük az embertárs tisztelete, a gyermek boldogulása, a környezet tisztelete elengedhetetlenül fontos. Ritka adomány az aggodalom nélküli élet, nem lehet összekeverni a bizonytalan életérzés különböző szintjeit sem, de rá kell döbbedni, az isteni állandóság nélkül csak hanyódnunk az élet hullámain.

- *Ha a borúlátásnak volna igaza, és az életben az örömök összege kisebb volna, mint a bánaté, akkor az élet nem tartaná magát. Pedig tartja magát nyilvánvaló szívóssággal. (A-G. Sertillanges)*
- Uram, irgalmazz nekünk! Kegyelmezz törekvéseinknek, hogy hitben és szeretetben járassunk előtted, hogy igazságosságban és alázatban követhessünk, hogy önfegyelemben és hűségben, bátorságban és csendes bűnbánatban találkozassunk veled. Ámen. (Dag Hammarskjöld)
- Ének: 586

- Ének: 92
- Mindenható Istenünk! A mindennapok forgatagában állunk meg előtted. Csendesítsd le szívünket, hogy meghalljuk szelíd hangodat!
- Igék: Énekek 8,4–7; JSir 1,1–22; 2Kor 10,18
- *Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. (Dán 2,21)*

Életünket, mindennapjainkat oly nagyszerűen tudjuk irányítani, nem is törődve azzal, hogy valakinek talán más célja, más terve van vele. S ha nem sikerül egy-egy betervezett dolog, üzlet, találka, elkedvetlenedünk, s talán még Istent is kérdőre vonjuk, hogy miért nem engedte meg. Az már meg sem fordul a fejünkben, hogy talán a tervezés előtt Isten elé vigyük életünket, napunkat, döntéshelyzeteinket. Hogy talán vezetést kérhetnénk tőle. Mit sem törődve mormoljuk el napról napra: Legyen meg a te akaratod. Pedig Istennél van az irányítás. Ő uralkodik a világ felett, ő határozza meg életünk eseményeit, fordulatait. Ő adja a lehetőségeket és az alkalmakat. Megalázza a kevélyeket, de felmagasztalja az alázatosakat. Örök dicsőséget szerzett nekünk.

Merd hát jövődet, annak alakulását, minden nehézségét, eseményét Isten kezébe letenni, és meglátod, miként fog áldást fakasztani a te életedből is, hogy miként fog téged is használni az aratásában. És életed akkor valóban gyümölcsöző, boldog és teljes lesz.

- *Számítgatunk, mérlegeljük a lehetőségeket, aztán megállapítjuk, hogy ez vagy az fog történni, de közben megfélekedzünk arról, hogy Isten a maga tetszése szerint, váratlanul belenyúlhat az eseményekbe. Ne szabad meg, hogy milyen különleges úton jöjjön; őt várd, így engedj teret neki. (O. Chambers)*
- Uram! Bevallom előtted, hogy sokszor elmulasztottam a veled való találkozás alkalmait. Sokszor kétségbe vontam, hogy te valóban irányítani tudod az én életemet. Erősíts meg a hitben és a reménységben, hogy merjem bátran átadni magamat, egész valómat szent kezébe. Kérlek, légy vezérem ezen a mai napon is, és használj fel a te akaratod szerint. Ámen.
- Ének: 475

- Ének: 329
- Mindenható Istenünk! Kérlek, te gondoskodj nemcsak a testi, hanem a lelki növekedésünkről is!
- Igék: ApCsel 6,1–7 ; JSir 3,1–33; Péld 16,3
- *Pál írja: Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. (1Kor 3,6)*

Egy növényt szeretnék ültetni. Mire van hozzá szükségem? Először is egy virágcserepre. Aztán termékeny, tápanyagban gazdag földre és vízre. Minden kelléknek nagyon fontos feladata van, mert egyik nélkül sem tudnám elültetni a kis virágomat. A cserépre azért van szükség, mert abba kell belehelyeznem a növényt. A tápanyagban gazdag földre azért, hogy a virág megkapjon minden tápanyagot ahhoz, hogy fejlődhessen. A vízre pedig azért, hogy megkapja a megfelelő nedvességet.

De mindez még kevés a növekedéshez. Hiába szeretném, hogy ő legyen a legszebb, hogy az egész ablakomat betöltsék apró kis virágai. Attól még nem fog növekedni. Egyedül attól fog növekedni, ha Isten úgy látja jónak. Egyedül az ő akaratából válhat a legszebb virággá. Amíg én mesterséges tápanyaggal táplálom, ő az életet adó természetes táplálékot, a lelki táplálékot nyújtja neki. Mert nem az számít, hogyan ültetem és hogyan öntözöm, hanem Isten, aki a növekedését biztosítja. Ő az, aki a mi növekedésünkről is gondoskodik. Fogadjuk hát el tőle ezt, hogy mi is növekedhessünk, gyarapodhassunk az ő dicsőségére!

- *Te tudod, kinek milyen ajándék válik hasznára, és hogy miért kap az kevesebbet, ez többet, nem nekünk, hanem neked kell eldöntened, mert előtted világosan kirajzolódik minden érdem... Azért tehát a téged szerető és jótéteményeidet ismerő embert semmi más úgy meg nem örvendeztetheti, mint ha akaratod és örök végzésed tetszése benne beteljesül. (Kempis Tamás)*
- Istenem! Te adj nekem megfelelő termőföldet, vizet és táplálékot, hogy neked tetszve növekedhessem. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 370
- Uram, ki elküldted Egyszülöttedet, könyörülj rajtunk, kik nem látjuk teted értékét!
- Igék: Lk 23,32–34; JSir 3,34–66; Mk 8,31
- *Hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétékét vállalta magára. (Ézs 53,12)*

Átdöfték oldalát. Nézd őt, az Embernek Fiát! Sebei árán gyógyul meg a vérző szív.

Azt mondják, a legkeserűbb szavak, amiket emberek egymásnak mondanak, ritkán hatnak olyan elválasztó erővel, mint a kimondatlanok, melyeket hiába vár egyik ember a másiktól. Ez pokol. Ha valaki csak magát szereti, az is pokol. Barátságtalanság. Az is pokol. Harag és gyűlölet. Az is pokol. Semmit és senkit sem szeretni. Ez is pokol. Mindent egy színben látni, harmóniákat meg nem hallani, pokol.

Azt hinni, hogy Isten elhagyott bennünket, pokol. Nem az evangélium által életben maradni, pokol. Nem tudni, hogy bűneimből megváltott a Krisztus, pokol.

- *Én vagyok a szeretet és virágzom,
piros nyitott seb a virágom,
hogy minden kétkedő,
kit a vas élet marka szorít
belém márthassa ujjait.
(Jiri Wolker)*
- Mennyei Atyánk! Virágozzék a te szereteted, mert addig van életünk! Add, hogy szereteted által szeressünk másokat. Legyen erőnk kimondani szavakat, melyeket várnak, melyek megmentenek, melyek a poklot mennyé varázsolják. Ámen.
- Ének: 362

- Ének: 136
- Istenünk! Megváltottál, bűneink terhétől megszabadítottál. Imádunk szeretetedért!
- Igék: Ézs 53,7; Mt 5,17–24; Jsir 5,1–22
- *Jézus így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” (Mk 14,36)*

Jézus a Gecsemáné kertben leülteti tanítványait, s maga mellé veszi Pétert, Jakabot és Jánost, megkéri őket, hogy virrasszanak vele együtt, mert a kísértés órája ez. Itt még valóságosabban megmutatkozik a tény: az emberré lett Isten teljes sorsközösséget vállal velünk. Itt az Isten lett emberi, nem pedig az ember isteni. Átéli a test gyengeségét a lélekkel szemben. Fel is hívja a tanítványok figyelmét a komoly kísértésre. Itt nem segít Péter halált megvető bátorsága, az ima az egyetlen fegyver. Jézus imádkozik. Mert ki bírná kiinni minden nyomorúságunk poharát, bűneik büntetésével, az Atyától elhagyatva? Egyedül az a Jézus, aki elhagyatottságában is az Atyától várja az útmutatást. A kísértést legyőzve visszamegy az alvó tanítványokhoz. Jézus számára a kísértés elmúlt, a tanítványok azonban nincsenek felkészülve. És Jézus indul. A tanítványok szétszélednek. Látszólag kiszolgáltatottan, bűnösök kezében, valójában azonban kizárólagos hatalommal megy Jézus a kereszt felé, amelyen bevégzi a megváltást.

- *Szegények társa te, kés mártódott beléd, Betlehem követe, letérdelek eléd. Láttam földbe vetéted, napra növekedéted, magasba szökéted, halálba töretéted. Fölálltál büszke fiú ropogott derekad, zöld fejed fölemelted, nem hagytad el magad. Mert fülünkbe suhogtál, szívünk ereje voltál, hogy barmok ne legyünk, hogy emberek legyünk. Túrtél te minket, fogunkat, kezünket, nevetted szemünket, megáldottad fejünket. Holtodban körülálltunk, gyöngre testedre vártunk, vad kannibálok, veszett janicsárok. A halotti beszéded egy szó volt: élet, miérettünk meghaltál, mibennünk feltámadtál. Életünk fölött lángolj, utunkon messze világolj, zölded verjen szemünkbe, zölded csapdosson szívünkbe. (Kormos István)*
- Urunk! Te éltre hívsz. Segíts, hogy kapcsolatunk veled mélyüljön. Ámen.
- Ének: 456

- Ének: 45
- Istenem! Kérlek, vidámitsd szívemet, add, hogy érezzem szereteted!
- Uram, te megvizsgálsz engem,
és jól ismersz engem.

Tudod, ha leülök vagy ha felállok is,
messziről tudod gondolataimat.
Szemmel tartod járásomat és pihenésemet,
jól tudod minden utamat.
Még nyelvemen sincsen szavam,
te már pontosan tudod, Uram.
Minden oldalról körülfogtál engem,
kezedet rajtam tartod.
Csodálatos nekem ez a tudás,
igen magas, fel sem foghatom.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
mindörökkön-örökké. Ámen.

Uram, te megvizsgálsz engem,
és jól ismersz engem. (Zsolt 139)

- Igék: 1Móz 39,20.21; Mk 2,1–12; Ef 4,22–32
- Péter – két bilincsel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. (ApCsel 12,6–7)

Érted-e már magad teljesen elveszettnek? Voltál-e már olyan helyzetben, ahol teljes kilátástalanság vett körül? Vagy talán épp most kerültél olyan körülmények közé, hogy nem látod a kiutat, mintha egy sűrű, sötét, fekete erdő mélyére kerültél volna?

Megvan-e még a reményed a szabadulásra, vagy már úrrá lett rajtad a félelem? Isten igéje ma arra int, hogy ne essél kétségbe még a leghelyetlenebbnek tűnő helyzetekben sem, mert ő éppen az ilyen körülmények között tudja megmutatni rajtad kegyelmét, szabadítását. Isten elsősorban nem a hegyen tanít, dicsősége nem ott látszik meg leginkább. Mint ahogy egy gyertya fénye sem a nappali fényben hoz világosságot, hanem a komor éjszakában. Isten hatalma is éppen a legnehezebb időben mutatkozik meg leginkább.

Vidd hát Isten elé életedet, s kérd az ő kegyelmét és irgalmát, s meglátod, hogy nem marad megválaszolatlanul. Elküldi az Úr mentő seregét, mert nem engedi, hogy elveszen akárcsak egy is gyermekei közül.

- *Megtanulni mindazt, amire Isten a nyomorúság által akar megtanítani, fontosabb, mint kijutni a nyomorúságból. (Ismeretlen szerző)*

Hová futhatnék el bűneim terhével? Ezen a nagy világon sehol meg nem találok az én segítségemet, mely levinné terhetem.

A bűn nemcsak foltokkal szennyezett be, hanem egész lelkemet beborította. Istennek el kellene kergetnie maga elől, mint tisztátalant; De szent vérének egyetlen cseppje is oly nagy csodákat tesz, ezért nem taszít el magától. Az Úr sebei olyanok, mint a nyílt tenger, melybe bűneimet lesüllyeszthetem; És ha ehhez a vízáradathoz folyamodom, az megtisztít engem minden folttól.

Bősséggel buzogj, te isteni forrás! Óh, boríts el teljesen vérvörös ár! Már érzi a szívem a feloldó vigaszt, már süllyed a mélybe bűnöm terhe, lemossa vétkeim foltját az Úr.

Én a világ legkisebbje vagyok, és mivel e drága vér véghetetlen ereje minden biztonnal megtart – mert minden cseppje, mégha oly kicsiny is, az egész világot megtisztíthatja a bűntől –, így kérek, Uram: rajtam ne vesszen kárba, legyen javamra, hogy a mennyet megörökölhessem.

Szívem úgy emeld fel a te Szentlelkeddel, hogy semmilyen kudarcom töled el ne válasszon: a jó úton haladjak, s mindig veled maradjak! (Bach: 5. kantáta, 1–3., 6., 7. tétel)

- Uram! Te látod nehézségeimet, nyomorúságos sorsomat. Tudom, hogy semmi sincs akaratomon kívül. Add, hogy békességgel tudjam elhordozni keresztemet, és türelemmel várjam szabadításodat! Ámen.

- Ének: 321

- Ének: 449
- Téríts meg, Uram, a mai napon is!
- Igék: Mk 10,46–52; 2Kor 1,1–7; Jer 2,27
- *Nem veszed észre, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz? (Róm 2,4)*

Jóság, elnézés, türelem. Ezek a fogalmak jól jellemzik Isten gazdagságát. Még ha nem is vesszük sokszor észre kegyelme, türelme nap mint nap velünk van. Nem veszünk róla tudomást, hogy Isten jósága megtérésre ösztönöz. Ez pedig jellemző az emberre. De lássuk meg, hogy Istennek nem a haragja, bosszúvágya, hanem a jósága ösztönöz minket megtérésre. Ha lázad is az emberi szív, ha nehezen akarja odaadni magát Istennek, ő akkor sem haraggal közeledik. Nem olyan indulatokkal fordul felénk, hogy majd megmutatja, ki az erősebb, nem versenyezni akar, megmutatni, hogy ki az Úr a háznál. Segíteni akar, vezetni, új életet adni, mert tudja, nekünk az a jó, ha ő az Úr a háznál. Isten gyermekévé szeretne fogadni minket a Jézus Krisztusban való újjászületés által. Ennél nagyobb dolog nem történhet velünk. És ez a kegyelem mindenki számára adott, ez elérhető közelségben van. Ne vessük meg tehát kegyelmét, melyet megmutatott Jézus Krisztusban és gondviselő kegyelmében. Jósága mindenkit ösztönöz. Arra indít, hogy döntsünk Isten szeretete mellett, melyet már gazdagon bizonyított, hogy ne legyünk kiszolgáltatva a világ hiábavalóságának, hogy életünk lehessen!

- *Ó, Uram Jézus, fogadd el lelkemet, én Életem, vedd el életemet, én örömöm, vond magadhoz szívemet, én édes eledelem, dicsérjelek téged. Én főm, igazgass engem, szemeimnek fénye, világosíts meg engem, én dallamom, szedj méretre engem. Én illatom, éltes engem. Istennek ígéje, teremts újjá engem. Én dicséretem, örvendeztesd meg szolgálódnak lelkét. (Aurelius Augustinus)*
- Urunk Istenünk, hálát adunk azért a kegyelmedért, amellyel felénk fordultál és fordulsz mindennap. Köszönjük, hogy türelmes és jóságos vagy, és kérünk, szólíts meg újra és újra, hogy észrevegyük hívásod! Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 374
- Mennyei Atyánk! Bűneink mélységéből kiáltunk hozzád! Légy gyógyítónk!
- Igék: JSir 3,25; Lk 5,12–16; 2Kor 1,8–11
- *Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak. (Mk 6,56)*

Sokat olvashatunk az Újszövetségben Jézus csodálatos gyógyításairól. Bénákat, vakokat, egyéb betegségben szenvedőket vittek hozzá. Halottakat támasztott fel. Amerre ment, útját reménykedő emberek kísérték, akik már csak tőle vártak segítséget. Egy valami azonban mindannyiukban közös volt. Hittel tekintettek Jézusra, bíztak benne. Nem azt tartották fontosnak, hogy beszéljenek vele, hanem, akár csak a ruhája szegélyét akarták megérinteni.

Mi is ilyen Jézust követő emberek vagyunk. Gyógyulást várunk, nemcsak testi, hanem lelki problémáinkra is. Néha hittel, van, hogy hit nélkül. Azonnal. Nem tudunk, és nem akarunk várni. Pedig kellene időt szakítanunk arra, hogy elcsendesedjünk, és Krisztusra figyeljünk. És akkor már az is elég lesz, ha a köntöse szélét érinthetjük. Hittel.

- *Töltsön el békével a szeretet Istene, aki talán csak a betegségéd által ölel gyengédén magához, hogy ereje így is megnyilvánuljon benned. Ha szeretetet sugáرزol magad körül, magad is gyógyítóvá válhatsz. (Simon András)*
- Jézus, te, aki a kicsinyek és elesettek felkarolására jöttél e világba, nézz rám. Tudom, csak a bajban fordulok hozzád ilyen kétségbeesetten, de kérek téged, bocsásd meg korábbi hűtlenségemet. Tudom, sokan vannak a tied közül, akik naponta követnek téged, de te jóságodban észreveszed az elveszettet is. Ezért nézz rám most szerető, irgalmas Jézus. Tétova a hitem, de hozzád szól, nálad remél gyógyulást. Ámen.
- Ének: 77

- Ének: 286
- Uram! Taníts minket ma is igéddel! Vezess, formálj minket akaratod szerint!
- Igék: 1Móz 1,1; Préd 12,1–7(8); 2Kor 1,12–24
- *Jézus mondja: Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. (Mk 13,31)*

Örökkévaló. Oly nehezen lehet ezt a szót megérteni, felfogni, valódi mélységét megízlelni. Pláne itt, ebben az anyagi világban, ahol minden az időhöz kötött. Tönkre mennek a ruháink, bútoraink, gépeink, elromlanak az ételeink, lemegy és felkel a nap. Telnek a hónapok, az évek, és azt vesszük észre, hogy az életünk is elmúlt. Megjelennek ősz hajszálaink, ráncaink, egyre több unoka és dédunoka vesz körül, s a régi barátok, iskolatársak is eltávoznak mellőlünk. Van-e valami ebben a világban, ami állandó? Amire biztosan építhetem életemet és gyermekeim életét, jövőjét is? Kell lenni valami szilárd, mozdulatlan létezőnek, ami talán rajtunk kívül helyezkedik el.

Az én beszédeim nem múlnak el. Isten az és az ő testté lett Igéje, ami állandó, ami az idők előrehaladtával nem avul el, amire építhetsz bátran, mert biztos alapja lesz lelki házadnak. Ő az, aki a divattal, politikai eseményekkel, gazdasági körülményekkel nem változik. Akinek Igéje, útmutatása, ígérete, kegyelme örök és mindenkihez szól. Aki, ha felépítjük rá az életünket, még a halál után is átvisz minket az életbe. Teljen el a mai napunk is annak fényében, hogy van reménységünk, hogy van egy pont, ahol mindig megállhatunk, amire az idők multával is feltekinthetünk, mégpedig Jézus drága keresztye, ami örök életet hozhat minden ember számára.

- *Ne tarts semmit se nagyszerűnek, értékesnek, csodálatosnak, dicséretesnek, kívánatosnak, hanem egyedül azt, ami örökkévaló. (Ismeretlen szerző)*
- Mindenható Istenünk! Te, aki minden idők óta létezel, aki felügyelsz és irányítasz mindent, tedd számunkra is valósággá a kereszty ajándékát. Add, hogy szent igéd vezéreljen minket ma is; vágyjunk veled találkozni, előtted megállni és számadást tartani. Urunk, légy köszönlánk és erős várunk! Ámen.
- Ének: 294

- Ének: 245
- Istenem! Hallgass meg, mikor hozzád, minden jónak cselekvőjéhez fordulok!
- Igék: Mk 6,7–13; 2Kor 2,1–11; Jóel 3,1
- *Amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászülvő és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon. (Tit 3,4–6)*

Keresztyénekként megpróbálunk nap mint nap példamutató életet élni. Jót cselekedni mindenkivel. Szeretni embertársainkat. Segíteni a bajbajutottakon. Istennek tetsző élet a célunk. Hiszen minden cselekedetünkkel el kell majd számolnunk az Úr előtt. Igaz cselekedeteink azonban mit sem érnek Jézus nélkül. Mert általa kaptunk új életet. Új lehetőséget. Lehetőséget a jóra. Mindezeket pedig nem példamutató magatartásunkért kapjuk, hanem Isten jóságáért és szeretetéért. Jézus Krisztus által ugyanis újjászült minket. Alkalmassá tett a jóra. Kezébe vette életünket és irányítja sorsunkat. Soha nem feledkezik meg rólunk, nem hagy el bennünket, bármi rosszat cselekszünk. Míg egy embertársunk, ha megbántjuk, bosszút állhat rajtunk, de Isten soha nem bosszulja meg kegyetlenséggel vétkeinket. Mert ő elküldte Fiát, Jézus Krisztust, és a keresetséggel a Szentlélek által gazdagon megjutalmaz minket az örök élettel. Lehet ennél jobbat cselekedni?

- *Áldalak téged, mennyei Atya, Uram, Jézus Krisztusnak Atyja, hogy méltóztattál megemlékezni rólam, szegény nyomorultról. Ó, irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene, hála neked, hogy engem, bár minden vigasztalásra méltatlan vagyok, újra meg újra vigasztalásaidban részesítesz. Áldalak téged mindig és dicsőítelek egyszülött Fiaddal és a Vigasztaló Szentlélekkel együtt... Te vagy az én dicsőségem, szívemnek ujjongása, te vagy reményem, menedékem... (Kempis Tamás)*
- Atyám! Kérlek, ne rejtőzz el előlem! Tégy engem alkalmassá a jóra! Légy velem, mert egyedül nem megy! Siess segítségemre! Ámen.
- Ének: 82

- Ének: 359
- Istenem, hálát adok neked megtartó szeretetedért! Légy velem, támogass és erősíts, mert nélküled elszédít a világ rohanása! Láttass meg velem apró csodákat, kicsiny rezdüléseket, melyeket nem veszek észre magamtól. De küldj mellém társakat, mert egyedül eltévednék a sok csoda között, melyeket mutatnál. Ámen.
- Igék: Mt 27,39–44; 2Kor 2,12–17; 2Kor 6,2
- *Uram, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig... (Zsolt 36,6)*

Ég. Fellegek. Hegyek. Mélység. Fenn, lenn. Világmindenség. Véghetetlen szeretet és hűség. – Annyiszor elégedetlenkedünk, pedig mennyire kényeztet az élet. Csak az adott pillanatban nem látjuk, mennyire boldogok vagyunk. Számptalan embernek adatik meg a jólét, a nevetés, a sírás a boldogságtól, gyermekzsivaj az udvaron, szerelmes kézfogás az őszben. Az anya ölése, az apa féltő szigora. Kirándulás a sárguló erdőben, korty egy tiszta forrásból, olvasgatni egy könyvtárban, beszélgetni egy jóbaráttal. Horgászni a tavon, utazni távoli országokba, összekacsintani idegen szempárral, közben hálát adni minden percért, mely békességben születik és múlik el. Hányszor lát a világtalan sokkal többet ebből a világból, s hányszor hall finomabb harmóniákat egy siket fül. És itt vagyunk, még mindig itt vagyunk. Mert a világmindenség Urának, források és szakadékok magas mindentudójának szeretete a fellegekig ér. Igazsága semmihez sem fogható.

- *Amikor látom a te műveidet, a napot, holdat, a csillagos eget, csodálva kérdem: mi itt az ember, hogy rá gondolsz, s megáldod ezerszer. (EÉ 44,3)*
- Világmindenség Ura, Jézus Krisztus Atyja, ne engedd, hogy elégedetlenkedjünk, mikor bőséggel ontod ránk megtartó szereteted, és ellátsz naponta csodákkal. Ámen.
- Ének: 349

- Ének: 69
- Mennyei Atyám, teremtsd újjá szívemet, hogy örömmel engedelmeskedjék, és azt akarja, amit te!
- Igék: ApCsel 14,8–18; 2Kor 3,1–11; 1Sám 10,6
- *Isten azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. (2Kor 5,21)*

Őt, a bűntelent, „bűnné” tette, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. Mi-lyen felfoghatatlan gazdagság, érthetetlen kegyelem, Isten igazságává lenni Jézus Krisztusban! Amolyan romolhatatlan, belső, lelki meggazdagodás. Jézus értünk mindent vállalt, azt is, hogy bűnné legyen, Istentől, az ő Atyjától vala-hol nagyon távol, mindenkitől elhagyatottan, a poklok poklát járta. Mindezt azért, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. Azzá lehetek, ami igaz Isten előtt. Jézus Krisztusért igaznak látja az övéit az Úr. Istenhez tartozom.

Változom. Valami elindult bennem, amit új életnek hívnak. Valaki átalakít. Mindig és újra magához hasonlóra formál, fáradhatatlanul. Jézus Krisztus, művésze a formálásnak. Változni őbenne. Elhagyni mindent, amiről tudom, hogy el kell hagyni. Változni, hagyni magamban mindazt, amiről tudom, hogy változnia kell. Elengedni mindent, amiről tudom, hogy el kell engednem. En-gedni, formálni, hagyni magamban őt, aki teremt és aki a szabadságra for-málás művésze.

- *Jézus Krisztus nemcsak megszabadított bennünket valamitől, hanem szabaddá tett valaminek az elvégzésére. Csak az igazán szabad, aki felelősséggel vállalja szolgálatát a még rabságban vergődők között. Szabad ebben az elkötelezettség-ben, csak ebben tudja dicsérni és magasztalni Istent. (Karl Barth)*
- Drága Istenünk, kérünk, te munkáld meg bennünk. Változtass, teremts, újjá formáld, s tégy minket igazán szabaddá, Jézus Krisztusért. Ámen.
- Ének: 213

- Ének: 74
- Uram! Kérlek, jöjj közénk, légy velünk! Várunk!
- Hová menjek lelked elől?
Orcád elől hova fussak?

Ha a mennybe szállnék, ott vagy,
 ha Seolban vetnék ágyat, ott is jelen vagy.
 Ha a hajnal szárnyaira kelnék is,
 vagy a tenger túlsó partjára szállnék,
 a te kezed ott is elérne,
 jobbod ott is megragadna engem.
 Te alkottad veséimet,
 te formáltál anyám méhében.
 Magasztallak, mert csodásan alkottál engem,
 csodálatosak alkotásaid, lelkem jól tudja ezt.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
 és a Szentléleknek,
 miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
 és mindörökkön-örökké. Ámen.

Hová menjek lelked elől?
 Orcád elől hova fussak? (Zsolt 139)

- Igék: Mk 10,2–9(10–16); 1Thessz 4,1–8; Péld 28,13
- *Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik. (Mt 23,12)*

Vasárnap van. Ülünk a szépen megterített asztal mellett. A fő helyen a ház ura. A családfő. Az asztalon gőzölög a forró leves. Ő szed először. Majd a család többi tagja. Eszünk. A családfő beszélni kezd. Beszél arról, hogy már mennyi mindent tett ma. Hajnalban felkelt, dolgozott, hogy ma is meglegyen a betevő falat. Majd folytatja. Nála nincs is jobb ember. Nincsenek káros szenvedélyei, minden fillérre nagyon vigyáz. Szinte az egekig magasztalja magát. Mi meg

csak hallgatunk, figyelünk, és bölcsen bólogatunk. Tisztességes, becsületes. Mégis mi lehet a baj veled? Ő szolgál, vagy őt szolgálják? Minek tartja magát? Mesternek vagy testvérnek? És mi minek tartjuk magunkat? Öltünk szolgálai formát, álljunk a sor végére, ülünk az utolsó sorba, és megláthatjuk, Uruk melyik cselekedetet értékeli nagyobbra!

- *Ne sokat latolgasd, ki van veled, ki van ellened; azon légy, azzal törődj, hogy Isten veled legyen mindenben, amit teszel. Legyen tiszta a lelkiismereted, akkor Isten lesz erős védelmeződ. Márpedig akit Isten segíteni akar, annak nem árthat senki gonoszága. Ha tudsz hallgatni és túrni: minden biztonnyal meglátod Isten segítségét. Ő tudja idejét és módját annak, hogy szabadulást szerezzen neked; így hát egészen órá kell bíznod magad. Istené a segítség, ő szabadít meg minden gyalázattól. Sokszor megkívánja alázatosságban való gyarapodásunk, hogy hibáinkat mások megtudják, s miattuk megrójanak. Ha hibáinkért megalázkodunk, könnyen engesztelődésre indítunk másokat, és a ránk neheztelőknek kicsiny fáradtsággal elégtételt szerzünk. (Kempis Tamás)*

Mélységes mélyből kiáltunk hozzád, irgalmas Isten. Ó hallgass meg, kérünk, ne hagyd elveszni bűneinkben! Ha te mindazt számba veszed, amit vétettünk ellened, ki állhat meg előtted?

A szenvedések között is hallom már a vigaszt, Jézusom szavát. Ezért te, szorongó lélek, bízzad magad Isten jóságára. Igéje szilárdan megáll, vigasztalása tiéd marad örökre.

Olyan gyenge a hitem, és bizalmam ingadozó alapokon áll. Szívemet gyakran kétségbe ejtik új meg új jelek. Hogyan? Nem ismered a segítődet? Egyetlen vigasztaló szavára eljön majd a szabadulás órája, bár talán már nem is várod azt. Bízzad életed a Mindenható kezére, és reménykedj az ő igazságában.

Bármily sok is a mi bűnünk, még több az Úr kegyelme; Kész ő mindig, hogy a bűnöst karjával fölemelje. Ő Izráel hú pásztora, a nyáj az ő tulajdona, ő a mi szabadítónk. (Bach: 38. kantáta, 1–3., 4–6. tétel)

- Mindenható Istenem! Kérlek, bocsásd meg, ha néha előbbre akarok lenni másoknál és nálad. Ámen.
- Ének: 315

- Ének: 45
- Bocsásd meg a mi vétkeinket!
- Igék: 2Móz 23,10–16; 2Kor 3,12–18; Róm 11,22
- *Azokban a napokban, abban az időben – így szól az Úr – keresni fogják Izráel bűnét, de nem lesz, és Júda vétkeit, de nem fogják találni, mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok. (Jer 50,20)*

Lehet-e bűnt nem találni? Isten jól látja a tévelygő utakat, a hűtlen szíveket, népe gyarlóságát, mégis Jeremiás által olyan napokról szól, amikor nem találunk bűnt és vétket Izráelben és Júdában. A kiválasztott, de esendő nép, büszkén megállhat, és győzedelmesen indulhat útjára. *Mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok* – szól az Úr. Így válhat a méltatlan nép erőssé. Kegyelemből tartattak meg azok, akiket meghagyott az Úr. Megpróbálta őket Isten, de meg is bocsátott, megmutatta hatalmát, de szeretetét is.

Isten mai népe is hűtlen és méltatlan. *A teremtett világ sóvárogva várja Isten Fiainak megjelenését. (Róm 8,19)* Ahogy akkor Izráel volt hivatott, hogy hirdesse Isten dicsőségét, ma a keresztényekre van bízva ez a szolgálat, akik Jézus Krisztus által Isten fiaivá váltak. Mégis milyen sokszor vagyunk gyarló eszközei az Úrnak. Ő mégis kegyelemmel fordul felénk, és feladatot bíz ránk. A tanítványok csüggedt, elesett csapata is megbízatást kapott. Ehhez Isten megbocsátó szeretete kellett és a Szentlélek ereje, akinek segítségével elindultak, hogy nyíltan szólják Isten örömhírét. *Ő tett alkalmassá minket. hogy az Újszövetség szolgálói legyünk. (2Kor 3,6)* Alkalmasságunk tehát Istentől van, aki küld, hogy hirdessük az ő dicsőséges szeretetét, hogy győztes utakon járhassunk. Kérjük Isten Szentlelkét, aki megmutatja nekünk a helyes utat!

- *Aki boldogságát más úton keresi, mint amelyikre Isten hívta, annak számára már itt a földön tövis és bojtortján terem. Csalódása nagyon szomorú lesz. (Arnold Jansen)*
- *Kegyelmes Istenem, hálát adok neked, hogy megbocsátó szeretettel fordulsz azok felé, akik keresnek téged. Add Szentlelked erejét, hogy megállhassak a hitben mindvégig! Ámen.*
- Ének: 387

- Ének: 451
- Urunk! Gyűjtsd egybe kóborló népedet, és viseld gondját nyájadnak!
- Igék: Zsid 12,13; 2Móz 18,13–27; 2Kor 4,1–6
- *Biztonságban lakhatnak, mert senki sem rémisztgeti őket. (Ez 34,28)*

A jó pásztor egyetlen és mindent kifejező tulajdonsága, hogy oltalmazó szeretete mindig és mindenütt kiterjed nyájára. Pásztorsága abban mutatkozik meg, amikor kiderül, mire képes a nyáj önmagában. Arra is, hogy elkóboroljon, más hangjára hallgasson, szétszéledjen, elveszen.

Isten népére állandó veszélyek leselkednek. Hitetlenség, hamis tanítások, kísértések, a kíváncsiság bűne, ami magában rejti az eltévelyedés veszedelmét is. Soha nem tudhatjuk, honnan jön a támadás. Az ige ígérete azonban megerősít: *Nem esnek többé zsákmányul (...), biztonságban lakhatnak.* Isten gondot visel a megváltottakra. A megváltottakra, akiket mint elkóborolt juhoikat visszaterelt a jó pásztor, és akikért saját életét adta. A drágán megváltottakért semmi sem drága. Jézus önfeláldozó pásztori szeretete arra készítet, hogy figyelve hangjára mi is keressük és megfogjuk embertársaink kezét. Senki sem veszhet el. A Jézus Krisztus által pásztortolt ember maga is pásztorává kell, hogy legyen embertársainak. Erre készíteti a Jó Pásztor szeretete.

- *Isten kilátástalan helyzetbe vezet, hogy hinni tanulj. Ugyanis ha segítségét látod, nincs alkalmad a hit gyakorlására. Hinni csak akkor tudsz, ha semmi sem látható. Azért higgy, higgy mindig újra! Tarts ki a hitben, és a látás órája elkövetkezik! (Ismeretlen szerző)*
- Uram, szívesen vállalom érted mindazt, amit tetszésedre van rám bocsátani. Válogatás nélkül akarom elfogadni a te kezedből a jót meg a rosszat, az édeset és a keserűt, a vígságot meg a szomorúságot, és bármi történik velem, hálát akarok adni érte. Ámen.
- Ének: 401

- Ének: 42
- Uram! Szentelj meg engem jelenléteddel, hogy világossá váljon előttem igéd üzenete. Írd szívembe igazságaidat, hogy valódi táplálékká válhasson!
- Igék: 1Móz 24,54b–67; 2Kor 4,7–12; Ézs 45,12
- *Jézus így imádkozott: Azokért könyörgök, akiket nekem adtál, mert a tied. (Jn 17,9)*

Olyan fársztó, kimerítő fénynek lenni. Türelmesnek lenni a rohanó világban, szeretettel fordulni azok felé is, akik csak ártanak nekünk. Sokszor jó lenne már az Atyával együtt lenni, az ő dicsőségében, közelségében. Ebben a mostani világban, ahol a bűn hatalmas erővel van jelen, sokszor csak a szenvedéseket kell kiállnunk, és nem érzünk semmit Isten jelenlétéből. De Jézus nem azt kérte az Atyától, hogy vegyen ki minket a világból, hanem, hogy őrizzen meg a gonosztól. Feladatunk van még. Nem véletlenül születünk erre a földre, ebbe a korba s ebbe a környezetbe. Szolgálatunk, küldetésünk van még. Istennek célja, terve van a mi életünkkel. Ha sokszor már feladnánk, elhagynánk e porsátrunkat, s magunkra ölténénk végre megdicsőült testünket, akkor is maradnunk kell, hiszen az Úr Jézus maga könyörög értünk. S ha már egy ilyen közbenjárónk van az Atyánál, miért ne járnánk végig a ránk kimért utat, s miért ne teljesítenénk Isten tervét? Hiszen az ő megváltott gyermekei vagyunk. Hogyne gondoskodna rólunk a mindennapokban, és hogyne adná meg mindennap a szükséges erőt a Sátán elleni harcban? Kelj fel hát, és töltsd be küldetésed! Öltsd fel magadra Isten minden fegyverzetét, és indulj!

- *Az idő, melyet Isten számunkra enged, drága szövet, melyet mindenki a maga módján hímez ki. (A. Fause)*
- Úr Jézus! Látod, hogy sokszor mennyire elfáradok, hogy nem látom munkám gyümölcsét, hogy sokszor feleslegesnek érzem szolgálatomat. De tudom, hogy nem hiába vagyok még itt, feladatom van még. Kérlek, mutass utat nekem, hogy meglássam helyemet, küldetésemet, és örömmel teljesítsem azt. Légy közbenjáróm az Atyánál, hogy imáim meghallgatásra találjanak. Ámen.

- Ének: 59

- Ének: 244
- Mindenható Istenünk! Erősségünk, kősziklánk, légy könyörületes hozzánk!
- Igék: 2Móz 19,3–9; 2Kor 4,13–18; Ézs 38,14
- *Segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkal. (Róm 8,26)*

Jöjjön valaki, aki megtanít imádkozni! – Én próbálok megtanulni, de nem megy. Csak azt tudom, hogyan kell kérni. Mindig csak akkor fordulok oda, ha szükségem van valamire. Kérek. Szüntelenül kéréseimmel fordulok felé. Igazán azt sem tudom, hogy jól kérem-e. Bizonyára, mert mindig meghallgat. Mindig tudja, mire van szükségem.

Vagy mégsem jól kérem, de valaki mégis segít a közvetítésben? Valaki, aki nálam hatalmasabb és láthatatlan. Láthatatlannak kell lenni, de mégis érzem erejét. Ha imádkozom, akkor is ott van velem. Csak ő segíthet, mert ismeri minden gondolatomat, problémámat, szomorúságomat és keserűségemet. Csak ő járhat közben az én érdekemben. Jöjj segítségemre most is, kérlek! Várlak! Ne késlekedj!

- *Hadd hallom, mit mond bennem az Úristen! Boldog az a lélek, amely meghallja a benne megszólaló Urat, és befogadja a vigasztalás igéjét, amely az Úr szájából való. Boldog az a fül, amely rányílik az isteni sugallatok halk neszére, és e világ suttogásaira semmit sem figyel. Nagyon boldog az a fül, amely nem az odakint hangoskodó szót, hanem a belül tanító igazságot hallgatja. Boldog a szem, amely bezárul a kintvalók előtt, de figyel a belülvalókra. Boldogok, akik a belső dolgokat átértik, és mindennapos gyakorlással igyekeznek mindjobban fölkészülni a mennyei titok befogadására. (Kempis Tamás)*
- Taníts meg imádkozni, Uram, hogy ne csak kérjek, hanem tudjak köszönetet is mondani. Ámen.
- Ének: 324

- Ének: 279
- Uram, gyógyító igét kérünk! Add békességed nekünk, mely szívből szívbe árad, s felüdül minden fáradt!
- Igék: Jn 18,28–32; 2Kor 5,1–10; 1Móz 35,3
- *Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. (1Tim 1,12)*

E mondat akkor válik igazán izgalmassá és megrendítővé, amikor tudjuk, kinek a szájából hangzik el. Páléból, az enyémből vagy máséből. ...előbb őt káromló, az övét üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem... Micsoda átforgató erő, mely üldözöből követőt, erőszakosból türelmes barátot formál. A háborgó lelket lecsendesíti, az eltévedtet megtalálja, és haza vezeti. A görnyedet felegyenesíti, a vakot látóvá teszi. A hazug nem ámit többé, és a földhöz ragadt szárnyakra lel. A koldus kincset talál, s a magányos szívbe a világ fészkel be magát. Pál apostol ezek után nem akart másról beszélni, csak e csodáról. Jézus Krisztusról, kinek hatalma van átforgálni. Aki azért jött a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, ...*akik közül az első én vagyok.*

- *Hadd zengjen hálaénekem, ó, Istenem, tenéked, amelyben megköszönhetem legfőbb jótéteményed, mert szeretted, s amit tettél, kegyelmed bizonyosága, hadd zengjen hát víg éneket lelkennek buzgósága. (EÉ 51,2)*
- Urunk! Köszönjük, ha feladatokat adsz nekünk, s hogy szolgálatodra rendelsz bennünket. Nem könnyű tetszésedre formálódni. Fájdalommal jár. Erőnkön felül való, de te, Urunk, segíthetsz. Végy erőt makacságunkon, kedvetlenségünkön, tenni nem akarásunkon. Értesd meg velünk, hogy jobb látni és hallani, egyenesen járni és felfelé tekinteni. Ébressz bennünk vágyat, hogy neked szolgáljunk, hogy merjünk és akarjunk Jézus Krisztusról beszélni, Pál példáján tájékozódva. Ámen.
- Ének: 327

- Ének: 66
- Uram, Istenem, ha rossz úton járnék, terelgess engem!
- Igék: Préd 12,9–14; 2Kor 5,11–15; ApCsel 3,19
- *A ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg. (Ézs 59,2)*

Az én bűneim választanak el az én Istenemtől. Az én vétkeim miatt rejt el előlem orcáját, és nem hallgat meg. Valóban ő az, aki elfordul tőlem, és nem hallgat meg? Van sok nyomorúság a Földön, de ez lehet a legnagyobb nyomorúság mind közül: ha Isten elfordul tőlem, nem hallgat meg. Magam miatt? Elmartam magamtól? Olyan utálnivaló lennék a számára, hogy már rám se néz? De hát szeret engem! Ha ezt az egyet is elfelejteném, akkor lennék igazán elveszett, igazán Isten nélkül.

Valóban ő az, aki elfordul tőlem, és nem hallgat meg engem? Nem sokkal inkább én vagyok az, aki elfordul tőle, és nem hallgatom meg. Ez a bűn. Elfordulás, céltévesztés, iránytévesztés.

Tiszta, áttekinthető életre vágyom, egyre kevesebb vargabetűvel, mellék-, illetve vakvágány nélkül. Pontosan lehet tudni, mikor csúszik el az ember. Akkor, amikor már egyáltalán nem érdekes, meghallgat-e Isten vagy sem. Ha én elfordulok tőle, abban a pillanatban szűnik meg számomra az ő jelenléte. Mindig egyre nehezebb innen az út hozzá vissza, de mégis tudom, hogy ő értem mindig *itt van*, meghallgat, érezhető az ő közelsége.

- *A vakok szemét megnyitja, kiegyenesíti a meghajlottakat. Ahol istenfélőket talál, ott meglátszik áldása. A jövevényekre és árvákra mindenkor gondol és megvédi őket. Halleluja! (J. D. Herrenschildt)*
- Mennyei Atyánk! A te neved legyen áldott azért, hogy Jézus Krisztusért eltöröltetek a mi vétkeink. Már nincs miért rettegnünk, mert kezded megtart bennünket. Sokszor nehéz úgy élni, szeretni, létezni, ahogyan kellene, de számodra így botladozva is nagyon kedvesek vagyunk. Köszönjük, hogy ilyen nagyon szeretsz bennünket! Őrizz meg bennünket a mai napon is a te közelségedben. Ámen.
- Ének: 337

- Ének: 255
- Mennyei Atyám! Vezess engem utadon, melyet jónak látsz, s add nekem biztos alapként Jézus Krisztust, akin tájékozodom, s szent ígédet, mely az élet forrása!
- Isten a mi oltalmunk és erősségünk,
mindig biztos segítség a nyomorúságban.

Azért nem félünk, ha megindul is a föld,
és hegyek omlanak a tenger mélyébe;
ha háborognak és tajtékoznak is vizei,
és tombolásától megrendülnek a hegyek.
Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát
a Felségesnek szent hajlékait.
Isten van benne, ezért meg nem rendül,
megsegíti Isten virradatkor.
Népek háborognak, országok inognak,
ha az Úr mennydörög, megretten a föld.
A seregek Ura velünk van,
Jákób Istene a mi várunk.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk,
mindig biztos segítség a nyomorúságban. (Zsolt 46)

- Igék: Mt 5,1–10(11–12); Róm 3,21–28; Ézs 60,10
- *A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk. (2Kor 4,17)*

Aki a Krisztusra tekint, annak szeme nem az ideig valót szemléli, hanem az örökkévalót. Annak belső embere napról napra megújul, s külső embere ra-

gyog az Isten dicsőségének fényében. S akinek szeme el nem múló értékeket lát, az lát igazán. Annak mozdulatai kifinomultak; annak tekintete tiszta, s pillantásától megnyugszik a háborgó lélek. Aki örökkévalót talál, annak szavai szomjazóknak forrás és éhezőknek eledel. Kezének simogatása megtalálja a sebeket; annak fegyvere szeretet és őszinteség. Aki a Krisztusra tekint, ha szorongatják is, be nem szorítják; ha kétségeskedik is, nem esik kétségbe; bár üldözik, mégsem lesz elhagyott; letiporják, de nem veszejtik el.

- *Születésemkor a sors az őszinteséget bölcsőmbé tette pólyának, s én elviszem magammal a koporsómba szemfedőnek. A képmutatás könnyű mesterség, minden bitang ért hozzá; de nyíltan, őszintén, a lélek mélyéből szólni csak a nemezebb szívek tudnak és mernek. (Petőfi Sándor)*

Erős vár a mi Istenünk, jó fegyverünk és pajzsunk. Ha ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi oltalmunk. Az ő ellenség most is üldöz még, nagy a serege, csalárdság fegyvere, nincs ilyen több a földön.

Ami Istentől született, győzni fog. Aki a keresztségben Krisztus zászlajára hűséget esküdött, az mindig győztes lesz.

Isten gyermeke, mérlegeld azt a nagy szeretetet, hogy Jézus vérével jegyzett el. Ezzel téged a Sátán hada, a világ és a bűnök elleni harcra készített fel. Ne engedd a vétkeket lelkedben úrrá lenni! Óvd szívedet! Bánd meg minden bűnödöt, hogy Krisztus erősen magához köthessen.

Boldogok azok, akiknek ajkán Isten neve van, de még boldogabbak azok, akik hisznek benne. Nem lehet őket legyőzni, ők viszont ellenségüket le tudják győzni. S ha eléri őket a halál, végül elnyerik a győzelem koronáját. (Bach: 80. kantáta, 1–3., 7. tétel)

- Urunk, Istenünk! Ami nekünk dicsőséget szerez, nem magunktól van, tőled, Urunk. Fogadd el hálánkat! Ne engedd, hogy más keressünk Krisztus helyett! Ne hagyj, hogy más forrásból merítsünk, és más alapon tájékozódjunk! Légy áldott, Urunk, amiért elküldted hozzánk Fiadat, s hogy igéddel naponta reformálsz bennünket. Vigyázz ránk, tarts meg minket szent igéd-ben! Ámen.
- Ének: 258

NOVEMBER

- Ének: 88
- Urunk! Taníts minket imádkozni!
- Igék: Zsolt 23,2–3; Róm 12,17–21; 2Kor 5,16–21
- *Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt. (Fil 4,6)*

Soha és sehol nem olvassuk az evangéliumokban, hogy Jézus az aggódástól kétségbeesett volna. Még akkor sem, amikor talán a legnagyobb kétségek gyötörhették. Azonban azt, hogy imádkozott, rendszeresen olvashatjuk. Ez az imádság lehetett boldog hálaadás, Istenre való hagyatkozás, vagy lehetett jajkiáltás – de mindig imádság volt. Mert mi az imádság? A legbensőségesebb és legőszintébb válasz az embertől Istenre magára. A bizonyosság kifejezése aziránt, hogy – bármi is történik itt, mindenén túl – Isten van mindenekben. Ez a tudat legyen bátorságunk erre a napra, erre a hétre, erre a hónapra és életünk minden napjára.

- *Hagyd az örök Istenre minden te utadat,
Ha bánt szíved keserve Ő néked nyugtot ad.
Ki az eget hordozza, oszlat felhőt szelet,
Napját rád is felhozza, Atyád ő, áld, szeret.*

*Ő megcselekszi végre velünk azt, ami jó,
Mi szívünk erőssége te vagy, Mindenható!
Nehéz itt földi pályánk, könny lepi és tövis,
De örök pálma vár ránk, utunk a mennybe visz.
(Paul Gerhardt)*

- Istenünk! Köszönjük, hogy lehetőséget adtál nekünk az imádságra. Kérünk, adj nekünk élő, imádságos szívet, hogy az élet bajai és nehézségei között naponta megismerjük a hozzád vezető utat. Ámen.
- Ének: 72

- Ének: 40
- Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám.
- Igék: 1Sám 26,5–9.12–14.17–24; 2Kor 6,1–10; Zsolt 31,25
- *A tanítványok elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg. Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak. (Mk 6,12–13)*

Mai világunkban szinte már elképzelhetetlen számunkra az az életforma, amelyet a tanítványok folytattak. Pedig nekünk is ugyanaz a feladatunk, ugyanaz a szolgálatunk a 21. században is, mint ezelőtt kétezzer évvel volt. Hirdetnünk kell minden embernek Jézus Krisztus halálát és feltámadását. Hirdetni azt, amit Jézus is mondott: *Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!* Ez ránk nézve is igaz. Követni Krisztust, szívünkbe fogadni az ő igéjét, elfogadni tőle azt a hatalmas ajándékot, amit felénk nyújt, és ez a benne való öröm és békesség. Ha ez a mi életünkben is megtörténik, és Krisztust követő emberek leszünk, amint tették azt a tanítványok is, akkor a feladatunk adott: az emberek közé menni, és átadni nekik az örömhír üzenetét. A tanítványoknak megadott, hogy kiűzzék az ördögöket, meggyógyítsák az embereket. De akár hisszük, akár nem, ez ma is lehetséges. Mi nem tudunk csodát tenni, de Isten mindent megtehet. Nekünk viszont az a feladatunk, hogy imádkozzunk a testi és lelki betegségben szenvedőkért, az elesettekért, a szomorú szívűekért. Mert tudjuk, hogy nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének, és amit imádságban hittel kérünk, azt megkapjuk. Ezt maga Jézus mondta és ígérte meg. Bátran legyünk tehát Krisztus követői és az ő szolgálói, mert ennél örömtelibb feladat nem adatik az embernek, és nincs ennél nagyobb dolog a Földön.

- *Isten az égben minden embert egy kötélen tart. Amikor vétkezel, elvágod a kötelet. Isten újból összecsomózza a kötelet, s ezzel kissé közelebb húz magához. Bűneid újból és újból elvágják a kötelet, Isten pedig minden újabb és újabb csomóval egyre közelebb és közelebb húz. (Anthony de Mello)*
- Urunk! Kérünk, segíts minket, hogy mindennap a te utadon járjunk, és mint jó és hű szolgálid végezzük a feladatainkat! Ámen.
- Ének: 188

- Ének: 467
- Urunk! Add, hogy részünk lehessen ma és naponként evangéliumod örömeiben!
- Igék: Zsolt 35,28; Péld 29,18–25; 2Kor 6,11–7,1
- *Pál írja: Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy én is résztárs legyek abban. (1Kor 9,23)*

Egy nagy tanító egyszer ezt mondta: ha az ember a számára jól ismert kertben egymaga jár, gyakran már észre sem veszi annak szépségeit. De ha valakinek – aki ott még sohasem járt – megmutatja azt, akkor számára is újra elevenné válik a kert minden szépsége, olyan örömet okozva, mintha most látná először. Számunkra is úgy válik mindig frissé és elevenné az evangélium, ha nem tartjuk magunkban. Mert az evangélium élővíz és nem állóvíz. Az evangélium örömhír. Hír-e az, amit nem mondunk el? Öröm-e, ami nem látszik, amit el tudunk titkolni? Ha egyszer már átértük, hogy jó és öröm az Isten szeretetének kertjében megnyugodni, akkor vágyunk arra, hogy ezt nap mint nap átélhessük. Megmutathatjuk másoknak, és részesülni fogunk benne.

- *Te örök evangéliom,
Te tiszta fehér lilium,
Te hirdetsz bűnbocsánatot,
Szívemet te vigasztalod.*

*Te örök evangéliom,
Te légy vezérem utamon!
Én ismerem hatalmadat.
Áldott legyen minden szavad! (Szász Károly)*

- Istenünk! Köszönjük, hogy megajándékozol bennünket az evangéliummal. Kérünk téged, hogy mi is részesei legyünk annak, amit teszünk és mondunk a nevedben. Add, hogy szereteted napról napra örömmé és életté legyen a számunkra. Ámen.
- Ének: 365

- Ének: 328
- Igéd örök világosságával oszlasd el bennünk a hitetlenség sötétségét, és térits vissza tévelygéseinkből a te örök békédhez!
- Igék: Ézs 32,1–8; 2Kor 7,2–16; Hós 14,5
- *Olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez. (1Pt 2,25)*

Az isteni kegyelem lehetősége minden ember számára megadatik, éppúgy, ahogy a Nap is válogatás nélkül árasztja melegét igazakra és bűnösökre egyaránt. A kérdés az, hogy az ember hogyan dönt, és tudja-e vállalni döntésének felelősségét: elfogadja vagy nem fogadja el. Isten felől azonban változatlanul és töretlenül hangzik a hívó szó. Talán nincs magasabb rendű szeretet annál, ha tiszteljük a másik teljes szabadságát, és hagyjuk, hadd éljen szíve szerint, hogy megtapasztalja és átélje szabad döntésének minden következményét, és képesek vagyunk türelemmel és békével várni, hogy a szeretett lény, aki elment, egyszer talán visszatér. Ezzel a szeretettel szeret bennünket az Isten, és bőséges áldásának jele, hogy megtéríti az embereket. A „megtérít” jelentheti azt, hogy Isten olyan megrázó, megmagyarázhatatlannak és igazságtalannak tűnő, sokszor tragikus sorshelyzetbe hoz, amelyben dönthetünk és választhatunk, hogyan alakuljon további sorsunk. Vagy megtérhet valaki embertársainak személyes hatására is. Isten ígérének olvasása is eredményezhet gyökeres változást az ember életében. Felmérhetetlenül sokféle módon megtörténhet a megtérés mozzanata, de tudnunk kell, hogy ez mindig Isten kegyelmének, a Szentlélek munkájának eredménye. Azonban ebben a megtérítésben az ember mégsem passzív szereplő. A Szentlélek ugyanis szüntelenül munkálkodik – de döntenie az embernek kell.

- *Aki Istent szereti benned, úgy őriz meg, hogy elenged; aki csak önmagát szereti benned, úgy veszít el, hogy görcsösen ragaszkodik hozzád. (Simon András)*
- Mennyei Atyánk, aki magad vagy a szeretet, tisztíts meg minket Jézus vérével minden tisztátalanságtól, mely tőled elválaszt! Ámen.
- Ének: 356

- Ének: 52
- Uram, kérlek, segíts nekem, hogy a szívem meg ne csaljon, hogy téged el ne veszítselek!
- Igék: Lk 22,49–53; 2Kor 8,1–5; Péld 3,5–6
- *Jézus így szólt tanítványaihoz: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket.” (Mk 13,5)*

Istenem, mennyi hazugság... Bekapcsolom a televíziót, és már hallom is, hogy egy mosóportól szebb lesz az életem. Csak nézek furcsán, és nem értem, hogyan függnek össze a dolgok... Miért bűnbeesés jégkrémet enni? Talán felismerte a reklámszakma a spiritualitás utáni vágyunk olthatatlanságát, és mindazt, amit már karakterénél fogva nem lehet a nemiség kihangsúlyozásával eladni, azt Isten utáni szomjúságunkkal próbálják meg ránk tukmálni. A kényelem világában élünk, ahol a „gyorsan”, „többet” és „élvezetesen” fogalmak uralkodnak. Kinek van manapság már ideje a nyugdíjas nagymamákon kívül órákon át egy húslevest főzni, mikor kockából és porból hús perc alatt elkészíthetjük? Kinek van kedve templomba menni és egy eseményszegény órában Istenre koncentrálni, mikor egy négyperces biztosítóreklámban átélhetjük az élet védettségének és szépségének megható élményét? Vagy egy ötperces videoklipben kellemes zenei aláfestéssel hallgathatjuk mások különös istenélményét. Ám a „zacskós levesnél” nyert óráknak hatalmas ára van; nem is a pénzbeli különbség, hanem az egészség területén, hisz ki tudja igazán, mit veszünk magunkhoz testi-lelki táplálékként? Ki a megmondhatója annak, mekkora árat fizetünk a reklámspiritualitásért, és később milyen betegségek köszöntenek ránk?

- *Én vagyok az igazi szőlőtő. Jn 15,1a*
- Uram, kérlek, könyörülj rajtunk, kényelmes gyermekeiden. Te, aki odaszántad magad a szenvedésre és a szeretetre, aki nem sajnáltad értünk a valódi könnyet, a valódi verítéket, a valódi mosolyt és a valódi vért, kérlek, add, hogy mi is csak a valódi Isten imádatával érzük be, hamis istenpótlékok helyett. Ámen.
- Ének: 191

- Ének: 385
- Gondol ránk az Úr, meg fog áldani!
- Igék: 1Móz 12,4; 2Tim 2,1–5(6); 2Kor 8,6–15
- *Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. (Zsid 11,8)*

Hit által. Mit is üzen nekünk ez a rövid mondat? Ábrahám nem az előre elkészített tervek alapján indult el, hanem egyedül a hatalmas Isten hívásának engedelmeskedett. Elindult, mondhatni a bizonytalanba, a még sohasem látott helyre, a még sohasem járt, ismeretlen úton. Fontos, hogy Ábrahám hit által tette mindezt. Hit által engedelmeskedett, vagyis elfogadta Isten hívását, azért, mert tudta, hogy Isten hatalmas, és ő minden terv tudója. Elindult arra a helyre, amelyet ajándéku és örökségül kapott az Úrtól. Bizonyára volt benne félelem, fenntartás, aggodalom, némi bizalmatlanság is, de elindult. Mi is sokszor feltesszük magunkban a kérdést, vajon jó az, amit Isten akar nekem adni és megmutatni? Vajon biztos, hogy a legjobb döntés az, amikor Istent követem mindenben, és neki engedelmeskedek? Ez nem könnyű, de Ábrahám sem viaskodott, és nem harcolt Isten szava ellen, hanem engedelmeskedett. Nekünk is csak ezt kell tenni, mert biztos, hogy Isten az, aki a legjobbat akarja gyermekei számára, és ő az, aki a legjobban ismeri a szívünk vágyait, és szándékait, tudja, hogy mikor mire van szükségünk. Ő az, aki egyedül képes elvezetni az örök boldogságra és a vele való békés életre. Az Úr az, aki minden gyermekének a legjobb dolgokat akarja adni, nekünk csak figyelni kell reá és elfogadni útmutatását, még ha az néha nehéz is, és bizni benne feltétel nélkül!

- *Betölti szívedet, ha akarod, akkor sem hagy el, ha megtagadod. Időtlenül szenved és megdicsőül benned, áldod vagy elveted: Övé a lelked! (Simon András)*
- Urunk! Köszönjük neked, hogy te mindig a legjobbat akarod adni gyermekeidnek. Köszönjük, hogy terved van mindenkivel, és köszönjük, hogy te vagy az, aki fogod a kezünket. Ámen.
- Ének: 459

- Ének: 514
- Dicsőség Királya, jöjj el békével!
- Add tudtomra, Uram, életem végét,
hadd tudjam meg, milyen mulandó vagyok.

Íme, arasznyivá tetted napjaimat,
életem ideje előtted mint a semmi.
Mint egy lehelet, annyit ér minden ember,
mind, akik mégoly bizton élnek.
Árnyékként jár-kel itt az ember,
bizony hiába van vesződése.
Rakásra gyűjt, de nem tudja,
ki fogja ugyan hasznát venni.
Így hát mit várhatok, Uram?
Egyedül benned reménykedem!
Halld meg, Uram az én könyörgésemet,
figyelmezzél kiáltásomra!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Add tudtomra, Uram, életem végét,
hadd tudjam meg, milyen mulandó vagyok. (Zsolt 39)

- Igék: 1Móz 24,21; Lk 17,20–24(25–30); Róm 14,7–9
- *Ítéltétek meg tehát, mi kedves az Úrnak. (Ef 5,10)*

Ha egy szeretett ember jelentkezik be hozzánk vendégségbe, aki fontos a számunkra, akkor késlekedés nélkül, jóval a nagy nap előtt elkezdjük a készülődést. Úgy igyekszünk, hogy amikor majd megérkezik végre, akkor mindent úgy találjon, ahogy az a számára a lehető legkedvesebb. Ezért először is el-

gondolkozunk rajta – vagy ha módunkban áll, meg is tudakoljuk –, mivel tudnánk örömet szerezni neki.

Az Úr bejelentkezett. Ha kedves vendégként várjuk, akkor az ő fogadására sem készülhetünk máshogy. Nem adhatjuk alább. Hogy mi a kedves számára arról lehet fogalmunk, mert meg van írva, és kérhetünk segítséget azoktól is, akik szintén várják őt. Készen vagyunk már a nagy napra, az Úr napjára?

- *A nap, bármily szép fényt ad, / Sötét, ha mérjük hozzád,
Uram oly nagy felséged, / Ki ne imádna téged?*

*Add, hogy éljek tenéked. / Kerüljek minden vétket,
Naponként több jót tegyek, / Előtted kedves legyek! (Kis János)*

Ó, én szegény ember, a bűn szolgája vagyok. Félelemmel és rettegéssel indulok Isten színe elé az ítéletre. Mert ő igaz, én meg vétkes vagyok, ó, én szegény ember, a bűn szolgája vagyok.

Isten ellen cselekedtem, és nem jártam az általa mutatott úton. Hová fussak? Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, a Mindenható keze ott is elérne, és számon kérne engem. Ó jaj! Ha a holtak hazájában vetnék magamnak ágyat, a Felséges haragja ott is utolérne. A föld nem takarna be, a sötétség nem nyelne el. Ha a mennybe szállnék, Isten ott van, ő az én ítélő bírám.

Uram, irgalmazz! Lágyítsák meg szívedet könnyeim. Csillapítsad haragodat Jézus Krisztusért kérlek, Uram, irgalmazz!

Elhagytalak, ámde mégse tagadtalak meg Istenem: Szent Fiaid kinszenvedése kiengesztelt énvelem. Vétkezhettem bár sokat, mégse érhet kárhozat, mert kegyelmed sokkal nagyobb, mint amilyen bűnös én vagyok. (Bach: 55. kantáta, 1–3., 5. tétel)

- *Urunk! Kérünk téged, hogy a te várásod valóban életünk szerves részévé váljon, és a terád való várakozás mindig a te tetszésedre legyen. Ámen.*
- Ének: 131

- Ének: 57
- Úr Jézus Krisztus! Szégyeníts meg dicsőségeddel, vizsgáld meg engem, mikor mások felett ítélkezem!
- Igék: Mk 4,1–9(10–12); 2Kor 8,16–24; Péld 17,5
- *Amikor dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók. (Jak 2,1)*

Mindennapjainkat, életünk minden pontját a másokkal való érintkezések, az emberi kapcsolatok közti manőverezések határozzák meg. Családtagok, barátok éppúgy körülvesznek, mint az ellenfelek, vetélytársak vagy a számunkra közömbös személyek. Eleven érzelmi mágnesek vagyunk; vonzunk és taszítunk. Tegyük fel a következő kérdéseket magunknak őszintén: Lehet-e mindenkit egyformán szeretni? Ha érdekem úgy kívánja, nem természetes-e egyesek felé megnyilvánuló pozitív magatartásom, míg másokat esetleg észre sem veszek? Nem szükséges-e, alkalmasint önvédelmi megfontolásból, ha megválogatom, hogy kikkel érintkezem? Lássuk be, hogy személyválogatók vagyunk! Lehet, hogy öntudatlanul, lehet, hogy csak mert a jó társaságot keressük. A Krisztusba vetett hit lehet szép elmélet, azonban ennek megélése, gyakorlati megvalósulása a szeretet. A szeretet nem érzés, hanem tett. Isten a szeretet, Isten nekünk címzetté tette a szeretet, és ennek az a legelemibb bizonyítéka, hogy válogatás nélkül, mindannyiunkért Fiát adta. Ha benne hiszünk, a tőle kapott szeretet áradhat belőlünk mások felé, személyválogatás nélkül.

- *Mikor a szeretet válogatni kezd, már nem szeretet többé, hanem sóvárgásnak és undornak kettőssége. (Weöres Sándor)*
- Úr Jézus! Látod erőtlenségemet, önzésemet, mely sokszor annyira elrontja emberi kapcsolataimat! Be kell látnom nap mint nap, hogy nélküled csak úgy tudok eligazodni a világban, ha személyválogató vagyok, mint a legtöbb ember. Szeretném veled megélni minden találkozásomat, beszélgetésemet, barátságomat, konfliktusomat, ezért kérlek, szentelj meg szeretetteddel, hogy szereteted eszköze lehessenek a környezetem számára. Ámen.
- Ének: 383

- Ének: 397
- Mindenható Istenünk, csak te ismerheted a helyes irányt, csak tőled tudhatom meg, merre találok életem helyes útját!
- Igék: 2Kor 1,24; Mk 13,9–20; 2Kor 9,1–5
- *Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, Uram, mert jó vagy. (Zsolt 54,8)*

Oly sokszor hallani, hogy így beszélnek az Úrról: a „Jóisten”. Milyen különös szókapcsolat, milyen hatalmas bölcsesség, mely a nép szájáról származik. Sok teológus és lelkész nem szereti ezt a szót, mert úgy érzik, lekicsinyli Istent, aki nemcsak jó, hanem még milliárdszor több ennél. Pedig jó az Úr, mert igazságot cselekszik szeretetben mindannyiunkkal. A mi Urunk nem a kellemes életérzés Istene, hanem azon jóságé, amely az emberi szenvedést és bünt is inkább magára vette, minthogy teremtményeit elkarhóztassa. Talán nincs is szebb név órá, aki maga a Jóság! Hisz ő maga a Megváltás.

Hogy miért van szükségünk erre a „jóságra”? Mert vétkeink kusza szálai fonják be életünket, finom selyme olyan pókhálóként kötöz meg, melyből szabadulni nem lehet, csakis külső segítséggel. Pontosan ezen segítség miatt vagyunk még a háló legszorosabb gúzsában is biztonságban, mert a szabadulás ígérete és tapasztalata bátorsággal és bizalommal tölti el szívünket. Ha benne reménykedünk, és tudatosítjuk magunkban, hogy velünk van és segít, nincs olyan erős szál, amit bár mi tekertünk magunkra, ő mégse tudná elszakítani. Értünk jött a háló veszélyébe, de ő biztosan fonja ki magát annak kötelékéből, hisz ura annak, hisz Úr mindenek felett.

- *Dolgaim előtt rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
Segítnék kiabálni néked.
(József Attila)*
- Uram, kérlek, add, hogy akaratod követhessem! Ámen.
- Ének: 443

- Ének: 475
- Istenem, add, hogy rád tudjam bízni az életem!
- Igék: 1Jn 3,5; Zsid 13,1–9b; 2Kor 9,6–15
- *A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok. (Ézs 30,15)*

Hétköznapiainkhoz hozzátartozik az idegeskedés, a türelmetlenkedés, a másikon való átnézés, az irigység. A ma embere igen elfoglalt, és a sok teendő között elsikkad az, hogy odafigyeljünk a másikra és Istenre. Ebben az egyre inkább egymástól és saját magunktól is elidegenítő világban Isten szava segítséget kínál. Ézsaiáson keresztül azt üzeni, hogy a megtérés és a higgadtság tud kimenteni minket, tudja átformálni életünket. A megtérés az Istenhez való odafordulás. Lehet, hogy elfogadtuk már a Krisztusban adott lehetőséget, de óemberünk gyakran kerekedik felül. Naponta szükségünk van a megújulásra, arra, hogy merítsünk az ő Igéjéből, hogy imádságban hozzá forduljunk. Talán meglepő, hogy Isten a higgadtságot állítja a megtérés mellé, mint legfőbb segítségforrást. Ha jobban belegondolunk, hogy hányszor borulunk ki, leszünk idegesek, és ezzel mennyiszor bántjuk meg akár csak legközvetlenebb környezetünket is, akkor mindjárt rájövünk, miért tanácsolja ezt Urunk. Az az ember, aki higgadt és tudja saját érzéseit kontrollálni, az oda tud figyelni a számára idegenre is, annak az élete bizonyágtétel lesz, hiszen látszani fog rajta, hogy a mindennapok gondjait le tudja rakni. Már nem önmagában bízik, hanem oda tud figyelni arra az Istenre, aki a kereszten a legnagyobb problémáját megoldotta.

- *Állandóan szükség van ugyanis arra, hogy mindig kiséperjük azt, ami az ó-emberé, és előjőjön az, ami az újé. (...) Ha pedig Krisztus országába jutunk, akkor ó-emberünknek napról napra csökkennie kell, hogy egyre türelmesebbek, szelídebbek legyünk, egyre jobban letörjük a fősვნységet, a gyűlöletet, az irigységet, a gőgöt. (Luther Márton)*
- Urunk, szükségünk van rád minden nap minden percében. Kérünk, segíts, hogy naponta hozzád térhessünk és a mindennapok ideges forgatagában higgadtan járassuk azt az utat, melyet ránk bízál. Ámen.
- Ének: 325

- Ének: 56
- Mindenható Urunk! Csodálattal és imádatlaltal tölt el mindenek felett való hatalmad, mellyel fönn tartod ezt a világot, s benne az én életemet is!
- Igék: Lk 1,36–37; 1Jn 2,18–26(27–29); 2Kor 10,1–11
- *Én vagyok az Úr, minden élőknek az Istene. Van-e számomra lehetetlen? (Jer 32,27)*

Életutunkon előre haladva az út közepén megülő gondkupacokba botlik lábunk; veszélyt sejtető útszéli kátyúk lehetetlenítik lépteinket, kerülő utakra kényszerítve – s közben azon kapjuk magunkat, hogy erőnkön felül kellene teljesítenünk. Hamar örömtelenné lesz mindaz, amiért élünk. Maga az élet válik életünk nyűgév. Így az út is kilátástalan és élvezhetetlen: minden kanyar után újabb meglepetés, nem várt akadály, torpanásra készítő halom. Ugyanezek az érzések boríthatták el Jeremiás prófétát, amikor a drága áron megvásárolt szántóföldjét a káldeusok készültek elfoglalni. Izráel holnapja homályba tűnt, a kétségbeesés marcangoló bizonytalansága uralkodott el rajta. És ekkor így szól az Úr igéje: *Én vagyok az Úr, minden élőknek Istene. Van-e számomra lehetetlen? Miért gondolnánk, hogy van? Miért gondolta Jeremiás, hogy az Úr rosszat tervez ellene? Meggondolatlan lenne? Nem látná, mi az, ami neki fontos? Nem törődik eléggé velem? Ismerős kérdések. Gyakran hangzik szánkból vagy fut végig gondolatainkon. Azonban az Úr annál sokkal jobban szeret, minthogy magunkra hagyna. Egyet kért Jeremiástól, csak egyet: mindig figyeljen rá és a néppel együtt tegye ezt. És igéri: *Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is, meg utódaiknak.* Nekünk is egyetlen dolgunk van: a szerető Atya oltalmába húzódni, s kérni, hogy ne az utat tisztogassa előttünk, hanem bennünk rendezzen el mindent, ott legbelül.*

- *Boldogok, a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. (Mt 5,3)*
- Uram! Köszönöm, hogy hihetem: ha hozzád fordulok s beléd vetem bizalmamat, megváltozik életem, és mindenhez van erőm, még ha gyengének is érzem magam. Áldalak és magasztallak szeretetedért, kegyelmedért, jelenlétédért! Ámen.
- Ének: 348

- Ének: 344
- Uram, kérlek, hallgasd meg könyörgésemet, csak nálad találok vigaszt, csak benned van menedékem!
- Igék: Mk 2,11; Mt 26,36–41; 2Kor 10,12–18
- *Isten magasra emeli az alant lévőket, a gyászolókat oltalmazza segítségé. (Jób 5,11)*

A bajban összeszorul az ember gyomra, és a fájdalom könnyeket csal a szembe. Csak ülök a szobámban, és Uramhoz kiáltok. Rám szakadt a világ, olyan lettem, mint a tékozló fiú; nyomorúság és bánat lett úrrá rajtam, de nekem most nincs erőm hazatérni. Arra várok, hogy az Atya fusson elémbé, nemcsak a házunk kapuja elé, hanem egészen idáig, a fájdalom és a szégyen tisztátalan disznóólába, a szobám szenvedő mélyére. Hol vagy most? Merre jársz? Miért nem segítesz nekem? Miért nem könyörölsz rajtam? Még a fénysugár is bánt, amely átszökik a vastag függönyön. Ma nem derít ilyen egyszerűen jókedvre a Nap fénye, ma nem elég a természet mosolya. Mikor valódi gondok vannak. Nem veszi le vállamról a terhet, és nem oldja az elvesztés bénító fájdalmát. Hol vagy? Miért nem szenvedsz velem? – És villámként hasít elmémbe: *már megtette*, már szenvedett, helyettem, már szenvedett velem! Ez az én Gecsemáné-kertem. Ez a kehely az én keserűségem kelyhe, de ő már ivott belőle, helyettem. Ő már járt itt előttem, járt itt értem!

Elhúzom a függönyt. Nem fogok kimenni a napra sétálni, de azt azért engedem, hogy az arcom süsse. Mert most már egy kicsit jobb. Mert nálam járt, hogy megvigasztaljon az én Istenem!

- *Írott kövem dobom a mélybe, / Megreng a Föld sok ezer évre
S késői bűnös, bús szemek / Megértének. (Ady Endre)*
- Tudom, Uram, hogy a földi élet nem csupa napfény, hanem sötét árnyék és zivatáros felhő is rettentí benne szívünket, csak azt kérem tőled, Istenem, ne engedd, hogy sokáig nyomjon a bajoknak terhe, adj győzelmet a saját szívem felett, hogy semmi el ne szakítson tőled! Ámen.
- Ének: 355

- Ének: 369
- Üdvözítő Jézusunk! Adj bölcsességet szólásra!
- Igék: Mk 13,30–37; 2Kor 11,1–6; Zsolt 146,5
- *Meghagyom neked az Isten színe előtt, aki életet ad mindeneknek, és Krisztus Jézus színe előtt, aki bizonyóságot tett Poncius Pilátus előtt azzal a szép hitvallással, hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. Ezt a maga idején megmutatja a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és az uraknak Ura. (1Tim 6,13–15)*

Timóteus tudta, hogy hitvallásai milyen súlyosak, hiszen élet függött tőle. Szinte rajta állt vagy bukott, hogy az emberek hallanak-e Jézusról, elfogadják-e őt Messiásnak, azaz Isten Fiának. Elhiszik-e valóságos feltámadását, ami által örök életet nyerhetnek. Embertől emberig terjedtek a hírek. Timóteusnak is biztosan feltették a kérdést: Valóságosan halt meg és tényleg feltámadt az „igazi” temetés után? Komolyan visszajön? Talán egy elbizonytalanodott időszak után írja neki az apostol ezeket a sorokat. Hiteles a bizonyágtétele, minden úgy volt, ahogyan hallottad: ő a Messiás, aki benne hisz és megtartja parancsolatait, azt a visszajövetelek magához veszi. Ha viszont te nem hiszel a visszatérésében, felesleges másról beszélned. Esküdj meg, hogy maradék nélkül továbbadod! – kéri Pál Timóteust. Ha kiderül, hogy tévesen ítélték el valakit, akkor a tanúságtételek alapján lehet megítélni a tanút. Akkor már az sem számít, ha rávették a hamis tanúskodásra: ő mondta ki, felette a saját szavai mondanak ítéletet. Ez fog mivelünk is történni. Saját vallástételeink és azok hitelessége fogja kimondani felettünk az ítéletet vagy a feloldozást. Ne mondd azt, hogy te nem teszel ilyen komoly vallástételt! Minden istentiszteleten megtesszük, hiszen elmondjuk az Apostoli hitvallást. Boldog lehetsz, ha teljes szívvel vallod szavaidat, hiszen akkor örömmel várhatod az egyetlen Hatalmasság visszatérését.

- *Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. (Mt 5,8)*
- Uram, vedd el bizonytalanságaim és kétségeim veled kapcsolatban. Mutasd meg magad nekem, bátoríts, hogy az igaz hitet vallom. Ámen.
- Ének: 247

- Ének: 42
- Uram! Engedd felismernem ma is, hogy békejobbodat nyújtod felém! Adj erőt, hogy megragadhassam!
- Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem,
töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

Teljesen mosd le rólam bűnömet,
és vétkeimtől tisztíts meg engem!
Mert tudom, hogy hűtlen voltam,
és vétkem mindig előttem van.
Egyedül ellened vétkeztem,
azt tettem, amit rossznak látsz.
Ezért igazad van, ha szólsz,
és jogos az ítéleted.
Te a szívben lévő igazságot kedveled,
és a bölcsesség titkaira tanítasz engem.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem,
töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! (Zsolt 51)

- Igék: Ézs 12,4; Mt 25,31–46; Róm 8,18–23(24–25)
- *Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! (2Kor 5,20)*

A mai ige különös és megdöbbentő helyzetet tár elénk. Kétszer fordul elő benne a *kérés* szó, de gondoljuk meg, ki az, aki kér? Isten parancsol; parancsa a törvény, de még a szeretet is! Az ember pedig folyamatosan kér: ha imádkozunk, kérjük Isten bocsánatát, vigasztalását, kegyelmét, áldását, békéjét. Igénkben most Isten az, aki kér, mégpedig arra kér, hogy béküljünk meg vele.

Ha szeretnénk, hogy Isten békessége sugározza be életünket, a mai napunkat, akkor először rendeznünk kell vele ügyes-bajos dolgainkat, bűneinket, meg kell ragadnunk a felénk nyújtott békejobbot. Isten maga kér erre, ezt ne felejtjük el. Isten, aki Krisztusban „megalázta magát” (Fil 2,8), értünk, akik a „harag fiai” (Ef 2,3), alapjában véve tehát Isten haragosai vagyunk. Álljunk meg egy percre, csendesedjünk el, és gondoljuk át azokat a tetteinket, vágyainkat, emberi konfliktusainkat, gyötrő gondolatainkat, feszültségeinket, mulasztásainkat, lelkiismeret-furdalásainkat, terheinket, amelyeket kétségbeesetten szorongatunk ahelyett, hogy mindezeket letennénk Isten elé. Ő pedig megtette az első lépést felénk, és vár, hogy most mi lépjünk. Tegyük meg ezt a lépést, béküljünk meg Istennel, hogy békét nyerjünk! *És Isten békessége, mely minden emberi értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. (Fil 4,7)*

- *Úr Jézus Krisztus! Oly sok minden húz vissza minket: léha ügyködéseink, semmit érő örömeink, felesleges aggodalmaink; oly sok minden riaszt el bennünket: büszkeségünk, mely gyávaságból ódzkodik mások segítségétől, kishitű riadalmaink, romlást szerző vonakodásunk, szorongó bűntudatunk, mely úgy iszkol a Szent tisztasága elől, mint kórság az orvosság elől. De hiszen te vagy a leg-erősebb: vonj hát magadhoz erőnek erejével minket! Üdvözítőnknek s Megváltónknak hívunk téged, mert avégre jöttél a világba, hogy kiszabadíts minket senyvesztő láncainkból, amelyeknek rabságába magunkat béklyóztuk, és hogy üdvözítsd mindazokat, akiknek megváltást szereztél. Ez az a mű, amelyet beteljesítettél és beteljesítesz az idők végezetéig; hiszen ahogy te magad ígérted: a magasságból mindenkit magadhoz vonzol. (Sören Kierkegaard)*
- Uram, megszabadítottál, add, hogy e szerint éljek. Ámen.
- Ének: 328

- Ének: 213
- Szerető Atyánk! Köszönjük, hogy elküldted Fiadat a világra!
- Igék: Mt 7,21–27(28.29); 2Kor 11,7–15; 1Krón 16,31
- *Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. (Róm 6,9)*

Már a legrégebbi zsidó próféták is azt jövendölték, hogy az Isten Krisztusának, a Megváltónak szenvednie kell majd; vagyis ami megtörtént, annak isteni rendelés alapján így kellett történnie. Krisztus emberré lételében Istennek az a terve válik nyilvánvalóvá, hogy semmiképpen nem hagyja elveszni gyermekeit, hanem mindent elkövet, hogy visszavezessen mindenkit a teremtés eredeti teljességébe. Isten úgy viszonyul az elbukott és megromlott emberiséghez, hogy hűtlenné vált teremtményeit Krisztus üdvözítő műve által üdvözíti és visszatéríti magához. Fiának halála és feltámadása által pedig megment és megszabadít bennünket a halál ellenséges hatalmából. Isten nem passzív szemlélője az eseményeknek, hanem bölcs irányítója azoknak. Jézus halálának dicsősége abban áll, hogy maradéktalanul teljesítette Atyjának akaratát. A dicsőség és a nagyság koronáját éppen teljes engedelmessége által nyerte el: megtapasztalta és átélte, mit jelent meghalni, ezáltal le is győzte a halált, és Atyja dicsőségesen feltámasztotta. Mivel Krisztus minden következményével együtt vállalta az emberi életsorsot, és tapasztalatból tudja, mit jelent embernek lenni, ezért lehet ő a mi első és legnagyobb Főpapunk, akinek a mi bűneinkért bemutatott engesztelő áldozata olyan egyszerű és tökéletes áldozat, mely megszabadította a bűnös emberiséget a halál fogva tartó hatalmától. Legyőzte azt az akadályt, amely az embert elválasztotta Istentől, és megmutatta, hogy aki őt követi, ha testileg megis hal, örökké élni fog: nincs többé félnivalója a haláltól.

- *A hit legbővebb forrása a Krisztus kereszttéről való elmélkedés. (C. H. Spurgeon)*
- Urunk, Istenünk, aki a halálból az életre keltetted Krisztust, a mi Megváltónkat, hogy új élet teremtője legyen: törd meg bennünk a bűn hatalmát, hogy új teremtés legyünk Krisztusban. Ámen.
- Ének: 387

- Ének: 420
- Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny!
- Igék: Zsid 10,26–31; 2Kor 11,16–33; 1Kor 1,30
- *Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem. (Zsolt 14,3)*

Az előttünk álló ige a fájdalmas és kiábrándító igazságot tárja fel a szemünk előtt. Nincs igaz és büntelen ember, egy sem. Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Sajnos az ember gonosz, és bűnös gondolatokkal van tele, de ettől csak az Úr tud megszabadítani minket. Az emberek akár hívők, akár nem, akár Krisztus-követő emberek, akár nem, mindennap bűnök tömegét követik el. Elfordultunk Istentől, megromlottunk, nem teszünk jót – mondja az ige a vádak sokaságát. Komolyan és bűnbánó szívvel viszont mindig lehet menni a bűnbocsátó és bűnök ezreit eltörölő Istenhez. Abban biztosak lehetünk, hogy nem vet el minket, nem emlékeztet a már egyszer megbocsátott bűnünkre. Az Úr Jézus Krisztus minden bűnünket felvitte a keresztfára, és az Atya rajta ítélte meg minden ember minden egyes bűnét.

Krisztus vállalta a keresztet, azért, mert szeretett, és szeret ma is, azért nincs még végünk – mondja az ige. Jézus el akar vezetni az örök életre, az örök boldogságra. Ha őt követjük, akkor már vele együtt lesz erőnk ellenállni a kísértéseknek, bűnök csábításának, és vele együtt lesz erőnk jó dolgokat is cselekedni. Forduljunk Jézus felé, az ő kereszttje felé, amely már kétezer éve áll, és életünk új irányt kap, minőségileg jobb úton indulhat el. Ahogyan az Atya feláldozta értünk megszületett Fiát a kereszten, úgy kell nekünk is megszabadulni, és lerakni bűneinket a keresztt alatt. Mondjuk el, valljuk meg Krisztusnak a bennünket terhelő bűnünket, és ő megszabadít. Az ige is így biztat: ha ő megszabadít titeket, akkor valóban szabadok lesztek!

- *Semmit se tégy, csak szeress, és felnövök magamhoz. (Simon András)*
- Istenünk! Könyörgünk, változtasd meg az életünket, add, hogy téged kövessünk, a te békességedet és szeretetedet sugározzuk embertársaink felé! Ámen.
- Ének: 58

- Ének: 489
- Szerető Urunk! Add, hogy minden érzékszervem téged fogjon fel, téged!
- Igék: Jn 1,1; Lk 13,(1–5)6–9; Róm 2,1–11; 2Kor 12,1–10
- *Az Úr ereje alkotta a földet, az ő bölcsessége szilárdította meg a világot, az ő értelme feszítette ki az eget. (Jer 10,12)*

Föld, világ, ég... a mindenség. *Föld* – hajnali sétára indulok, érzem a lábam alatt a harmatos fűvet, enyhén csípős a reggel. Még minden csendes. Csukva tartom a szemem, egyszerűen csak élvezni akarom a létet. Lassan ideje kinyitnom a szemem, már forrósodik a levegő, egyre erősebben süt a nap. Indulnom kell, be az emberek közé a városba. *Világ* – a mi világunk – az egész lakott föld. Lassan szemem hozzászokik a fényhez, és arcokat pillantok meg. Egyediek, szépek, karakteresek. Mesélnek az ébredésről. Egy-egy mosoly, néhol hosszú, csendes merengés, így a nap kezdetén. De gyorsul az élet. Sietnek a hétköznapiakba. Csak néhol egy-egy idős öreg áll meg, és nem forog együtt a forgataggal. Mindegyik más, csecsemőtől aggastyánig tele a világ élettel. Lüketet, mint a szívverés, néha egy ütemre, néha hirtelen felpörög, majd lenyugszik. *Ég* – nyugszik a lendület, csillapodik a ritmus... fordított világ áll be. Fáradtan vagy csak dolgát végezve tér vissza ki-ki otthonába. Köztük én is. Lassuló szívverésem jelzi, lassan közeleg a pihenés ideje. Alkonyul, hűl a levegő. Megborzongok, de nem fázom. Jólesik a hús szellő. A forróság lekiváncozik rólam. Levetem poros, izzadt, szennyből beborított bőröm. Lehúzom magamról és karomat ég felé emelve, megdermedek az égbolt alatt. Lét – csoda vagy valóság? Porszem vagyok vagy óriás? A szívemmel együtt mozog ajkam, mikor a zsoltáros szavai buknak ki rajta:

- *Ha látom az eget, kezdednek alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyet ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz velem, és az embernek fia, hogy gondod van reá? (Zsolt 8,4–5)*
- Mindenségnek Alkotója! Én Alkotóm! Nincs, akit közelebb érezhetnék, mint téged, a föld, a világ és az ég készítőjét. Hála neked... Ámen.
- Ének: 44

- Ének: 386
- Istenem! Nyisd meg szívemet, hogy egyszülött Fiaid, a legnagyobb ajándé-
kod számomra is személyes ajándék lehessen!
- Igék: 2Thessz 1,3–12; 2Kor 12,11–18; Jer 30,19
- *Isten, aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne
ajándékozna nekünk veled együtt mindent. (Róm 8,32)*

A karácsony közeledtével egyre több szó esik az ajándékozásról. Gondolatainkat hétköznapi teendőink mellett egyre inkább eltölti az aggodalom, hogy találunk-e olyan ajándékot szeretteink számára, amellyel örömet szerezhetünk, lesz-e időnk végre saját kezűleg fabrikálni valamit, vagy sikerül-e elegendő összeget megspórolni? És a hatalmas bálványá növekvő karácsony-ipar is az ajándékozás anyagi dimenziójára irányítja tekintetünket a felénk záporozó reklámokkal. Üzletbe be és üzletből ki; fáradt, fülledt és nyomasztó minden a nagy csillogás ellenére. Azért jó volna felidézni, hogy miért is ajándékozunk egyáltalán. Azért, mert Isten egyszülött Fiát küldte számunkra ajándékkal. Hogyan nőhet efölé a mi évenkénti vásárlási lázunk, mely csupán kicsinyes és emberi torzképe Isten igazi ajándékának? Amit Isten Jézus által adott egykor, és ad ma is, az az evangélium, az ő békessége, kegyelme, igazsága, szeretete. Ezek lelki ajándékok, és Isten „tulajdon Fiát nem kímélte” azért, hogy észrevegyük irántunk való szeretetét, és hogy részesedhessünk az ő ajándékaiban. Vágyakozzunk Isten ajándékára, forduljunk el a pénz- és időhiány okozta gyötrődéstől! Vágyakozzunk valóban Isten ajándékára, hogy észrevegyük mindazt, ami „ráadásul megadatik” nekünk! Vágyakozzunk Jézusra, hogy ő szentelhesse meg az ünnepre való készülődésünket, ajándékozásunkat! *De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatok nektek. (Mt 6,33)*

- *Gyarapítsd bennem, Uram, egyre inkább ajándékaidat, hogy lelkem kövessen
hozzád engem, minden kívánság törétől szabadon. (Augustinus)*
- Uram! Köszönöm, hogy a te tökéletes ajándékod az enyém is lehet! Ámen.
- Ének: 271

- Ének: 433
- Urunk! A te szereteted legyen életünk tartalma és mondanivalója!
- Igék: Ez 18,32; Mt 26,59–66; 2Kor 12,19–21
- *Jézus így válaszolt az ifjúnak: „Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Mt 19,17)*

Valaki egy hasonlatot mondott arról, hogy az ember életének ideje olyan, mint egy könyv. A könyv tartalma pedig mindaz, ami az életünkből Istené. A könyv lapjai elfogynak az olvasó szeme előtt, de tartalma megmarad. Életünk ideje elszáll, de mindaz, ami belőlünk Istené, megmarad. Tartsd meg a parancsolatokat, és belátod, hogy egy van, aki jó és azt is, hogy ki ő. Ha megtudod és megismered, akkor megtudod, hogy szeret. És ha érzed szeretetét, akkor te is viszont szeretted. Ha szereted, akkor közöd van hozzá, és részesedsz benne. Ha pedig részesedsz benne, akkor bemehetsz az életre, mert életed tartalma Istené. Mert Isten az Élet a halálon innen és túl, aki pedig ismeri és szereti őt, az él.

- *Életem Jézus egyedül te töltsd be,
És mindent, mindent adj meg énnekem,
Mí lelkem hozzád vonja, hozzád kösse!
Tekinteted kísérjen szüntelen!
(Dorothea Hansen Kirsten)*
- Mindenható Istenünk! Kérünk, add meg nekünk azt, hogy megláthassuk, te vagy, akiben bízhatunk. Kérünk, minél teljesebben ismerhessünk meg, hogy életünk legyen. Ámen.
- Ének: 438

- Ének: 338
- Istenem, hozzád fordulok, te vagy oltalmam!
- Igék: Jób 42,2; Jel 20,11–15; 2Kor 13,1–13
- *Istentől, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. (Róm 11,36)*

Van egy könyvjelzőm. Semmi különös, csak egy papírcsík, számomra mégis többet jelent ennél. Mindig ezt a könyvjelzőt használom az éppen terítéken lévő könyvben, és így gyakran szemem elé kerül az a biztatás, ami rajta van: *Számodra Isten kezéből csak jó és üdvösséges dolog származik. Ő soha sem rak rád több terhet, csak annyit, amit elbírsz.* Ha egy jó regényt olvasok, csak vándorol a könyvjelző, említést sem érdemel, de amikor valami nehezebb feladatra kell készülni, vagy éppen egy rosszabb periódusában vagyok életemnek, sűrűbben megakad a szemem a kis papíron. Mai igénk is egy ilyen mondat, könnyen átsiklunk felette, ha jó a „viszonyunk” vele. Persze hogy tőle van minden, tőle az életünk, a munkánk, a családunk. Persze hogy általa van minden, hitünk, megváltásunk, és természetesen érte van minden, hiszen hozzá megyünk. Ilyenkor a „jó regényben” jár a könyvjelző. De mi van, ha nem tudjuk elfogadni, hogy tőle, általa és érte van minden? Hogy tőle vannak a földrengések, árvizek, a halál. Ő tud nyomorúságunkról, betegségünkről, mégis hagyja, talán általa van ez is? Érte kell szenvednem is? Nehéz percek az ember életében, egy nehéz könyv, amiben a könyvjelző gyakran elénk kerül. És Isten azt mondja: Bizony, bizony tőlem, általam és értem van minden. Mert tőle van a golgotai kereszt, általa lehet rajta Krisztus, és Krisztusért lehet bűneinknek bocsánata. Ez minden.

- *Bizony, mondom néktek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem jut be abba. (Lk 18,17)*
- Urunk! Hálát adunk neked azért, hogy igéd nem állít minket kész helyzetek elé, hanem újra és újra szükségünk van arra, hogy átgondoljuk, megízleljük, amit te mondani akarsz nekünk. Kérünk, adj továbbra is nekünk könyvjelzőket, igéket, melyekből tanulhatunk. Dicsérünk téged, mert egész életünk tőled, általad, és reméljük, érted van. Ámen.
- Ének: 336

- Ének: 493
- Uram, tőled futnék, és rád lelek, majd megfordulok és kereslek, mert tőled elszakadni nem lehet, mert nélküled élni rettenet!
- Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam,
mert nálad keres oltalmat a lelkem!

Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat,
míg elvonul a veszedelem.

A felséges Istenhez kiáltok,
Istenhez, aki mellém áll.

Segítséget küld nekem a mennyből,
elküldi szeretetét és hűségét.

Magasztaljanak téged a mennyben,
Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam,
mert nálad keres oltalmat a lelkem! (Zsolt 57)

- Igék: 1Móz 21,22; Mt 25,1–13; Jel 21,1–7; Ézs 26,7–19
- *Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. (Róm 8,38–39)*

Még sohasem láttam olyan szépet, mint azt a kis diakonisszatemetőt. Végre eljött a tavasz, és a Nap fénye kicsábitott egy sétára. Csak a virágok illata és bólogató sárga színük vezette az utamat, amely a temetőbe vitt. Ott álltam, az apró kereszték és gondozott sírok parkjában, és végre nem rémített meg a halál.

Azt mondják, az emberek a 20. század történelmének szörnyűségei miatt fordultak el az Istentől. Szívem és minden zsigerem azt kiáltja: ez hazugság! Hiszen itt gondozzák nővéreik sírját szeretetben és békességben azok az asszonyok, akik mindkét világháború minden kinját megjárták; férjeiket, gyermekeiket, családjaikat elvesztve. Most mégis boldogság és megnyugvás ül az arcukon, mert az életüket Istennel élték le, mert már nem félnek sem a szenvedéstől, sem a haláltól.

Most már én sem félek, mert láttam megnyugvásukat, és mert tudom, nincs halál, mert Krisztus legyőzte azt! Csak ülök és nézem a virágokat, és boldog vagyok a temetőben is, mert tudom, Uram, hogy te most is velem vagy!

- *Mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul átölelt az Isten.
(Ady Endre)*

Ő jön, a Vőlegény! Sion leányai, jöjjetek, a magasságból otthonotokba siet. Jön a Vőlegény, „ahogy egy őz, vagy egy fiatal szarvas igyekszik a dombokon át” (Énekek éneke 2,8–9). A menyegzői vacsorát hozza nektek. Ébredjetek, keljetek fel! Nézzétek, ott közeleg!

Jöjj be hozzám, választott menyasszonyom! Öröktől fogva kiválasztottalak! „Mint pecsétet, úgy teszlek a szívemre, mint pecsétet, úgy teszlek a karomra” (Énekek éneke 8,6), és szomorú szemedet felvidítom. Felejtse el, ó lélek a félelmet, a fájdalmat, amiket el kellett szenvedned. „Bal karom a fejed alatt, jobбомmal átölellek téged” (Énekek éneke 8,3). (Bach: 140. kantáta, 2., 5. tétel)

- Uram, megrémít a halál, és megrémít az élet, mert ember vagyok. Pedig tudom, nem kell félnem, mert te velem vagy. Mert te előttem jártál. Erősítsd meg a hitem, Uram, hogy az éltető táplálékként áradhasson szét bennem, hogy ezáltal nyugodt szívvel tekinthessek a jövő felé, hogy életem veled élhessem le. Benned bízom én, Megváltóm, mert tudom, hogy nem engeded, hogy elszakadjak tőled. Ámen.
- Ének: 357

- Ének: 69
- Tedd szívünket alázatossá, befogadóvá, hogy lelki békével hordozhassuk keresztünket, és hogy mások felé mindig nyitott szívvel fordulhassunk!
- Igék: 5Móz 34,1–7(8); Filem 1–25; 3Móz 26,6
- *„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtak lelketeknek.” (Mt 11,29)*

Jézus azt tanítja a Hegyi beszédben: „Boldogok a szelídek”. A szelídek... Akikről azt hinnénk, hogy a leghamarabb tapossák el őket a mindennapok kíméletlen létharcában, a világ sokszor kegyetlen farkastörvényei közepette. A világ, amelyben élünk, úgy tűnik, az erőseknek, a bátraknak és a rámenősöknek kedvez. De ha Jézus tanításának tükrében nézünk világi sikereik mögé, kiderül, hogy erejük valójában erőtlenséget pótló erőszakosság, bátorságuk gyáva menekülés saját keresztjük elől, rámenőségük pedig gátlástalan gaztettek táptalaja. Jutalmuk a világi sikerek talmi és üres csillogása, állandó lelki bizonytalanság, nyugtalanság – és boldogtalanság. A szelídek nem lehetnek sikeresek ebben a világban. De látszólagos gyengeségük a leghatalmasabb erőt és bátorságot takarja: mert ők az alázatosak, akik képesek odatartani a másik arcukat is, akik nem állnak ellen a gonosznak, hanem saját szívükben néznek szembe vele, de magukban át is minősítik azt Krisztus erejével.

- *Akik Jézust mint Királyt akarják szolgálni, az alázat köntösét kell viselniük, nem pedig a fennhéjázó önteltség skarlát-díszét. (...) A Krisztus által nekünk adományozott köntös mindaddig nem tűndökölhet rajtunk, míg róla az egyéni érdem éktelenítő foltjai el nem tűnnek. (C. H. Spurgeon)*
- Urunk, Jézus! Teremts szívünkben békét, hogy mindig békességet áraszthassunk magunk körül. Add, hogy képesek legyünk végigjárni és megélni a teremtet világ ellentéteit és szélsőségeit, hogy ezáltal rátérhessünk a hiteles keresztény élet „arany középútjára”, és az Isten fényével világíthassuk be az ember – Jézus által megmutatott – Útját, Igazságát és Életét. Ámen.
- Ének: 293

- Ének: 46
- Istenem, köszönöm, hogy nem hagysz magamra, hogy erőt adsz, és napról napra megújítasz!
- Igék: Ez 33,11; 1Pt 1,13–21; 2Pt 1,1–11
- *Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. (1Kor 9,24)*

Sokféle futóverseny létezik. Én mostanában különlegesnek számító versenyekre járok, a kutyámmal. A versenyt nekik, agaraknak rendezik, a feladat az, hogy egy körpályán üldözzenek egy műnyulat. Különlegessége ennek a versenynek az is, hogy a versenyzők, akárhányadik helyen végeztek is, megkapják jutalmukat, elkaphatják a nyulat. A kutyáknál ez természetes: mindenki megkapja a versenydíjat, hiszen mindenki teljes erejéből futott. Részt vettem már embereknek rendezett futóversenyen is. Ezen az ember taktikázik a táv hosszúságától függően, vagy éppen nem tudja beosztani az erejét, a végére elfárad, vagy egyszerűen csak aznap rossz kedve van, és nem akar futni. Nem fut teljes erőből, mert esetleg tudja: az a másik úgymint jobb nála.

Pál apostol szintén egy versenyre invitál bennünket. Ez a verseny is különleges, akár csak az agaraké. Különlegessége az, hogy már elkezdődött, mégis be lehet még állni. Nem számít, ki mennyit képes teljesíteni, a lényeg itt az, hogy az ember minden erejét beleadva törekedjen a cél felé. Különleges ez a verseny a célját tekintve is. Életünk versenyének célja a „hervadhatatlan koszorú”. Ezt a koszorút adta nekünk Isten, amikor Krisztus mindnyájunkért meghalt a keresztfán. Ezáltal lehetőséget kaptunk, hogy bekerüljünk a versenyzők közé, akik nem a saját erejükben bízva futják pályájukat, hanem Isten Szentlelkére bízzák életüket, mert tudják, hogy Isten szeretetétől semmi sem választhatja el őket.

- *Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. (Jel 2,10)*
- Kérünk, Urunk, formáld minket, hogy napról napra felismerjük azt a pályát, amelyet elének adsz, hogy ne akarjunk se kevesebbet, se többet annál, mint amit te kínálsz nekünk. Ámen.
- Ének: 321

- Ének: 388
- Uram, szereteted az égit ér, hűséged a fellegekig!
- Igék: 1Kor 3,9–15; 2Pt 1,12–21; JSir 1,18
- *A keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. (1Kor 1,18)*

Mit is mond nekünk ma a kereszt üzenete? Ott ment végbe minden idők legnagyobb ítélete Jézuson, aki magára vette bűneink súlyát, és minden vétünkét ő hordozta. A kereszt üzenete számunkra a következő: Jézus, a „húsvéti Bárány” feláldoztatott értünk, hogy nekünk örök életünk lehessen. Ez viszont bolondság azoknak, akik mit sem törődnek Krisztussal, de az, aki elfogadja Jézus váltságdíját, annak egy életre szóló biztonságot és boldogságot jelent.

Ahogy a kereszten a gerendák keresztezik egymást, úgy a kereszt számunkra választat jelent. A keresztnél válnak szét az emberek. Itt nem létezik semleges sarok. Mindenkinek dönteni kell, és állást kell foglalnia! Aki nem néz fel Jézusra, az ellene van. Ezért akik bolondságnak tartják mindazt, ami a kereszten történt, azoknak ez a vesztét jelenti. Ne dobjunk el magunktól az Úr Jézus Krisztustól jövő váltságdíjat és bűnbocsánatot! Ne tartsuk egyszerű bolondságnak a keresztről szóló örömmüzenetet, és ne tartsuk bolondságnak Jézus halálát és feltámadását! Inkább ragadjuk meg, és kapaszkodjunk abba az ígéretbe, amelyet maga Jézus adott minden embernek: *Aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt. Mert mit használnál az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?*

- *Végtelensége ellenére halandó lett értünk, életét adta, hogy Életet szerezzen. Most már általa élünk, s belésimulva reméljük megelni a Harmóniát, melyet párányi atommagként mindannyiunk szívében elvetett. (Simon András)*
- Úr Jézus Krisztus! Köszönjük neked, hogy meghaltál értünk a kereszten, és magadra vitted bűneink súlyát. Köszönjük, hogy a kereszt üzenete nem bolondság a számunkra, hanem új életet ad, és a tőled jövő erőt ígéri minden téged követő számára. Ámen.

- Ének: 389

- Ének: 489
- Mindenek Alkotója! Tisztítsd meg a ránk rakódott por alól a te Istenarcodat, kérünk!
- Igék: Mt 6,10; Kol 4,2–6; 2Pt 2,1–22
- *Uram, Atyánk vagy te, mi sár vagyunk és kezed munkája vagyunk mi mindnyájan. (Ézs 64,7)*

Egy-egy kiadás eső után az egész utca, földút csupa sár. Mindent belep, és alig várjuk, hogy elálljon az eső, és elkezdhessük a takarítást. Vajon kinek jutna eszébe ilyenkor a sár, agyag hasznossága? Szükségtelen rossznak tekintjük, haszontalannak. Alig várjuk, hogy megszabaduljunk tőle. Egy fazekas azonban egészen másként tekint rá. Munkájának, művészetének alapanyagát tartja kezében végtelen lehetőségeket rejtve. Szobor legyen vagy tárolóedény, vízeskancsó vagy falidisz? Számátalan lehetőség a hasznossá tételre. Ő már látja, hol lesz a legértékesebb. Gyermekkorunkban kérdezzük tőlünk: mik akarunk lenni? Nem tudják, mivé formálódunk, így ekkor még sok embert haszontalan sárnak tekintenek: nem elég ügyes, gyors, éleseszű vagy életrevaló. Azonban nemcsak gyermekkorban értékelnek le minket. Fiatal, aki nem elég határozott, anya, aki nem nevel elég jól, férj, aki nem elég romantikus és nem szeret úgy, ahogy várják, a főnök nem elég megértő, a beosztott nem elég szorgos. Talán úgy érzed, te is beállhatnál ebbe a sorba: kevés az erőd, időd, nincs elég türelmed, sokan sikeresebbek, jobban haladnak az életben. Nem elég jók a képességeid, és így szűrte az életed. Mégis, ha nem mondják ki értékességedet, és talán még te is azt sugárzod néha-néha, hogy „tucatember” vagy, akkor jusson eszedbe, hogy a legnagyobb Művész egyedi darabként alkotott meg téged.

- *Egy istenarc van eltemetve bennem: / Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő. / S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza. (Reményik Sándor)*
- Uram, segíts elfogadni önmagam, képességeim, tulajdonságaim. Ámen.
- Ének: 435

- Ének: 347
- Uram! Tégy engem békéd eszközévé!
- Igék: Zsolt 107,10.13.15; Mt 27,50–54; 2Pt 3,1–9
- *A főpap és akik vele voltak elfogták az apostolokat, és hatósági őrizetbe vették őket. De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját, és kivezetve őket ezt mondta nekik: „Menjetek, álljatok fel a templomban, és hirdessétek a népnek ennek az életnek minden beszédét.” (ApCsel 5,18–20)*

A Krisztusról szóló beszédet nem lehet bezárni sem börtönbe, sem templomba, sem fegyházba, sem egyházba, sem kalodába, sem palotába. De a Krisztusról szóló beszédet nem lehet kizárni sem börtönből, sem templomból, sem fegyházból, sem egyházból, sem kalodából, sem palotából. Akkor és ott lesz elevenné és életet adóvá, ahol és amikor Isten akarja. Bárcsak soha ne akaránk se bezárni, se kizárni. Bárcsak mindig belépniünk az evangélium számára nyitott ajtón, és kilépniünk az evangélium számára kitárt kapun, és nyitottak lenniünk, hogy rajtunk keresztül is szólhasson a szívünket átjáró örömhír.

- *Jézus hív: Jertek énutánam! / Hűségesen kövessetek!
Lépjetek lábnyomomba bátran! / Ne földiekre nézzetek!
Vegyétek föl keresztetek! / A keskeny útra térjetek!*

*Ha nehéz útra szólít szavam, / Segítek én, ne féljetek!
Elöl ott járok mindig magam, / S megerősítem szívetek.
Rossz tanítvány, ki tétlen vár, / Ha Mestere előtte jár.
(Johann Scheffler)*

- Atyánk! Kérünk, hogy az apostolokhoz hasonlóan, mi is részesei és engedelmes szolgálói legyünk ügyednek. Add, hogy a mi alkalmatlanságunk, engedetlenségünk, önzésünk ne váljék akadályozóvá, hanem a ránk bízott drága kincs minket is formáljon a te tetszésed szerint. Ámen.
- Ének: 287

- Ének: 346
- Kérlek, Uram, légy az én igazságom!
- Igék: 2Pt 3,9; 2Pt 3,10–18; Jel 21,10–14.21–27
- *Megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre. (Jer 31,34)*

És az Isten megbocsát! Újra, annyi árulás és csalás után képes mindent elfelejteni, és velünk, a hűtlennelkkel mindent újrakezdeni. Olyan ő, mint a börtönben a fiát meglátogató anya. Neki már nem lehet nagyobb fájdalmat okozni, egy ilyen anyát már nem lehet még jobban megbántani. Krisztus olyan, mint ez az asszony, habár vétettünk ellene, mégis a megszégyenülést is vállalva, jön el értünk a bűnünkbe, hogy kiváltson minket onnan. Ő a „sértett”, ki megbocsátani jön, a „vádlott”, aki viseli a következmények terhét és a „bíró”, ki a vádlott-csere fejében minket szabadon enged, felment halálos bűnünk alól, hogy ne pusztuljunk el miatta. Így hát nem lehet, hogy az ő kitaró szeretetétől ne szégyenüljünk meg, és ne változtasson meg minket, börtönben sínylődő fiait. Az Isten megbocsát, az Isten könyörül, és nem tudok áhítat nélkül megrökönyödni szeretetén.

- *Ím előtted állok, ím előtted állok,
ajtód előtt zörgetek.
Bár titkos bűnökkel És nyilván lévőkkel
Vétkeztem te ellened:
Kérlek mindaz által, Nagy irgalmassággal
Fogadd vissza gyermeked.
(Görög Tibor)*
- Uram, te szeretetnek és jóságnak vagy örök Istene, aki engem sok gyarlóságom és bűnöm ellenére sem vetsz el, hanem szelíd jósággal elnézed és megbocsátod azokat. Irgalmazz nekem, segíts, hogy megváltozzam, hogy a te utadat járjam. Segíts, hogy veled együtt én is meg tudjak bocsátani magamnak, és adj erőt, hogy ugyanazon hibát többé el ne kövessem! Ámen.
- Ének: 61

- Ének: 131
- Szerető Urunk! Mutasd meg a sötétségbe élénk jövő fényedet, hogy követhessük a betlehemi jászolig!
- Te vagy az én biztatóm, Uram,
és bátorságom mindenkoron.

Világosságom és segítségem az Úr,
ugyan kitől félnék?

Életemnek ereje az Úr,
ugyan kitől rettegnék?

Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem:
hogy az Úr házában lakhassam egész életemben.

Láthassam, milyen jóságos az Úr,
és gyönyörködhessen templomában.

Megóv engem hajlékában a veszedelem napján.
Elrejt engem sátra mélyén és kősziklára helyez engem.

Halld meg, Uram, hívó hangomat!
Könyörülj rajtam, hallgass meg engem.

Ne rejtse el orcádat előlem,
ne utasítsd el szolgálodat haraggal.

Te vagy az én segítségem,
ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Te vagy az én biztatóm, Uram,
és bátorságom mindenkoron. (Zsolt 27)

- Igék: Lk 1,31–32; Mt 21,1–9; Róm 13,8–12(13.14)
- *Izrael fiai ekkor azt mondták az Úrnak: Vétkeztünk. Tégy velünk teljesen úgy, ahogyan jónak látod, csak most ments meg bennünket! (Bír 10,15)*

Erdei ösvény... kanyargós, kissé határozatlan szélű, de biztosan célba vivő. Előttünk sokan jártak rajta. Néhol nem csak az út, hanem a környéke is le van taposva. A vándor talán szebb virágot, érdekesebb képet, hűsebb útvonalat keresett magának... letért az útról, és a cél egyre messzebb került tőle. Talán kicsit elvesztettnek érezte magát, így megpróbált minél hamarabb visszatérni a jelzésekkel ellátott útra. Mi is vándorok vagyunk. Életösvényeket járunk, és le-letérünk utunkról. Isten akarata szerint a keskeny úton járunk, de bizony akarataink nem mindig egyezik az övével. És egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy elvesztünk: jót akartunk, rossz lett, békességre igyekeztünk, de veszekszünk, dolgozunk, de nem haladunk. Letértünk... de hol az út?

Ehhez a ponthoz értek el Izrael fiai is. Elhajlottak az őket körülvevő nép istenei felé. Mert egyikük állítólag esőt ad, a másik termékenységet, a harmadik betegségeket űz el. Még ezekben a helyzetekben is azt várja Isten féltő szeretettel: Hívj segítségül engem! Nem emlékszel, hogyan hoztalak ki Egyiptomból? Miért hagytál el? Izrael beismeri, hogy elhagyta az utat, és Istent kéri meg, hogy vezesse vissza. „Amint jónak látja”. De nem csak ígéretnek, mit fognak tenni, ha megcselekszi azt, hanem elkezdik tisztogatni életüket, formálják ahhoz, amilyen az ösvényen volt. És megtörténik a csoda, így ír Istenről a bizonyásgtevő: *Megesett az ő szíve az Izrael nyomorúságán.* Emlék talán az első szeretet? Vágyakozva gondolsz vissza gyermekkorod békés templomba járására. Az időkre, mikor alig vártad, hogy olvasd a Bibliát és imádkozz? Tefeléd is hangzik a hívó szó: térj vissza hozzám! Kezdd el tisztogatni az életed, maradj meg az ösvényen, hiszen az vár oda vissza, aki a legjobban szeret. S akkor majd te is elmondhatod boldogan: *ismét megesett az ő szíve rajtam.*

- *Eljött a Megváltó, testvéreinek fogad el minket. Felvette a mi nyomorult testünket és vérünket, rokonságunkat öltöd magadra. Ó, te legfőbb jó. Mi mindent meg nem teszel a tiedért? Mi mindent cselekszel naponta a tiedért? Jössz, és fényeddel megáldasz minket.*

Jöjj, Jézus egyházadhoz, és adj nekünk üdvös újszertendőt! Tedd nyilvánvalóvá dicsőségedet. Őrizd meg az igaz tanítást, és áldásod legyen szöszékünkön és ol-tárunkon.

Ime, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (J. S. Bach: 61. kantáta, 2–4. tétel)

- Ének: 396

- Ének: 133
- Mennyei Atyám! Mutass nekem utat! Mutasd meg jóságodat!
- Igék: 1Pt 1,(8.9)10–13; Ézs 56,1–8; Jel 21,10–11
- *Hírnevet, örömet, dicséretet és tisztességet szerez majd nekem a föld minden népe előtt, ha meghallják, hogy mennyi jót teszek Jeruzsálemmel. (Jer 33,9)*

Félelmetes és rettenetes csoda Isten jóságát megtapasztalni; átélni, hogy imánk meghallgatást nyert, hogy naponként apró szépségek vesznek körül, hogy sikerülhetnek olyan dolgok, amelyek először véghezvihetetlennek látszottak. Dicsőítjük-e Istent mindazért a jóért, amellyel megajándékoz, vagy csupán megkönnyebbülten továbblépünk, ha megoldódik valami? Dicsőítjük-e Istent jóságáért, vagy nem látunk mást, mint a „város”, melyben élünk vagy a „föld minden népe” nyomorúságát, háborúskodását, istentelenségét? Nem tagadhatjuk le, hogy a kétségbeejtő napihírek világában sokszor megkérdőjeleződik számunkra a boldog, biztos jövő lehetősége. A híradás csatornáin felénk áramló erőszak, erkölcstelenség, a létbizonytalanságot felvillantó gazdasági vagy politikai kérdések erősen befolyásolják életünket. Sokszor úgy érezzük, világunk ellehetetlenült, hitünket csak önvédelmi reflexekre berendezkedve tudjuk megélni, félünk az elszigetelődéstől, a meg nem értettségtől, a világgal való kommunikáció csődjétől. Tekintsünk Isten csodálatos ígéreterre! Próbáljuk meg mától úgy tekinteni a világot, jövőnket, mint ami hatalmas lehetőségeket rejt, hogy benne majd Isten dicsősége nyilvánvalóvá váljon.

- *Ez a világ zárt kapu. Korlát és ugyanakkor átkelőhely. Két rab szomszédos cellákban kapcsolatot teremt egymással úgy, hogy átkopognak a falon. A fal választja el őket egymástól, de ugyanakkor ugyanaz a fal teszi lehetővé, hogy kapcsolatba lépjenek. Így van ez Isten és miközöttünk. Minden válaszfal kapocs. (Simone Weil)*
- Jóságos Istenem! Hálát adok mindazért, amit tőled kapok! Köszönöm, hogy nem hagysz reménység nélkül, hanem ma is jóságodat és békességedet ígеред! Kérlek, ments meg a reménytelenségtől, és engedd felismernem, hogy a nehézségek közel vihetnek hozzád! Ámen.
- Ének: 139

- Ének: 140
- Tedd alázatossá szívünket!
- Igék: Zsid 10,32–39; Ézs 56,9–57,13; 1Móz 2,15
- *Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. (1Kor 3,8)*

Isten munkatársai más és más szolgálatot végeznek aszerint, ki mire kapott képességet és elhívást. *A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz* – írja Pál apostol, és arra tanít bennünket, hogy nem egymás ellenében, hanem egymást kiegészítve kell végeznünk szolgálatainkat; nem emberi hiúságból kell nagy teljesítményekre törekednünk, hanem Isten és embertársaink iránti alázatból kell munkánkkal másokat szolgálunk. Aki a hit csiráját elhinti az emberek lelkében, és aki annak növekedését gondolja, nem biztos, hogy ugyanaz az ember. Ahogy Jézus mondta: van olyan eset, amikor más a vető és más az arató. De az ültető és az öntöző, a vető és az arató, az alapot vető és az építő, Isten munkatársai mégis egyek, mégpedig Jézus Krisztusban. Mert mindannyian ugyanabból a kegyelemből lettek Isten munkatársai, ezért tudják: mind az ültetésnek, mind az öntözésnek és minden szolgálatnak az adja meg az értelmét, hogy a növekedést, a gyarapodást, a kiteljesedést maga Isten adja és tartja fenn. Mindannyian Isten munkatársai vagyunk. Isten ügyének munkálására lettünk elhíva, akkor is, ha ezt még nem ismertük fel. Életünkkel, munkánkkal és feladatainkkal más-más területeken tevékenykedünk, de végző soron minden hasznos munkával egymást és az Isten ügyét szolgáljuk.

- *Hiszem, ha Pál ültet, Apollós öntöz – Isten megadja a növekedést. Amit teszel, örömmel tedd, imádkozzál érte, és bízd Istenre az eredményt. (C. H. Spurgeon)*
- Urunk, Istenünk! Adj nekünk hitet és belátást, erőt és kitartást, hogy megértsük akarodat, és téged szolgálhassunk Fiad, Jézus Krisztus útmutatása szerint. Végtelen bölcseségeddel vezess minket oda az életben, ahol szolgálatba kívánsz állítani minket. Ámen.

- Ének: 356

DECEMBER

- Ének: 374,1–2
- Uram, könyörülj rajtunk!
- Igék: Lk 1,78–79; Kol 1,9–14; Ézs 57,14–21
- *A sötétséget világossággá változtatom előttük, a rögzös utat simává. (Ézs 42,16b)*

A plebs, a tömeg bizony szürke, sötét, homályos és vak. Szellemben, lélemben, hitben-spiritualitásban egyaránt. Ez a természete. Megvilágosíthatatlan. Kisztilúd, öntudatlan, primitív, ösztönvezérelt „ad hoc” életének boldogsága ha elvételik tőle, hisztizik, lázong, halni készül. Magát fosztja ki, saját csapdájába esik, önnön börtönének rabja. Kicsinyességekkel komplikálja s teszi rögzössé élete útját, simítás-finomítás nem kell neki. Még onnan „fönről” se. Evolúciójáról-fejlődéséről? – inkább involúciójáról-csökvényesedéséről, nivelláló-lehúzó erejéről ismerszik meg. *A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.* (Jn 1,5) A prófétákat is, Krisztust is lehúzta volna. Nem sikerült: hát kiköpte, „elvetélte”, peremre szorította őket. Az Úristen kegyelme, hogy ott, a parton-peremen, azért voltak és vannak néhányan – a „láthatatlanok” –, akik befogadták és felismerték őt. Szellem sötétsége, te legveszélyesebb! Áporodott melegágya politikai, vallási demagógiáknak és fanatizmusoknak. Keresztek állítója, máglyák meggyújtója, arénák őrző nézőtere, tiszta szívek bemocskolója, naiv lelkek vérszívója – szabad szellemek nyögik igádat! Le- és meggyőzhetetlen vagy. Úr vagy és kiskirály. Hiába intés, büntetés, áldozat – vak vagy, érdes és süket. Nem vagy menthető. *Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság. Láttá Isten, hogy a világosság jó, elválasztotta tehát Isten a világosságot a sötétségtől.* (1Móz 1,3–4)

- *Én nem a győztest énekelem, nem a nép-gépet, a vak hőst, kinek minden lépése halál, tekintetétől ájul a szó, kéznyomása szolgaság, hanem azt, aki lesz, akárki... ki először mondja ki azt a szót,...hogy elég! hogy elég! elég volt. (Babits Mihály)*
- Úristen! Mit tehetünk, ha te már nem világítasz többé? Járass világosságodban, amíg csak a miénk lehet az, hogy a sötétség el ne nyeljen bennünket! Ámen. (Luther)
- Ének: 374,3–4

- Ének: 348
- Ments meg, Uram, félelmeimtől!
- Igék: Lk 1,50; 1Thessz 5,(1-3)4-8; Ézs 58,1-14
- *Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem. (Zsolt 34,5)*

Kórházi ágyamon feküdtem. Nemcsak szívemben voltam riadt, hanem minden riadalmat keltett bennem, ami körülvett. Fehér csempék, repedezett fal, rozoga ágy és matrac. Valahogy mindemből sugárzott: „Vigyázz! Hozzá nem érj semmihez, mert elkapsz valami nyavalyát.” És ide jöttem én a gyógyulás reményében, de magam számára sem tudtam meggyőző lenni. A nővér hideg és ki-mért. Közli a tudnivalókat, néhány gyógyszert a kezembe önt, mellékelve a használati utasításukat is. Az orvos magas, fiatal férfi. Bizalmam támad felé. Legalább ennyi. „Rutin műtét” – mondja, hetente több ilyen is végez, nem kell aggódni. Kár, hogy én nem tudom az egészségemet, hovatovább az életemet ilyen „rutinként” kezelni. Azután egyedül hagy a kórteremben és egyedül a gondolataimban. Úgy érzem, szokásos válságmegoldási kísérleteim sorban kudarcot vallanak. Míg eszembe nem jut egy régi, jól bevésődött mondat: *Isten megsegíti övéit.* Itt is, ma is. Lehet az akár lerobbant kórházi ágy is. Mert ő, aki szalmán, állatok között született tudja, hogy lehet magányos az ember. Hogy lehet szívében félelem. És tudja azt is, mit jelent másoknak kiszolgáltatva lenni. Így hát az Úrhoz folyamodtam. Éreztem, ha rá bízom magam, szívemben nincs helye félelemnek, mert ő megsegíti övéit!

- *Utainkon kísérjen mindig az Úristen és adjon alkalmas időt. Isten járjon előttünk az úton, amerre megyünk, és legyen segítségünkre életünk minden útján. Ezt kívánom neked, magamnak és mindnyájunknak. Őrizze meg az Úristen erőnket, és ne engedjen bennünket tehetetlenül vergődni sohasem. (ősi ír áldás)*
- Krisztusom, légy ott, ahol vagyok, ahol megtaláltál, ne engedj el! Erős vágygyal fordulok ma Feléd, és szólítom a Háromságos Egyetlen Istent. A Háromságos hitében élek. Egységének egyetlenségét vallom és élem. Ámen.
- Ének: 439

- Ének: 475
- Urunk, Istenünk, köszönjük, hogy elhívtál igéddelel, és elkészítesz a szolgálatra!
- Igék: Róm 8,2; Mt 27,27–30; Ézs 59,1–15a
- *Bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az Úr: Bocsásd el népemet, hogy nekem szolgálhassanak! (2Móz 10,3)*

Döbbenetes kép jelenik meg előttünk: két ember érkezik a fáraó palotájába. A fáraó elé lépnek, és közvetítik az Úr üzenetét: *Bocsásd el népemet...* Vajon mit gondolhatott a fáraó Mózesről és Áronról, vakmerőségükről? Páratlan bátorság, és félelem nélkülség uralta e két követet. Nem féltek. Nem ijedtek meg. De mégis, mi adhatott ekkora erőt? Isten! Hiszen ő küldte őket a fáraóhoz, és mindvégig velük is volt. Isten hatalmassága adta bátorságukat. Az ő nevében cselekedtek. Istenért nem mindennapi dologra vállalkoztak: a népet akarták megszabadítani a fáraó kezéből, hogy az Úrnak szolgálhassanak, ami akár az életükbe is kerülhetett volna. De az Úr megsegítette őket. Ehhez a cselekedetükhöz azonban elengedhetetlen volt a hitük. Hitték az Úrban, és követték utasításait. Nem panaszkodtak, hogy ők ezt nem teszik, mert félnek, hanem vakon követték Istenük parancsait. Nekünk is ilyen „vakon”, teljes hittel kell követnünk őt, aki kijelölte számunkra az utat, és a szolgálatára elhívott minket.

- *Nem igazi szolgálója az Úrnak az, aki maga választja ki működésének terét. Dolgozz és tevékenykedjél úgy és ott, ahogy és ahol a Mester akarja. (Spurgeon)*
- Istenünk, aki Szeretet vagy, tisztíts meg minket Jézus Krisztus által minden tisztátalanságtól, amely tőled elválaszt, és azután költözz szívünkbe, szabaddíts meg bennünket mindentől, ami alkalmatlanná tesz a szolgálatra, hogy hitben, szeretetben és türelemben mindig neked hódoljunk, és örökké tied legyünk, Jézus Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk által. Ámen.

- Ének: 293

- Ének: 403,1–2
- Adj hitet, Uram!
- Igék: Zsid 11,7; Mt 23,37–39; Ézs 59,15b–21
- *Noé megtett mindent, ahogy Isten megparancsolta neki. (1Móz 6,22)*

Kezdenek összecsapni fölöttem a hullámok: egyre tornyosulnak előttem az el nem végzett feladatok, de azért megpróbálom elvégezni őket, habár nem lesz könnyű: a lehetetlent most azonnal megteszem, a csodákra kicsit várni kell... Vagy mégsem, minek fárasszam magam, miért próbáljam végrehajtani a parancsokat?! Noénak sikerült... Még hogy Noé! Neki könnyű volt, csak egy bárkát kellett összeraknia. Mondjuk, abba belefért minden, családostul, állatostul. Hát kezdésképp nem is rossz, Noé, nem is rossz... Hogy csináltad? Csak úgy nekiálltál, tervek és gépek nélkül? Ennyire merész vagy? Mert nem volt mentőcsónakod, nem volt semmi biztosíték, csak a hatalmas bárka, szinültig megpakolva. Vagy volt még valamid? Egy kis tartalék a tatban? Semmi tartalék?! Miben bíztál, Noé, mi vezérelt? Ennyire bíztál Istenben? Te vakon teljesítetted a parancsokat? – Igen, követni a parancsokat, tenni, amit az Úr megkíván tőlem. Ahogy Noé is tette: bátran venni a szerszámokat és építeni egy bárkát, pontosabban a bárkát. Az én bárkámat, a mi bárkánkat... De nem válok nevetségessé? Isten akarata nem lehet nevetséges. És mi lesz a jutalmam? Ami Noéé is: az élet.

- *És lassan, lassan a ritmus helyrezökken. / Az élet szívverése szelíden indul.
S a halálfélelemtől halálra döbbsen / Emberre néma ködfátyol borul. (...)
A város még ájult romokban hever; / Az ember lézeng, akár a patkány.
De érzed Istent? Elrejtve vad árny / Mögé galambok épülő fészke e hely.
(Wass Albert)*

- Uram, segíts, adj erőt, hogy azt tehessem, ami a te szándékod! Úgy cselekedjem, hogy életem olyanra váljon, amilyenné te szeretnéd. Add, hogy életemben a te akaratod teljesüljön, ne az enyém, mert csak így találhatom meg a hozzád vezető utat. Ámen.

- Ének: 403,3–4

- Ének: 425
- Uram, köszönöm, hogy rád tekinthetek, és te vezetsz engem!
- Uram, szereteted az égig ér,
hűséged a fellegekig.

Igazságod, mint a hatalmas hegyek,
ítéleteid, mint a nagy mélység.
Mily drága a te szereteted, Istenem!
Szárnyaid árnyékába menekülnek az emberek.
Dúslakodnak házad bőségében,
Örömet árasztasz rájuk, mint patakot.
Mert nálad van az élet forrása,
a te világosságod által látunk világosságot.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Uram, szereteted az égig ér,
hűséged a fellegekig. (Zsolt 36)

- Igék: Ézs 44,6; Zsid 3,14; Lk 21,25–33; Jak 5,7–8; Zsolt 68,1–24
- *Egyenesedjetek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik megváltásotok. (Lk 21,28)*

Sokszor azt gondoljuk, hogy ha mindig a földet bámuljuk, amikor járunk, akkor biztosan nem botlik meg a lábunk. Lehet, hogy így van ez, de biztosan nekimegyünk, nekiütközünk valaminek. Sokszor aprólékosan kiszámítjuk tenni-valóinkat, gondosan határidőbe rendezzük életünket, de akkor is mindig közbejön valami nem várt. Ha mindig csak magunkra figyelünk, ha mindig csak magunkba bámulunk, akkor nem fogjuk meglátni, hogy közeledik felénk a mi Megváltónk. Ameddig a tükörbe csak magamat bámulom, addig nem fogok másra figyelni. Mit kér tőlünk Isten igéjén keresztül? Egy nagyon egyszerű

dolgot: Tekints rá! Emeld fel tekintetedet! Mert az Úr előtt csak így egyenesen lehetséges a megállás, az Úr előtt csak az *egyenes* emberek állhatnak meg. A görbe életűek nem. Mert aki görnyedt, az valamit takargat, annak valami szégyellnivalója van. Arra biztat minket igénk, hogy mi terhektől megrakott emberek, akiket nyomaszt a bűn, a gonosz, emeljük fel tekintetünket az Úrhoz, mert csak onnét jön szabadításunk. Aki pedig felemelte a szívét, az fel is egyenesedik, az fel tud állni, mert Krisztus megváltása kiemel, felemel a bűnből. A megváltás pedig örömet ad. Aki örül, és ujjong, az egyenesen áll, kitárt karokkal dicséri Istent. Aki hálát ad valamely öröméért, az az égre tekint, odafordul Istenhez. Emeld hát fel szívedet, mert jön a Megváltód.

- *Ember, csodáld ezt a nagy titkot: A legnagyobb Úr megmutatta magát a világnak. Felfedte előttünk a mennyei kincseket, Isteni mannát készített nekünk, – Mekkora csoda! – a tiszta szeplőtlen marad.*

Így jön el Isten dicsősége és trónja mellől Az ő Egyszülött Fia. A Júda nemzetségeből származó hős, Aki örömmel siet útján, Hogy megváltsa az elbukottakat. Ó, Fényesség, áldásunk csodálatos forrása!

Harcoldj és győzz, hatalmas Vitéz! Hadd növekedjen előttünk alakod, Segíts, hogy bennünk, gyengékben is Megerősödhessen a jóra való készség! (J. S. Bach: 62. kantáta 2–4 tétel.)

Ha az Isten nyugtalanít téged, ne engedd, hogy az emberek megnyugtassanak. (J. Warneck)

- *Mennyei Atyám! Hozzád fordulok, mert nagy mélységekbe süllyedt életem. De te hozzám érkezel, meggyógyítod görnyedt életemet. Tekintetemet reád emelem, mert csak tetőled jön szabadításom. Ámen.*
- Ének: 255

- Ének: 327
- Köszönöm, hogy oltalmazol, Uram!
- Igék: 1Pt 3,18; Zsid 6,9–12; Ézs 60,1–11
- *Te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzzsal. (Zsolt 5,13)*

Kosztümös filmekben, különösen is azokban, amelyek a középkorban játszódnak, nélkülözhetetlen kellék a pajzs, hiszen a lovag mindig ennek segítségével menekül ki az életveszélyes helyzetekből. A menekülés azonban soha nem csupán a pajzson múlik. Lehet az bármilyen erős és stabil, mégsem képes magától ott teremni, ahol éppen szükséges. Kell egy biztos kéz, amely felemeli, és mindig az ellenség kardja elé teszi. Kell egy ügyes lovag, aki nem csak a kardját, hanem a pajzsát is jól forgatja.

A zsoldáros egy különleges védelemről tanúskodik. Az Isten kegyelme körülvesz, mint egy pajzs. Nem én emelgetem, nem én fáradozom megmenekülésemen, hanem ő már lép felém. Kegyelme Krisztusban jött közel, aki áldozatával győzelmet aratott bűneim felett. Magához hívott, és átformálta az életemet, és tudom, hogy bármi történik, az ő akarata szerint van. Akkor is, ha nem értem, miért így és miért most, de tudom, hogy ő velem van.

A veszélyek persze továbbra sem szűnnek meg, hiszen a pajzs nem jelent csendes, krízisektől, konfliktusoktól mentes életet. Áldás és kegyelem azonban, ha az ő segítségével tudok szembenézni a kihívásokkal, és rádöbbenek, hogy bár nem én emelem fel a pajzsot, ami megoltalmaz, de Istenre hagyatkozó életemnek az az alapja, hogy elfogadom és kérem az ő kegyelmét. Ez a védelem pedig sokkal biztonságosabb lesz, mint bármely emberi találmány.

- *Aki tudni akarja, hogy mi az élet, az tanulmányozza behatóan Isten kegyelmét! (Spurgeon)*
- Uram, érdemtelen vagyok kegyelmedre, te mégis körülveszel és oltalmazol. Köszönöm, hogy szent Fiad adtad, hogy nekem is életem legyen. Ámen.
- Ének: 58

- Ének: 88
- Istenem! Köszönöm, hogy te minden nap gondot viselsz rólam, és a mai nap is a te oltalmadban élhetek!
- Igék: Zsolt 119,2; Jel 2,12–17; Ézs 60,15–22
- *Mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitvatik. (Lk 11,10)*

Tettek. Olyan tettek, amelyeket meg kell cselekednünk, hogy valóra váljon, amit szeretnénk. Kérni kell, keresni kell, zörgetni kell. Mert Jézus így bátorít bennünket, amikor imádkozni tanít.

Sokszor olyan dolgot kérünk, olyan dolgot keresünk, ami nem reális, ami nem megvalósítható. Legalábbis azt hisszük. Hiszen az embernek nem minden lehetséges. Mert nem tud saját erejéből bármit megtenni. Nem mindenható, nincs mindenre ereje, képessége. Mindenre csak egy valaki képes, és az pedig Isten. Hiszen aki megteremtette a világot, fenntartja és gondozza, annak minden lehetséges. Mert meg tud tenni bármit. Mindenható, és van mindenre ereje, képessége. Ő képes bennünket minden helyzetben segíteni. A nyomorultakat ő karolja fel. A betegeket ő támogatja. A gyászolókat ő vigasztalja. De nem csak segítségünkre jön, hanem együtt is örül velünk. Minden helyzetben. Amikor elismernek bennünket a munkahelyünkön. Amikor új jövevény születik a családban. Amikor életünk sínen van, és boldogok vagyunk. Hiszen ma is így bátorít bennünket, a sok jó és rossz dolog közepette is: *Mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitvatik.*

- *Jó hatalmaktól csodásan elrejtve vigasztalva várjuk azt, ami jöhet, Isten velünk van este és reggel, és egészen biztosan minden új napon. (Bonhoeffer)*
- Istenem! Köszönöm, hogy te ma is megszólítottál engem. Kérlek, add, hogy elhiggyem bátorításodat, és hogy hozzád tudjak fordulni minden nehézségemben, hiszen tudom, te mindenkor itt vagy velem és támogatsz az élet legnehezebb helyzeteiben is. Adj erőt, hitet, és küldd el Szentlelkedet, hogy mindig alázattal és méltóképpen lépjek színed elé. Ámen.
- Ének: 342

- Ének: 148
- Uram, adj nyitott szívet, hogy be tudjam fogadni Igédet, szeretetedet, és cselekedni tudjam akaratomat!
- Igék: 5Móz 1,17; Jel 2,1–7; Ézs 61,1–11
- *Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek! (Mt 7,1)*

A mellettem levő szomszédomtól nem tudok hétvégeként aludni. A haverjaimmal hatalmas bulikat csapnak, részegeskednek, duhajkodnak, és még ki tudja, mi minden gusztustalan dolgokat művelnek odaát. A másik oldalamon levő szomszédom meg lusta mint a föld. Kirakja a szemetét az ajtó elé, aztán nem képes levinni a kukába, egész héten ott bűzölög nekem. Fölöttem meg egy felelőtlen örült lakik. A múltkor úgy felejtette a csapot, és mire hazaért, nekem az egész fürdőszobám beázott. Alattam meg egy feslett nőszemély fogadja a kuncsaftjait, szoktam látni, mikor jövök haza, hogy mindig másik kocsi áll a ház előtt. Gondoltam, megérdemlik, hogy egy kicsit felkeltem bennük a lelkiismeret-furdalást. Rájuk akartam ijeszteni egy kicsit. Nem akartam bántani, csak meg akartam viccelni őket! Esküszöm, Bíró Úr!

- *Nagyon igaz, hogy az embereket nem cselekedeteikből kell megítélni, mert azok a körülményektől függenek, hanem... sokkal inkább titkos gondolataik és legmélyebb szándékaik szerint. (Anatole France)*

Mindenkinek a másik számára mintegy Krisztussá kell lenni, hogy egymás Krisztusává legyünk, és mindenkiért magává Krisztussá, vagyis igazi keresztényékké... (Luther)

- Uram, segíts, hogy ne mások bűneivel leplezzem saját vétkeimet, hanem őszinte bűnbánattal tudjak feléd és megértő szeretettel embertársaim felé fordulni! Ámen.
- Ének: 266

- Ének: 286,1–3
- A te ígéd nem tér hozzád vissza üresen. Elvégzi, amiért küldted!
- Igék: Ez 12,25; 2Kor 5,1–10; Ézs 62,1–12
- *A százados ezt üzenté Jézusnak: Magamat nem tartom méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. (Lk 7,7)*

A beszéd az az eszköz, amellyel az ember kiemelkedett az őt körülvevő világból. Ennek segítségével tanulhat, olvashat, írhat, gondolatokat és érzéseket fogalmazhat meg. Kifinomultan kommunikálhat. Beszédünkkel mégsem elemivé teszünk dolgokat, hanem kielemezzünk. Túlbonyolítunk amúgy világos, egyszerű tétéleket. Az eredetileg teremtő – a láthatatlanból, a láthatókat előhozó – szó kicsinyes, parttalan és eredménytelen vitatkozások eszközévé válik. Az ember szájából elhangzó szó súlytalanná, hiteltelenné vált. Mégis a szó, a megszólalás, a megszólítás Isten eszköze arra, hogy kaput nyisson, utakat megvilágosítson, és kérdéseinkre valós választ adjon. *Magamat nem tartom méltónak (...), hanem csak szólj...* – üzeni a százados Jézusnak. Bizik az ő szavának erejében, annak hatalmában. Egyetlen szó, mely életeket, sorsokat fordít meg. Úgy, amint hívásként hangzik: *Kövess engem!* Akkor, mikor az emberi életet gyökeresen változtatja meg: *Akarom, láss!* Ahogy súlyos bilincseket leverve, az életre szabadít fel újból: *Megbocsátattak a te bűneid.* Ezzel a szóval sötétségből világosságot hívott és hív elő ma is. Az adventi időszakban ennek a Szónak, Igének testté lételemre várunk, mely nemcsak megszólalt, üzent, hanem amely közöttünk lakott.

- *...Az erdőszélről jöttem: bűn honából, Sütött a vétek izzón, mint a nap, Jöttem a bánat szelíd ösvényén, Kezemben reszket a levett kalap, E mély homályba, e szent fák tövébe Teszem le szívemből ma mind a vétket – Tölgykoronákban orgonáz a szél. És szól az Isten: Feloldozlak téged. (Reményik Sándor)*
- Uram, elég nekem a te szavad. Bízni akarok a te ígéreteidben! Ámen.
- Ének: 131

- Ének: 472,1
- Könyörülj rajtunk, Uram!
- Igék: 1Thessz 2,4; Lk 22,66–71; Ézs 63,7–16
- *A föld határáig mindenkinek eszébe jut az Úr, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép. (Zsolt 22,28)*

Gyönyörű zárása lehetne ez az ige az „Emberiség üdvtörténete” című nem létező, képzeletbeli álomnak. Végre azt tenné földünk népe világteremtő és világfenntartó Urával szemben, amit egyedül helyes és kötelező cselekednie: hódolni, leborulni előtte, elismerni felsőbbségét és hatalmát, fenntartás nélkül alávetni magát akarátának. Isten pedig azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére (1Tim 2,4). Hogy ez megvalósul-e majd, hogy ez csak vágyálom-e vagy jószólom, azt nem a mi dolgunk tudni és tudakolni. Én szeretném. Biztos nem vagyok egyedül.

- *Imádlak áhitattal, Isten: rejtelem. (Aquinoi Szent Tamás)*

Urunk, ki látod e világnak nehéz és véres harcait, könyörgök hozzád; esdve kérek, fogd le a küzdők karjait! Szívünket, mely kígyófészek, gyilkos méreggel van tele, járja keresztül szent jószágod irgalmas, végtelen kegye! Nyisd meg, ó nyisd meg eged határát, teljesítsd szívünk vágyait, bocsásd le, kérlek, ó bocsásd le a béke szent galambjait! (Piován Győző)

- Hálát adok neked, mindenható Istenem, hogy kijelentetted akaratom titkát. Akarod, hogy minden ember üdvözüljön. Imádom titokzatos akaratom csodáját, mindenek Ura! Mégiscsak kegyelmesen, javunkra, üdvösségünkre cselekszel mindent. Bizony, irgalmas Isten vagy te! Ámen. (Luther)
- Ének: 472,2–4

- Ének: 387
- Vágyom a közösségre veled, Uram!
- Igék: Jn 15,4a; 1Thessz 4,13–18; Ézs 63,17–64,11
- *Majd ezt mondta Isten Ábrahámnak: Te pedig tartsd meg szövetségemet, meg utódaid is nemzedékről nemzedékre. (1Móz 17,9)*

Péntek délután van, és csak ülök egy padon. Az életemen és rajtad gondolkodom, Uram. Nagyszüleim két világháborút éltek át és éltek túl. Mindvégig hitben, meg nem inogva, benned reménykedve. Apám is benned talált támaszt, pedig sokszor bántották hitéért, és sok olyan hónap volt, melyben fizetése már annak közepén elfogyott. Én gyermekként küzdelmeiből nem érzékelttem semmit. Mindig vidám, erős és őszinte ember volt. Bármit is hozott az élet, nagyszüleim és apám Istenbe vetett hite olyan erő és támasz volt, amely nem csak megőrizte őket, hanem megcsillantotta szemükben az örömet. És én: a szabadság idején, viszonylagos anyagi biztonságban, most tanácstalanul kereslek téged. Uram, mutasd meg magad nekem is! Kösd meg velem szövetségedet, melyet eddig családom minden tagjával megkötöttél! Csak ülök, Uram, és arra vágyom, hogy célt adj nekem. Csak ülök, Uram, és új Szövetségedre gondolok, amit Krisztusban kötöttél velünk, emberekkel. És ahogy múlik a délután, szívemben egyre inkább megnyugodva érteni kezdem, hogy te mindig itt vagy velem.

- *Átadom magam: bIsten erős vezetésének. Tudom, Isten örökös szemé rajtam van, füle figyelemmel hallgat, oltalmazó keze fölém borul. Isten szót emel értem: Bölcsessége egyszerű utakon vezet engem, oltalmaz és megvéd hatalmas erejével. (ősi ír áldás)*
- Krisztusom, légy ott, ahol vagyok, ahol megtaláltál, ne engedj el! Maradj velem, járj előttem, bennem élj! Végy körül engem, te légy erőm és oltalmam. Ámen.
- Ének: 271

- Ének: 476
- Áldott légy, Urunk, aki teremtetted az eget és a földet!
- Íme, eljön az Úr a népek üdvözítésére,
és hallatja dicsőséges hangját szívetek örömére.

Figyelj ránk, Izráel pásztora,
aki kerubokon trónolsz!

Jelenj meg ragyogva,
segíts, megváltó Istenünk!

Ments meg minket nevedért,
és bocsásd meg vétkeinket!

Ragyogtasd ránk orcádat,
hogy megszabaduljunk!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Íme, eljön az Úr a népek üdvözítésére,
és hallatja dicsőséges hangját szívetek örömére. Zsolt 80

- Igék: Kol 1,16–17; Mt 11,2–6(7–10); 1Kor 4,1–5; Zsolt 68,25–36
- *Te vetettél hajdan alapot a földnek, az ég a te kezéd alkotása. (Zsolt 102,26)*

Sokszor sétálok a gyönyörű hóesésben. Álomszép ilyenkor a természet. Bár hideg van, mégis örömet csatangolok jobbra-balra. Minden annyira szép. Te alkottad mindezt, Uram – gondolom magamban. Olyan felfoghatatlan. Minden időnk előtt ő alapozta meg a világot. Nem sajátította ki magának, hanem megajándékozott minket ezernyi szépségével és minden gyümölcsével. Az ő keze formálta otthonunkká, hogy megtaláljuk benne helyünket. Aztán látom a hatalmas gyárkérményeket, melyek ontják a füstöt. Ezt tette az ember – gondolom. Az Úr hatalmat adott a kezébe, és lám, mit tett. Pedig ez a hatalom nemcsak azt jelenti, hogy használhatjuk, hanem azt is, hogy óvnunk és védennünk

kell – a saját érdekünkben. Isten, aki mindenek Teremtője, aki mindenek Alkotója, újra és újra helyrehozza az emberi gondatlanságot. Bár sokszor látjuk, hogy mennyire nehéz, ő mindenre képes. Ő az, aki újra és újra visszaadja a természet szépségét, visszatartja a pusztulástól. Hajdan szeretetével ő vetett alapot a Földnek, ma pedig ugyanezzel a szeretettel – amellyel sokszor visszaélünk – tartja meg a világot s benne az embert.

- *Milyen szépen ragyog a Hajnalcsillag, az Úr igazságával és kegyelmével van tele, Jesse édes ága. Te, aki Dávid Fia vagy Jákób törzséből, Királyom és vőlegényem vagy, szívemet betöltöd. Kedves, barátságos, szép és pompás, nagy és hatalmas, Számptalan ajándékot hozol, fenséges és magasztos vagy.*

Töltsétek be hívő lelkemet, ti égi és mennyei lángok, rátok vágyakozom! A lelkek hevesen vágyakoznak a mélyebb szeretetre, És már a földön megízlelik a mennyei boldogságot.

Földi ragyogás, testi fényesség nem érinti meg lelkemet; egy fényugarat küldött nekem az Isten, mert eljött hozzám a tökéletes jó, az Üdvözítő teste és vére, amely felüdít engem. Ezért ez a véghetetlen gazdag áldás, Amely öröktől fogva nekünk van szánva, És hitünk által magához vonz, Köszönetre és hálára kell hogy késztesen minket.

Ajknak és a húrok hangja mondjanak néked köszönetet örökkön örökké. Szívünk és értelmünk, életünk végéig neked énekel dicséretet, nagy Király.

Szívemben olyan boldog vagyok, te vagy a kincsem, a kezdet és a vég. Dicsérem őt, aki felvisz engem a paradicsomba. Ezért örömben tapsolok. Ámen, ámen, úgy legyen! Gyere, örömmek szépséges koronája, Ne maradj el sokáig! Rád várok vágyódva. (J. S. Bach: 1. kantáta, 1; 3–6 tétel)

A természet útja felfelé ível Alkotójához, Istenhez. Csak a megújhódott lélek tud ezen a meredek úton a természet öléből a természet Urához felhatolni. (Spurgeon)

- *Hálát adunk neked, mennyei Atyánk, teremtett világunk kincseiért, és kegyelmedért, amellyel még mindig fenntartod, minden gonoszágunk és nemtörődömségünk ellenére. Segíts, hogy gyermekeidhez méltóan éljünk és munkálkodjunk egész életünkben. Ámen.*
- Ének: 319

- Ének: 172
- Add, hogy lássak, Uram!
- Igék: 1Móz 28,15b; Mt 3,1–6; Ézs 65,1–16a
- *Meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme látára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek. (Lk 2,30–32)*

A fásult mindennapok kergetik egymást: elfut egy nap, aztán még egy és még egy... De meddig? Meddig kell még számolgatnom? Meddig kell még szelmalomharcot vívnom az idővel? Az én időm is véges, most mégis siettetem... Kegyetlen feladat a várakozás: lassulnak a napok, egyre csak nyúlnak – egészen a sötétség mélyéig. És lassan én is belefáradok... Meddig még, kérdem egy éberebb pillanatban, meddig tűrjem még a hétköznapi lélekromboló ürességét?! Egyre feszültebben várom a csodát; lássak végre, legyen végre ünnep! De mintha hályog lenne szemeimen: nyitva vannak, de csak foltokat látok, három apró elmosódott fénypontcskát valahol távol. És a világból körülöttem csak pillanatok tudok megragadni. Egyre inkább erőt vesz rajtam a készletés, hogy letépjem szemeimről a hályogot, hogy még egy gyertyát gyújtsak, hogy lássak. Vagy rohannék a három távolban táncoló fénypont felé, szemben az idővel, térrel, szemben a Mindenséggel. Hiszen ott lehet valahol, ott a távolban. Csak odáig kellene elérnem. De csak botorkálok a sötétben, keresek valamit vagy *valakit*, aki segíthetne. Botorkálok egyedül a sötétben, néha átesem valamin, néha belerúgok *valakibe*... Pedig tudom: ha lehajolnék, le, csak egy kicsit, akkor lehullana a szemeimet fogva tartó hályog, és mindent bera-gyogna a *Fény*. És akkor csak *ő* lesz velem...

- *Ó, titkok titka: A földön titlent, Belülről nézzen, Mindenki mindent, Szemet és szívet, És harcot és békét!– Áldja meg az Úr, Áldja meg az Úr, A belülről látók Fényességét. (Dsidá Jenő)*
- Atyám, légy velem a várakozás nehéz napjaiban, mikor a sötétben a világosság után kutatok. Ámen.
- Ének: 131

- Ének: 143
- Uram, köszönöm, hogy meggyógyítottál a golgotai kereszten, ne engedd ezt elfelejtenem!
- Igék: 2Móz 9,34; Mt 3,7–12; Ézs 65,16b–25
- *Egyikük, pedig amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. (Lk 17,15)*

Van úgy az életünkben, hogy nincsenek látványos gyógyulásaink, mégis minden rendben van. Van úgy, hogy az esti imádkozáskor azt gondoljuk, hogy hát semmi érdemleges nem történt velem, mit is mondhatnék el Istennek, miért is adhatnék hálát. Van úgy, hogy nincs mit mondanunk Istennek. Sokszor talán úgy gondoljuk, hogy Isten megfélelkezett rólunk. Ez nincs így! Naponta hálaadással tartozunk a mindennapi kenyerünkért és annak többszöröséért. Amikor úgy gondoljuk, hogy nem történt semmi különös, akkor adjunk a leginkább hálát, hogy megmentett minket Isten a sok rossz csapástól. Őneki mindig gondja van ránk! A Mindenség Ura sokszor mennyire a háttérben tud maradni. Nem kérkedik, nem tolakodik. Istentől ezt is megtanulhatjuk, és Jézusban mutatta meg nekünk leginkább, hogy az alázat mennyire fontos. *Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség! A dicsőség egyedül Istenet illeti, amiként ezt naponta imádkozzuk. A tiz leprásból csak egy tért vissza Jézushoz, csak egy köszönte meg, hogy az egészséges lett. Vajon mi melyik csoportba tartozunk? Mennyünk Jézus Krisztus elé, akár beteg a lelkünk, akár meggyógyult, mert egyedül tőle jön a gyógyulás. A mi életünket is megmentette Jézus, ott a golgotai kereszten. Örvendezzünk ennek a végtelen szeretetnek. Ujjongjunk, fennhangon, a lelkünk legmélyéből dicsérjük Istent nagy tettéért.*

- *A hit győzelme nem abban áll, hogy a szenvedést megszünteti, hanem abban, hogy be tudja kapcsolni egy magasabb cél körébe. (Teilhard de Chardin)*
- Uram! Minden utam tőled indul ki, és hozzád is érkezem. Oly sokszor elfelejtem ezt, és akkor céltalanná válik az életem. Add, hogy tudjak hozzád fordulni, és hozzád visszatérni. Ámen.
- Ének: 137

- Ének: 265
- Uram, add igédet szolgálaid ajkára, hogy híven szóljanak!
- Igék: Zsid 13,17; Mt 21,28–32; Ézs 66,1–4
- *A pap ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő! (Mal 2,7)*

Negyedéves teológus voltam, amikor megismerkedtem egy kedves istenfélő családdal; hamarosan úgy éreztem, közük tartozom, és mintegy másodikként otthonra találtam náluk. Egyszer elmondtam nekik, hogy szinte szüleimként szeretem őket, mire a hölgy így felelt: „Én benned nem a lányomat, hanem az Isten szolgáját látom, aki hamarosan lelkészi szolgálatba áll.” Akkor megjegyeztem, mert rádöbbenett a szolgálat súlyára és felelősségére, és arra, hogy bár én magamat sokszor bohó fiatalnak érzem, az elhívott embernek meg kell felelnie bizonyos elvárásoknak. Nem teheti félre papi mivoltát egy órácskára, hogy szórakozzon vagy elrejtőzzön, mert *ajkai őrzik az Isten ismeretét, és tanítást várnak szájából, hiszen a Seregek Urának követe ő!*

Vannak emberi elvárások, amelyek közül persze nem kell, és nem is lehet mindegyiknek megfelelni, de az Úrtól jövő elvárásokat, életbevágóan komolyan kell venni. Arra kaptam elhívást, hogy hirdessem az ő hatalmas tetteit, hogy mindenki megismerje őt, megtérjen és éljen. Ez pedig nemcsak papi feladat, hanem minden keresztény ember kötelessége és felelőssége, hogy őrizze az Isten ismeretét, és követe legyen családjában, egyházában, munkahelyén...

- *Nem igazi szolgálója az Úrnak az, aki maga választja ki működésének terét. Dolgozz és tevékenykedjél úgy és ott, ahogy és ahol a Mester akarja. Az őszinte szolgálatkészség vezérgondolata ez: Nem az én, hanem a te akaratod legyen! Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Várom felséges trónod parancsát! (Spurgeon)*
- Uram, mutasd meg akaratodat és állíts te a szolgálatodba! Erősíts és készíts fel, hogy hűséges követed legyek a gyülekezetben és misszionáriusod azok között, akik nem ismernek vagy megtagadnak téged! Ámen.
- Ének: 52

- Ének: 103
- Uram! Köszönöm, hogy kegyelmedben élhetem meg ezt a mai napot is. Kérlek, adj jókedvet, vidámságot a mai napra. Add, hogy ne bántsam meg embertársaimat, ne szóljak rosszat ellenük a hátuk mögött. Ámen.
- Igék: Péld 12,18; Mt 11,(7–10)11–15; Ézs 66,5–17
- *Szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged. (Mt 12,37)*

Ítélet. A világban nagyon sokan ítélkezünk egymás felett. Mert azt hisszük, mi jobbak vagyunk, mi tisztábbak vagyunk. Így ítélkezünk egymás felett. Megmondjuk a másiknak, mit tesz jól és mit rosszul. Azt is megmondjuk, mi lesz a cselekedeteinek a következménye. Megvetjük, vagy valamikor dicsérettel tüntetjük ki embertársainkat. Ítélezünk egymás felett, és ezt sokszor szavainkkal is tudtára adjuk a másiknak. Mi ítélkezünk, de ha eljön az ideje, minket is megítélnek. Nem csak a szomszéd, nem csak a családtagjaink, nem csak a sarki boltos, hanem maga a legfőbb ítélőbíró, Isten. Ő is ítél! Szavaink alapján is. Igazságosan. Nem csak cselekedeteinket ítéli meg, hanem szavainkat is. Azt is megítéli, mit mondunk a másikra. Jót vagy rosszat, igazul vagy hamisan vádoljuk a másikat. Isten azonban igazságosan ítél, ezért nekünk sem mindegy, mi hogyan teszünk. Legyünk irgalmasak embertársainkhoz, és ne ítélkezzünk. Hiszen van ítélőbírónk, aki igazságosan ítél. Ezért nem nekünk kell kimondani embertársainkra ítéletünket, mert ha kell, Isten úgy is elítéli, vagy felmenti őket. Igazságosan, de kegyelmesen.

- *...a szeretet tesz képessé, hogy másképp cselekedj, hogy elmerülhess egy másik ember tekintetében, s még erősebben érezd: soha nem akarod megbántani őt. (Stephanie Dowrick)*
- Uram! Taníts meg arra, hogy ne ítélkezzem a másik felett. Ne mondjak rá rosszat, ne akarjak neki rosszat. Taníts irgalmasságra embertársaimmal szemben. Mert én is tudom, fáj az, ha rosszat mondanak rám. De ugyanakkor segíts elviselni a sérelmeket, és mindig adj erőt megbocsátani. Ámen.
- Ének: 374

- Ének: 136
- Istenem, ne engedd, hogy bűneim elválasszanak tőled!
- Igék: Lk 15,22–24; Lk 1,26–38; Ézs 66,18–24
- *Nézd! Elvettem bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged. (Zak 3,4)*

Egy öreg ház eldugott sarkában kopott falú kamra rejtőzik. Évek óta nem járt itt senki. A polcokat vastagon benőtte a pókháló, az üveget belepte a por. Képtelenségnek tűnik, hogy itt ennivaló lenne. Pedig a kosz alá temetett üvegekben egy jószág nagymama gondos munkájának hagyatéka rejtőzik. Málnalekvár. Feltépem a pókháló függönyét, leemelek egy befőttesüveget, és lefújom róla a port. Nem kellene ezek. Nagy nehezen sikerül kinyitnom. Azonnal megcsap az illata. Megkóstolom. Isteni finom! Soha nem jöttem volna rá, hogy ebben a kamrában ilyen kincs rejtőzik, ha Isten nem mutatja meg nekem. De ő már csak ilyen. Tudja, mi rejtőzik belül, és nem a rárakódott szenny érdekli.

- *...senkit sem szabad csúfolni ruhájáért: mert drága holmi rongyok közt is lehet. (Frédéric Mistral)*

A sötétség atyja ugyanis elrejtí tőreit az ő alattomos éjhomályában, hogy foglyul essen benne mindenki, aki a maga sötétségében hunyadozik; akik e sötétség fiait, nem láthatják a Fényvilágot, melyben ha jár valaki, bizony nem kell annak félnie. (Augustinus)

- Uram, te ismersz engem: tisztíts meg bűneimtől, hogy olyan lehessenek, amilyenek teremtettél engem! Ámen.
- Ének: 139

- Ének: 417
- Uram, életem a te kezében van a legjobb helyen!
- Igék: Ef 1,7; 1Thessz 5,16–24; Lk 1,1–17
- *Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét. (Zsolt 111,9)*

A jóleső bódulat után újból magamhoz térek. Folytasd a munkád! Igyekezz, különben véged! – üvölt rám egy hang, mely már régóta hajszol és fenyeget. Nem több ez, mint egy hang, de hatalmasabb bárkinél és bárminél. Vádol minden egyes nap: „A te hibád! Lám, ilyen vagy! Ezt érdemled, innen aztán senki sem szabadít ki soha. Nem szabadulsz, hiszen nem változhatsz és nem is változtathatsz meg semmit.” Úgy érzem, azok a reménytelen és kilátástalan sugdolózások, amelyeket először önkéntelenül én is visszautasítottam, egyre mélyebbre égetik be magukat a gondolataimba. Át meg átjárják azokat. Nincs értelme tovább lépni? Mégis élek. Mit élek?! Vegetálok, létezem, de nem igazi élet ez... Élet az, ha nem azt teszem, amit akarok, és azt teszem, amit nem akarok? Közben mindenfelől csak azt hallok: „Mihaszna nép ez!” Istenem, miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? – „Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az Úr, Izrael Istene: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessen nekem a pusztában!” „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.”

- *Mikor fellegek feltornyosultak és a hullámok összecsaptak fejünk felett. Mikor a templomok leomlottak és meghasadott a hegy. Mikor sötétség borult a világra, végtelen sötétség, És az égre nem jöttek fel a csillagok, – Mikor a halál örvényénél álltunk... E szörnyű ítéletben, ez elveszejtő nehéz időben mindig hitted: „Isten kezében vagyunk, és ott vagyunk a legbiztosabb helyen. (Bartalis János)*
- Uram, hallottam egyszer valakitől, hogy abban minden benne van, amit az a vak kiabált: Uram, Jézus! Könyörülj rajtam! Ámen.
- Ének: 374

- Ének: 346
- Uram! Add, hogy odafigyelhessek arra, hogy te odafigyelsz rám!
- Vigan énekelj az Úrnak, te egész föld,
szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel!

Vigadozva járuljatok színe elé!
Tudjátok meg: az Úr az Isten!
Ő alkotott minket, az övéi vagyunk,
népe és legelőjének nyája vagyunk.
Menjetek be kapuin hálaénekekkel,
udvaraiba dicséretekkel!
Adjatok hálát őnéki,
áldjátok az ő nevét!
Mert jó az Úr, örökké tart szeretete,
és hűsége nemzedékről nemzedékre.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Vigan énekelj az Úrnak, te egész föld,
szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel! (Zsolt 100)

- Igék: Lk 1,(39–45)46–55(56); Fil 4,4–7; Zsolt 130
- *Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. (Zsolt 139,9–10)*

Sokszor el akarunk menekülni az emberek elől. Elegünk van abból, hogy belelátanak az életünkbe, mintha minden egyes mozdulatunkat figyelnék. Bármit is teszünk vagy mondunk, nem maradhat titokban. Össze vagyunk zsúfolva a többi emberrel, és emiatt jobban bele is beszélnek abba, amit a saját belső ügyünknek érzünk, és időnként ez nagyon idegesítő lehet. Olyankor szeretnénk valahogy eltűnni a szürke tömegben, vagy elfutni valahova nagyon

messzire. Erdőbe, pusztába, bárhová, csak ne vegyenek körül kíváncsi szemek és akadékoskodó szavak.

Időnként talán Istennel is lehetünk hasonlóan. Ha fel tudjuk mérni azt, hogy ő mindent lát, és mindent tud, akkor ez nagyon riasztóvá válhat. Kétségbeesetten próbálunk tenni valamit, hogy megőrizhessük a magánszféránkat. Nyomasztó, hogy minden apró szerencsétlenkedésünket ismeri. De bármilyen elkéseredetten küzdünk, hamar rá kell jönnünk, hogy nem tehetünk semmit. Bárhogy is próbálnánk elrejtőzni, teljesen reménytelen vállalkozás. Hiszen Isten valóban mindent lát. De rá kell ébrednünk ezek után arra, hogy Isten nem azért tud mindent, hogy kárörvendően gúnyolhasson minket a mindennapi nyomorúságaink miatt. Rohangálásunk, önzésünk, képmutatásunk közben csak szelíden figyel ránk. Félelem helyett nagy öröm lehet az, hogy van valaki, aki egészen ismer minket, aki előtt nem kell titkolóznunk, a szokott szerepeinket játszsanunk. Ezért nem is kell előle menekülnünk.

- *Benne marad meg és fenn is minden. Pál is így mondja: Minden őbenne áll fenn. Nagyszerű szó az, hogy „fenntart”. Nem űz-hajt, lármát se csap, hanem csendben tart, s úgy élveztetti szelíd jóságát. (Luther)*

Édes Jézus hozzád vágyom. Mondd meg nékem, hol találalak? Ó, csak el ne veszítselek, Téged mindig közelemben tudjalak. Ó, mentsváram, vidámíts meg! Hadd öleljelek át téged boldogan!

Ó, szent és nagy Isten Nálad keresek szüntelen vigaszt és segítséget! Ha majd földi pályád véget ér és elvágyódsz a mennyei hajlékba, Akkor megállod a próbát hűséggel. Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek Ura! Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Ó Jézus, csak téged szeretlek örökké! Boldog vagy, ha szív és lélek, hő szeretettel értem lángol. Ó ez a szó már most kiszakítja szívem Babilon fogságából! Szívembe rejtem áhitattal. (J. S. Bach: 32. kantáta 1; 4 tétel)

- *Istenem! Köszönöm neked, hogy te mindig velem vagy. Akkor is, ha éppen nem érzem így. Köszönöm azt is, hogy tudsz mindenről, ami én vagyok, és mégsem vetsz meg. Add, hogy csendben megérezhessem azt, hogy minden napom előtted zajlik le. Segíts, hogy én is hasonlóan, vádaskodás nélkül tudjam szemlélni a körülöttem levő világot. Ámen.*

- Ének: 349

- Ének: 328,1–2
- Könyörülj, Uram, rajtunk!
- Zsolt 21,14; Jel 5,1–5; Lk 1,18–25
- *Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcssek és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. (Lk 10,21)*

A jó mester azzal kezdi nevelő munkáját, hogy szellemileg kiüresíti, lenullázza, megsemmisíti tanítványát. Szétzúzza addigi tudását, okosságát, világról alkotott véleményét, bölcsességét, minden magabiztosságát – egészen addig, míg szegény tanítványnak semmije sem marad önnön létezésstudatán és biológiáján kívül – és csak ezután kezdi meg alapvetését és képzését. Máshogy nincs értelme. *Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek.* (Préd 3,3) Aki ezt nem vállalja, ne menjen el tanítványnak.

Jézust, az evangéliumokban leírtak szerint, finomabb és tapintatosabb mesternek gondoljuk, pedig célja és módszere a lényegyet tekintve ugyanez volt. A megtérés ennek a folyamatnak a kezdete. Nyíltszívű, tanulni vágyó, rugalmas, formálható, alázatos, csodálkozni tudó, okoskodások nélküli tiszta gyermekké kell válnunk ahhoz, hogy a Lélek igazságai kinyilatkoztathassanak nekünk, hogy „megvilágosodhassunk” – hogy Jézus egyáltalán bármit is kezdeni tudjon velünk.

- *... a fiam valóban, lélek szerint,
mert mint apát a gyermek,
rég úgy tekint: s én friss lelkébe róttam,
mi bús lelkemben friss jövőre termett.
Legszebb virágaimnak ifjú kertje,
Új tükröm melynek tisztít tisztasága,
legárvább három éveim neveltje,
fonnyadó törzsem ültetvényes ága.
(Babits Mihály)*
- Taníts minket, Urunk! Tégy méltóvá magadhoz. Keljen ki mielőbb vak szemhéjünk nehéz gubójából az isteni látás! Ámen.
- Ének: 328,3

- Ének: 361
- Szerető Mennyei Atyánk! Világíts meg minket örök fényeddel! Ámen.
- Igék: Zsolt 51,15; Jel 3,7–8.10–11(12); Lk 1,26–38
- *Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. (Jn 3,19)*

Mindannyian az Isten kegyelmére szoruló emberek vagyunk. Létünk megromlott, tudatunk és erkölcsünk lezüllött állapotban van, akaratunk rabságban vergődik. Ahogy Pál apostol figyelmeztetett: „Nincs kivétel”. Mindannyian vétkeztünk, és képtelenek vagyunk helyzetünkön változtatni az Istennel való viszonyunk tekintetében. Ezért kegyelemre van szükségünk, amely kívülről tör be életünkbe, és gyökeresen átalakítja egész valónkat. Bizalommal és hittel gondolunk erre a kegyelemre, de rettegés és szorongás töltheti el a szívünket, amikor az ítéletről hallunk. Bár tudjuk, hogy Isten ítélete maradéktalanul igazságos, de az ítélet mindig magában hordoz egyfajta bizonytalanságot, amely abból fakad, hogy nem tudhatjuk, mi lesz a ránk vonatkozó ítélet végkimenetele. De a legmélyebb ellenállást mindenfajta ítélettel szemben az a gondolat váltja ki, hogy az ítélet is kívülről méretik ránk, egy felsőbb hatalomtól, amelynek ki vagyunk szolgáltatva. Ez az igeszakasz azonban lerombolja ezt a téves nézetet. Az ítélet azt jelenti, hogy eljött a világba – hozzánk, mindannyiunkhoz – a világosság, Krisztus. Ez a világosság a világon mindent olyannak mutat, amilyen valójában. Minden rejtegetett titok napvilágra kerül. Ez az igazság pillanata, amikor mindenki saját maga láthatja Krisztus világosságában, hogy milyenek voltak cselekedetei, emberi kapcsolatai, érzései, gondolatai, személyiségének önmaga előtt is lehazudott mélyrétegei. Láthatóvá lesz, ami addig sötétben volt. Ezért mondja Pál, hogy mindenkinek magának kell számot adnia cselekedeteiről az Isten előtt.

- Urunk, Istenünk! Hálát adunk, hogy szívünket igéd világosságával töltöd be, hogy a te fényed erejével elfordulhassunk saját lelkünk sötétségétől, és a te tanításodat követve megtisztult szívünkből cselekedhessük a jót mindenkor a te dicsőségedre. Ámen.
- Ének: 369

- Ének: 472
- Jöjj, Urunk, ébressz bennünk hitet, reményt és szeretetet egyaránt!
- Igék: Mt 2,19–20; Jel 22,16–17.20–21; Lk 1,39–56
- *Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten. (Zak 8,23)*

Hozzátok akarok tartozni. Nem vagytok ugyanolyanok, mint én, mégis valami vonz bennetek. Mit csináltok? Hova jártok? Valami erőt érzek bennetek. Közösséteket szeretetteljes, kitartásotok végtelen. De honnan mindez a hatalom? Honnan ez a béke?

A világ lassan összeomlik, a családok széthullnak, az összetartás felbomlik, a szeretet megszűnik, a békétlenség egyre terjed. De a ti arcotokon, különös módon tükröződik a nyugalom. Milyen meggyőződés szüli mindezt?

Hozzátok akarok tartozni. Hozzátok, és ahhoz, aki mindezt a békét, szeretetet, erőt táplálja bennetek. Mert ő az, aki megment az értelmetlenségből, megszabadít a halálból, letépi láncaimat, amelyek megkötöznek és nem eresztenek. Hozzá akarok tartozni, a szabadság ajándékozájához, a reménység megtartójához, Jézus Krisztushoz.

- *Szívem mélyéből száll hozzád
minden gondolatom.
Istenem, köszönöm,
hogy rabul ejtettél szereteteddel.
Vezess el, kérlek, a benső szabadságra,
hogy Szentlelked által
örökké dicsérhesselek.
(Simon András)*
- Hálát adok, Jézusom, hogy valóban megtapasztalhatom a szabadság ajándékát és a reménység örömét. Ámen.
- Ének: 459

- Ének: 334
- Segíts rajtam, Uram, ha ingadozom!
- Igék: Lk 1,38; Róm 15,8–13; Lk 1,57–66
- *Íme az én Uram, az Úr, megsegít engem; ki mer bűnösnek mondani? (Ézs 50, 9a)*

Nem egyszer történik meg velünk életünk során, hogy megrágalmazunk valakit. Történik mindez általában az illető háta mögött; a boltban, sorban állva, munkahelyi ebédszünetben vagy a templomban ülve, de szabadjára engedjük elképzeléseinket egy emberről, szabadjára engedjük, néha tudtunk nélkül, a pletykát... Ha pedig arra kerül a sor, hogy szembenézzünk azzal az emberrel, akinek rossz hírét keltettük, segítségül hívunk mindenkit. Mert egyedül kicsinek és erőtlennek, gyávának érzi magát az ember. A gyávaság pedig tovább úz, hogy a tömegbe beleolvadva, habzó szájjal „bűnöst” kiált... Valahogy mégis marad bennünk annyi, hogy igazoljuk véleményünket. Igazoljuk magunkkal. Mert én tudom, hogy mit beszélek, én értek mindent, én tudok a sorok között olvasni. Én, én, én... És az individuum vadászni indul: egy másikra, aki gyengébb, így ideális ellenfél. Csakhogy az egyén közben szembekerül önmagával, és saját maga válik üldözötté – saját maga által. A gyávaság, az önhittség eltorzítja a személyiséget. *Támaszra* van szükség, mert önmagam előtt már nem állhatok meg önmagamként. A *Támasz* pedig megszületik bennem és benned is. *Íme az én Uram, az Úr, megsegít engem; ki mer bűnösnek mondani?*

- *Az ég már többé nincs messze, közeledik az Isten üdvözítő ideje, a szabadság és szeretet ideje. Keresztények, vidám szívvel munkálkodjatok a hosszú harc után az emberek közötti békekészen! (M. Schenkendorf)*
- Uram, segíts bennünket, mikor megpróbálunk túlnőni önmagunkon, mikor úgy gondoljuk, hogy nincs szükségünk a te gondoskodó szeretetedre. Maradj velünk és légy támaszunk, mikor szembekerülünk önmagunkkal, mert csak te vagy, ki ítéletet mondhat fölöttünk. Ámen.
- Ének: 134

- Ének: 151
- Atyám! Taníts, hogy megértem mi is az a szeretet. Taníts, hogy felfogjam szeretetedet. Taníts, hogy én is tudjam szeretni embertársaimat!
- Igék: Zsolt 8,6; Mt 1,18–21; Róm 1,1–7; Lk 1,67–80
- *Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. (1Jn 4,10)*

Egy katona így szólt feletteséhez: – A barátom nem jött vissza a rohaból, uram. Kérek engedélyt kimenni, és megkeresni őt.

– Nem engedélyezem – mondta a tiszt. – Nem akarom, hogy kockáztasd az életedet egy olyan emberért, aki valószínűleg halott.

A katona ennek ellenére kiment, és egy óra múlva maga is halálosan megsebesülve, halott barátjának a tetemét cipelve tért vissza. A tiszt dühöngött: – Mondtam, hogy halott. Most aztán mindkettőtöket elvesztettem. Mondd, volt annak értelme, hogy kimenj, és becipelj egy holttestet?

– Ó, persze, hogy volt, uram – válaszolta a haldokló. – Amikor megtaláltam, még élt. És ezt mondta nekem: „Barátom, biztos voltam benne, hogy értem jössz.”

E kis történet után talán megértjük azt, amit Jézus mond a szeretet parancsolatáról: *Szeresd felebarátodat, mint önmagadat...* Megrázó történet, teljesen felkavar. Isten, Jézus Krisztusban sokkal nagyobbat cselekedett, nem volt elég, hogy a Fiát adta a mi megmentésünkre, de a gonosztól is megmentett minket. Minden egyes emberért bement a sátánnal vívott harctérre, s győzött.

Itt kezdődik a szeretet, s Isten eme tettében be is fejeződik, mert nincs nagyobb, másabb, szebb, gyengédebb szeretet, mint maga a szeretet.

- *A világban a legtökéletesebb az ember. Az emberben a legtökéletesebb a lélek. A lélekben a legtökéletesebb a szeretet. A szeretetben a legtökéletesebb az Isten. (Szalézi szent Ferenc)*

Ujjongjatok és örvendjétek, magasztaljátok ezeket a napokat, dicsőítsétek, Amit ma a Magasságos cselekedett! Ne csüggedjétek, ne panaszkodjatok, ujjongjatok, legyetek vidámak! Szolgáljatok a Mennyek Urának nagyszerű kórusokkal, dicsérvjétek az Úr nevét!

Készülj, Sion, gyengéd igyekezettel, hogy hamarosan láthassad a Legszebbet, a Legdrágábbat. Derüljön fel ma arcod, siess, vágyva szeresd a Vőlegényt.

Hogyan fogadjalak téged, hogyan találkozzam veled? Te, akire az egész világ vágyik, szívem ékessége. Ó Jézus, Jézus! Te add nekem a fényt, hogy ami neked kedves, azt meglássam és megértsem.

Úgy jött a földre szegényen Hogy minket gazdaggá tegyen, Hogy mint a mennyben az angyalok, Már itt lehessünk boldogok. Kyrieleis. (Uram irgalmazz!) Ki érthetné meg igazán szeretetét, mellyel minket Üdvözítőnk oltalmaz? Igen, ki képes felfogni, hogy mennyire megindítja őt az ember fájdalma? Az Isten Fia földre jön, mert üdvünk így kívánja: mint ember akar megszületni.

Te nagy Úr, erős Király, drága Üdvözítő. Ó, milyen kevésre becsülöd te a földi ragyogást! Aki az egész világot tartod, pompáját és ékességét megalkottad, kemény jászolban kell aludnod.

Ó, kedves Jézusom! Készíts magadnak tiszta, puha ágyat szívem mélyén, hogy megpihenj, s így téged sohase felejtselek el. (J. S. Bach: Karácsonyi oratórium, 1;4–5;7–9 tétel)

- A szeretetben Uram te vagy a legtökéletesebb, világítsd meg titkodat az életemben. Ámen.
- Ének: 156

- Ének: 168
- Szeretnék hírvivőd lenni, Uram!
- Énekeljetek az Úrnak új éneket,
mert csodákat tett!

Szabadulást szerzett jobbjá,
az ő szent karja.

Megmutatta szabadító erejét az Úr,
a népek előtt nyilvánvalóvá tette igazságát.

Hűséggel és szeretettel gondolt Izráel házára,
és látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak
és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor,
és mindörökkön örökké. Ámen.

Énekeljetek az Úrnak új éneket,
mert csodákat tett! (Zsolt 98)

- Igék: 2Móz 23,1a; Mík 5,1–4a; Tít 3,4–7; Lk 2,1–14
- *Amikor a pásztorok meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak. (Lk 2,17)*

Sokszor kapok továbbított e-maileket, amelyek egy-egy tanulságos történetet vagy figyelmeztetéseket sorozatát tartalmazzák. Az utolsó mondat ezekben a levelekben általában így szól: Küldd el legalább tíz embernek, és akkor a következő napokban valami jó dolog történik veled; ha viszont megtartod, és nem küldöd el, akkor nagy szerencsétlenség ér. Egyszer azonban egy olyan üzenetet továbbítottak számomra, amelyben a kedves, biztató gondolatok után ez állt: Küldd el ezt a leveled barátaidnak és szeretteidnek, hogy örömet szerezz nekik; ha mégsem nem teszed, akkor sem történik veled semmi rossz, csupán elmulasztasz egy lehetőséget, hogy boldog perceket szerezz másoknak!

A mezőn tanyázó pásztorok angyali üzenetet kaptak a Megváltó megszüle-

téséről; és elindultak, hogy megkeressék a betlehemi jászolban fekvő kisdedit. Az angyalsereg nem fenyegette meg őket semmilyen szerencsétlenséggel, hanem az Istent dicsőítette és békességet hirdetett a jóakarátú embereknek, a pásztorok mégis belülről jövő késztetés alapján indultak el. Örömhírt kaptak, amit nem tartottak maguknál, és amikor meglátták a szent családot, elmondták az üzenetet, amelyet kaptak.

Az evangélium hangzik és örömmüzenete hozzánk is megérkezett. Vigyük hát tovább, és tanúskodjunk hűségesen Krisztusunk jelenlétéért és szabadító munkájáról, hogy másoknak is boldog, megszabadított életük legyen! És mindezek alapjaként napi elcsendesedésünkben mondjuk el Urunknak, amit róla és tőle megtapasztaltunk!

- *Inkább nélkülözhetjük a Nap fényét, mint a tiszta evangélium hirdetését. (Spurgeon)*

Szívem, őrizd meg hitedben ezt az égi csodát. Legyen az isteni mű e csodája mindig erősítője a te gyenge hitednek.

Szívem mélyén szándékosan meg akarlak őrizni. Neked akarok élni. Neked akarok meghalni. Veled akarok lenni teljes örömben időtlen időig, ott a másik életben.

Legyetek boldogok, hiszen Üdvötök, az Isten emberként megszületett. Ő, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában, egyedül kiválasztott. (J. S. Bach: Karácsonyi oratórium, 31; 33; 35 tétel)

- Uram, szívem csordultig van örömmel, hogy emberi testbe öltöztél a mi megváltásunkra! Add, hogy hírvivőd legyek, és hitelesen tudjak rólad bizonyosságot tenni! Ámen.
- Ének: 163

- Ének: 399
- Uram! Köszönöm a mai ünnepet is. Kérlek, add, hogy elfogadjam ajándékomat, hogy értünk földre jöttél. Hadd tudjam ezt a csodát naponként is megélni. Adj erőt szeretni, adni, adj erőt elfogadni mástól. Tölts be napomat igazi szeretet. Ámen.
- Igék: Lk 2,38; Jn 1,1–5 (6–8)9–14; Zsid 1,1–3 (4–6); Lk 2,15–20
- *Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos. (Zsolt 145,17)*

Ilyenkor karácsonykor sok ember elgondolkozik azon, hogy vajon embertársai érzései, gondolatai, szavai mennyire igazak, őszinték. Hiszen a nagy ajándékozó mellett sokszor megjelenik a képmutatás. Sokszor csak azért adunk ajándékomat, mert hagyomány, mert elvárják tőlünk. Nem vesszük észre: nem az ajándékok mennyisége, minősége számít. Valójában azok az érzések számítanak, amelyekkel átadjuk őket. Nem csak azért, mert ajándékomat adunk egymásnak, és ezzel elvileg a szeretetünket fejezzük ki, hanem legfőképpen azért, mert ezen az ünnepen Isten jön hozzánk, a legnagyobb ajándékomat adván. Hiszen ő saját fiát adja. Nekünk, értünk. Ha mi is valóban szeretettel ajándékozunk egymást, akkor az a másik oldalon is szeretetet szül, de ha képmutatóan csak eljátsszuk ezt az érzést, akkor csak bosszúságot, haragot gerjesztünk. Érezzük meg karácsonykor a szeretet igazi csodáját. Tetteink ne hamisak, hanem igazak, ne gonoszak, hanem jóságosak legyenek. Mert valaki példát mutat nekünk, amely példát érdemes követni. Hiszen: *Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos.*

- *Ne aggódj, mert a teremtő Isten, aki jókedvében alkotott – és már születésed előtt is szeretett téged –, örökre tenyerébe írta sorsodat. Most is a kezében tart, és nem enged el soha. (Simon András)*
- Istenem! Kérlek, add, hogy olyan legyen ez az ünnep, ami valóban méltó hozzád. Én ma is téged akarok áldani, hogy megszületté értünk. Kérlek, add, hogy ne legyen szívemben keménység. Add, hogy úgy tudjak ajándékozni, hogy az a szeretet, amivel adom, az igazi, valódi legyen, ne mű, hanem emberi, amit semmi nem pótolhat. Erre segíts most engem Uram! Ámen.
- Ének: 266

- Ének: 137
- Uram, jöjj el, légy velem és maradj nálam örökre!
- Igék: Lk 2,20; 1Jn 2,5–10 (11); Lk 2,21–24
- *Az Úr új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. (Zsolt 40,4a)*

Petike nagyon gátlásos kisfiú volt. Csak akkor szólt, ha kérdezték, akkor is csak halkán, lesütött szemmel. Feleléskor azt se tudta elmondani, amit pedig megtanult. Fogalmazásaiban is alig találta a szavakat, nehezen szülte meg a mondatokat.

Aztán egyszer szerelmes lett a padtársába. Senki sem érti, mi történhetett, de Petike elővett egy üres lapot, leült, és pár perc alatt egy nyolc versszakból álló, gyönyörű verset írt a lánynak.

Úgy látszik, néha mégis megtaláljuk a szavakat. Ha történik velünk valami. Valami igazán fontos.

- *Hagyd ott magad, a hűltet és meredtet, s a mindenség lelkét fogadd cserébe, a lét sodró erőit, kéjt, keservet engedd zuhogni lelkeden ki és be, s ha dallamot hallsz felzendülni végre: azon légy, hogy visszhangját jól jegyezd meg! (Hugo von Hofmannsthal)*

*A világra ő hoz áldást,
Ura így lesz a világnak,
a világnak, melyet átfog
ölelésével a Lélek,
s örök értelemmel őriz.
(Grégoriosz Nazianzénosz)*

- Uram, töltsd be szívemet szeretetteddel, töltsd be csordultig, hogy örömömben felkiáltsak, és énekeljek neked! Ámen.
- Ének: 151

- Ének: 175
- Melletted biztonságban vagyok, a te akaratod jó nekem, Uram!
- Igék: 2Móz 33,20; Jel 7,1–4.9–12; Lk 2,25–35
- *A hit a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. (Zsid 11,1)*

Egy újabb év vége felé elgondolkodunk: Mit hozott ez az esztendő? Tanultam-e valami újat? Volt-e olyan esemény, amely váratlanul ért, melyen esetleg elcsodálkoztam? A bulvársajtó éhes vadállatként csap le valamennyi szenzációra, melyet, miután szétmargogolt, kiköp, friss húst, friss vért keresve, mellyel kielégíti soha sem csillapodó vágyait. A csoda kihirdetése, továbbadása ma egy lélek és élet nélküli réteg monopóliuma. Szegény, csodák nélküli ember! A hit is, amely eredetileg Isten – a világ történetébe és az ember életébe történő – beavatkozásának, odahajlásának megragadását és továbbadását jelentette, manapság csupán megállapító funkcióval bír. Ez pedig ennyit jelent: igaznak vagy hamisnak, hihetőnek vagy elképzelhetetlennek tartok-e valamit.

Hűség és bizalom egy töről fakadnak. A hit „tövéből”, mely akkor is hű marad, akkor is bizalommal fordul valaki felé, amikor a helyzet valami egészen mást követelne. *A hit a remélt dolgokban való bizalom...* A hit megragadja és nem engedi el az ígértetevőt. Ezt a ragaszkodást a levél írója olyan személyek felsorolásával nyomatékosítja, akik megragadták Isten ígértetét. Ők elhitték, hogy Isten hűséges azokhoz, akiknek az ígértet tette. Hűséges akkor is, ha az ígértet beteljesülését nem láthatják meg. Hűséges hozzám akkor is, ha ennek az évnak a végén a remélt dolgok nem váltak láthatóvá számomra, mert hű az, aki az ígértet tette.

- *A hit abban áll, hogy örömmel üdvözöljük azt, amiben hiszünk. Tehát a hit több mint egyszerű elhívés. Ténynek üdvözli azt, amiben mint eszmében hittünk. A hit igenlés is, cselekvés is. (E. Stanley Jones)*
- Uram, mindent látni és érteni szeretnék. Segíts, hogy amikor láthatatlan és számomra érthetetlen módon vezetsz, bízni tudjak benned! Ámen.
- Ének: 337

- Ének: 332
- Mindenható Isten! Segíts, hogy egy percre rád figyelhessek, igéd megszólítottjában magamra ismerhessek!
- Igék: Jak 5,7; 1Jn 4,11–16a; Lk 2,36–40
- *Ahogy gondom volt arra, hogy kigyomláljam és kiirtsam, úgy gondom lesz arra is, hogy fölépítsem és elültessem őket – így szól az Úr. (Jer 31,28)*

Amikor valami nem úgy sikerül, ahogy elterveztük, vagy akár egészen összeesik a fejünk felett a hullámok, milyen könnyen kimondjuk: kegyetlen volt hozzám az Isten. Ilyenkor valahogy hirtelen szűk lesz a természettudományos világgép. Talán el is felejtjük az olyan magyarázatokat, hogy: eleve rossz tervet készítettem, vagy nem fordítottam kellő figyelmet a problémára, vagy nem is lett volna annyira jó, ha az történik, amit én akartam. Ezek helyett sokkal egyszerűbb azt mondani, hogy Isten váratlanul lesújtott. És ebből sokszor azt a következtetést vonjuk le, hogy ezek szerint csak magamra számíthatok. Ettől kezdve jobban össze kell szorítanom a fogamat, és küzdenem a magam igazáért.

De nem következtelen ez a gondolkodás? Ha elhiszem azt, hogy Istennek van hatalma arra, hogy az egész életemet felforgassa, átváltoztasson körülöttem mindent, akkor miért nem merem azt elhinni, hogy képes a reménytelen helyzetekből kiemelni? Nem szabadna elfelejtenünk azt, hogy a nehéz élethelyzetekben sokszor megsejtjük: nálunk nagyobb erő is létezik. Azt kéne már csak emellett elhinnünk, hogy Istennek ez a végtelen nagy hatalma velünk van.

- *Az Atya Isten nemcsak nekünk adta mindazt, amink van, és amit szemünkkel látunk, hanem napról napra meg is védi és meg is őrzi minden gonosztól és szerencsétlenségtől, elhárít minden veszedelmet és balesetet. Mindezt pedig csupa meg nem érdemelt szeretetből és jószágból teszi, olyan szerető atyaként, aki úgy gondoskodik rólunk, hogy semmi baj ne érjen minket. (Luther)*
- Istenem! Köszönöm neked azokat a perceket, amikor megérezhetek valamit határtalan uralmadból. Segíts, hogy ilyenkor is elhíhessem, értem teszel mindent! Add, hogy bízhassem ebben az erőben. Ámen.
- Ének: 356

- Ének: 161
- Uram! Add, hogy valóban örülhessek az örömhírnek!
- Igék: Préd 12,14; Zsid 1,(5-6)7-14; Lk 2,41-52
- *Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. (1Jn 4,9)*

Sokszor nagyon könnyen hangzik fel ez a mondat: Isten szeret. Gyakran igazán nehéz élethelyzetekben mondják nekünk, vagy mondjuk mi másoknak. Viszont legtöbbször bármennyire is meg vagyunk győződve arról, hogy ez nemcsak igaz, hanem nagyon fontos állítás is egyben, mégsem tudunk vele mit kezdeni, nem érezzük a magunkénak. Rá kell döbbenünk arra, hogy Isten szeretete nemcsak valami mindenféle élethelyzetre alkalmazható, általános, olcsó közhely. Hanem nagyon is kézzelfogható, történelmi, véres valóság. A Mindenható nem egyszerűen a távolból, szelíden mosolyogva szeret bennünket, hanem Jézusban a mi piszkos, zűrzavaros világunkba ereszkedett le. Olyan lett, mint mi magunk. Vállalta az egyszerű emberré alázkodást, a szenvedést és a kinhalált. És ez már nem intézhető el egy kézlegyintéssel, mert nemcsak légből kapott okoskodás, hanem itt történik, a mi valóságunkban. Nehéz mindezt úgy szavakba önteni, hogy ne váljon közhellyé. De meg kell éreznünk, hogy itt többről van szó általános életbölcösségeknél. Itt van szó az igazi életről, és rólunk.

- *Mondogassuk, hogy Péter és Pál örülhet a Megtartónak, de nékem, szegény bűnösnek e drága kincshez semmi jogom?! De ha nem a tied, akkor hát kié? Tán bizony a ludak, récék és tehének kedvéért jött a Krisztus? Nézz rá! Ha valami más teremtményen akart volna segíteni, akkor annak a képében jött volna el. Ő azonban ember Fia lett. (Luther)*
- Istenem! Köszönöm a te szeretetedet. Köszönöm, hogy ilyen megaláztatást vállaltál értem, és emberré lettél. Add, hogy megérthessem a karácsonyi örömhírt, és átélhessem azt, hogy mindennek hozzám is van köze. Segíts, hogy megérezhessem: személyesen hozzám jöttél közel. Ámen.
- Ének: 320

- Ének: 214
- Uram! Csendesíts most el színed előtt. Segíts, hogy megláthassam a te ajándékaidat!
- Igék: Zsolt 136,23; Lk 12,35–40; Róm 8,31b–39
- *Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek. (Jn 8,36)*

Sokszor használjuk ezt a szót: szabadság. Meg vagyunk róla győződve, tudjuk, hogy mit jelent. És így magunkat is szabadnak hisszük. Úgy képzeljük, mivel kellően önállóak vagy kreatívak vagyunk, ezzel már szabadok is. És biztosak vagyunk abban, hogy ha minden korlátot áttörünk, ha az összes befolyásoló tényezőt megszüntetjük, akkor minden a miénk lesz ezzel. Akkor teljesen szabadok leszünk.

Pedig éppen ezzel válhatunk leginkább rabbá. Lekötöz minket a saját önzésünk, beképzeltségünk. Annak az eszméje, hogy minden, ami befolyásolni akar, rossz. És minél inkább feszegetjük a határainkat, annál inkább rádöbbenünk, hogy van végső korlátja lehetőségeinknek. Hogy mindenféle fizikai adottságaink, a halál, a saját tökéletlenségünk kíméletlenül kicsi mozgásteret hagy nekünk. Ezzel szemben az igazi szabadság csak Krisztusban lehet a miénk. Mert így nem kell minden áron, görcsösen ragaszkodnunk az állandó kitöréshez, a saját öncélú elképzeléseinkhez. És benne mosódhat csak el a halál számunkra eltörölhetetlen határvonala.

- *Ha hiszed, hogy a bűneidért meghalt és megigazulásodért feltámadt Krisztusban testvérségre és fiúságra jutottál, s erre meg vagy keresztyelve, akkor nyugodtan mondhatod: Ameddig ebben a testvérségben és fiúságban maradok, nem vagyok Ádám gyermeke, és nem vagyok bűnös. (Luther)*
- Istenem! Segíts, hogy megkülönböztessem az igazi szabadságot attól, amit csak annak mondanak, vagy szeretnék annak hinni! Engedd, hogy elhiggyem, teljesen csak te tudsz megszabadítani engem! Áldj meg azzal, hogy ráhagyatkozhassem erre az örömhírré, és valóban, szívemből tudjak ujjongani rajta. Tedd enyémmé a szabadításodat! Szent Fiad nevében kérek. Ámen.
- Ének: 225

TARTALOM

Július
5

Augusztus
43

Szeptember
81

Október
117

November
155

December
191

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója
Budapest, 2004.

Felelős kiadó: Kendeh-Kirchknopf Péter

Nyomta és kötötte: ETO-Print Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISBN 963 9571 05 9 ö

ISBN 963 9571 07 5